

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAHA BİÇİLMEZ

WINTER RENSHAW

"Yılbaşı gecesi idi ve bu geceyi New York'taki evimde, kalitesiz şampanya ve müstehcen kararlarla kutluyor olmalıyım. Bunun yerine kendimi Güney Kaliforniya'daki bir otel odasında mahsur kalmış şekilde buldum.

Fakat yalnız değildim.

Cristiano adında, mahsur kalmış bir yolcu bana eşlik ediyordu. Birlikte bir gece geçirdik. Uçuşlarımızı iptal eden ve hayatlarımızı değiştiren bir kar fırtınası yüzünden aynı otel odasında kalmaya zorlanmıştık.

Gamzeli gülüşü, tahrik edici öpücükleri ve büyüleyici ince zekâsı günün karmaşasından uzaklaşmak için bir avantajdı fakat güneş doğar doğmaz, eve gitmeyi kafama koymuştum. Bir araba kiraladım, kilometrelerce sürecek yolculuğumu ayrıntılarıyla planladım ve valizimi topladım.

Ancak Cristiano bana katılmak için ısrar etti. Onun da eve gitmesi gerekiyordu. En iyi arkadaşı cumartesi günü evleniyordu ve tek başıma gitmeme izin vermedi. Güvenli olmadığını söyledi.

Cezbedici bir yabancıyla ülke çapında yolculuk yapmak kesinlikle hayatımın en maceralı anlarından biriydi. Ona aşık olmak kesinlikle en cüretkâr olanlardan biriydi ama sırlarını ortaya çıkarmak? Bu en zor olanıydı ve öğrendiğim gerçekler her ikimizi de paramparça edebilirdi."

ISBN 978-625-448-589-3

9 786254 485893

WINTER RENSHAW

PAHA BİÇİLMEZ

Çeviren: Serpil Oy Pamukkale

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Paha Biçilmez

Özgün Adı: Priceless
Winter Renshaw

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Serpil Oy Pamukkale
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Louisa Maggio
Kapak Model : Joseph Cannata
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Tür : Çağdaş Romans
Kitap No : 2240

1. Baskı: Eylül 2021
ISBN: 978-625-448-589-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Winter Renshaw, 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 47939

WINTER RENSHAW

PAHA
BİÇİLMEZ

Kocam için. Bizimki en paha biçilmez maceradır.

xoxo

Winter

Betimleme

Yılbaşı gecesi idi ve bu geceyi New York'taki evimde kalitesiz şampanya ve müstehcen kararlarla kutluyor olmalıydım. Bunun yerine kendimi Güney Kaliforniya'daki bir otel odasında mahsur kalmış şekilde buldum.

Fakat yalnız değildim.

Cristiano adında, mahsur kalmış bir yolcu bana eşlik ediyordu. Birlikte bir gece geçirdik. Uçuşlarımızı iptal eden ve hayatlarımızı değiştiren bir kar fırtınası yüzünden aynı otel odasında kalmaya zorlanmıştık.

Gamzeli gülüşü, tahrik edici öpücükleri ve büyüleyici ince zekâsı günün karmaşasından uzaklaşmak için bir avuntuydu fakat güneş doğar doğmaz, eve gitmeyi kafama koymuştum. Bir araba kiraladım, kilometrelerce sürecek yolculuğumu ayrıntılarıyla planladım ve valizimi topladım.

Ancak Cristiano bana katılmak için ısrar etti. Onun da eve gitmesi gerekiyordu. En iyi arkadaşı cumartesi günü evleniyordu ve tek başıma gitmeme izin vermedi. Güvenli olmadığını söyledi.

Cezbedici bir yabancıyla ülke çapında yolculuk yapmak kesinlikle hayatımın en maceralı anlarından biriydi. Ona âşık olmak kesinlikle en cüretkâr olanlardan biriydi ama sırlarını ortaya çıkarmak? Bu en zor olanıydı ve öğrendiğim gerçekler her ikimizi de paramparça edebilirdi.

1. Bölüm

Daphne

Bugün beni kurtaracak tek şeyin şarap olduğundan oldukça eminim.

Ya da uçakta verdikleri minik votka şişelerinden biri.

Ve gelinen bu noktada, hiç vakit kaybetmeden hemen içmek istiyorum; katkısız ve sek...

Saatimi kontrol ettiğimde, bir saatten daha az bir sürede uçakta olacağımı hesaplıyorum; havalanıp, içecek servisi başlayana kadar sabırsızca tırnaklarımı yiyerek.

Yılbaşı gecesi küçük bir Kaliforniya havaalanında huysuz turistlerle omuz omuza olmak hiç de ideal bir şey değil fakat ikiz kız kardeşim Delilah bu sabah aşırı heyecanlı bir şekilde beni aradı ve aslında iki hafta daha vakit olmasına rağmen bana, doktorun onun her an doğum yapabileceğini düşündüğünü söyledi. Haretle, santimetreler ve kasılmalarla ilgili bir sürü şey söylüyordu, bu arada sesi çıldırmış gibiydi. Serviksinin şu anki durumunu ayrıntılı bir şekilde anlattığı bölümü pek dinlemedim fakat benim büyük bir ihtimalle vaktinde evde olamama ihtimalimi fark ettiğinde, sesindeki o paniği kaçırmadım.

“Orada olacağım,” diye söz verdim o anda. “Ne olursa olsun. Elimden geleni yapacağım. Bunu kaçırmayacağım. Üzülme. Sadece bacaklarını iyice sık.”

O zaman güldü fakat sesindeki endişeyi hâlâ duyabiliyordum. En büyük kız kardeşimiz Demi orada olacak ve tabii ki Delilah'nın kocası Zane de... Fakat ikizler olarak biz, her şeyi her zaman beraber yaptık. Etle tırnak gibiyiz ve orada olmamak beni çok mutsuz eder.

Kalabalık hava alanına bakıp, önümdeki kuyruğun ne kadar uzun olduğunu inceliyorum. Önümde en az sekiz kişi bekliyor, süreci yavaşlatan kadının dandik eşyaları karo zemine yayılmış, onları tekrar düzenliyor ve kocaman saç kurutma makinesini ve birkaç sert ciltli Stephen King kitabı kontrolden geçmiş, çantasından alıp el bagajına tepıştırıyor.

Diğer yolcu arkadaşlarımla sıkıntılı bir şekilde iç çekerek, çantasının fermuarını kapatmasını ve tekrar tartıya koymasını izliyorum. Jet Stream havayolları görevlisinin yüzü her şeyi anlatıyor ve kadın isteksizce çantasını hızla geri alıyor ve eşyalarını bir kez daha yeniden ayarlamaya kalkıyor.

Bir süre daha burada olacağımız kesin.

Sırf sıkıntıdan, arkamdaki kuyruktaki insanlara bir kez daha göz atıyorum. Ağırlıklı olarak, savaş sonrası kuşağı ve çocukları bu yolculuk ayrıntılarıyla hiç ilgilenmeyen ebeveynlerle birlikte olduğumu fark ediyorum. Tahmin ediyorum ki, şu anda yaşıtım insanlar kafaya hiçbir şey takmadan dışarıda çılgınlar gibi eğlenmeye bakıyor, ucuz şampanya ve müstehcen seçimlerle yeni yılı kutluyorlar.

Tanrım, keşke benim de bu akşam müstehcen bir seçim yapma şansım olsaydı.

Sanırım her zaman bir sonraki yıl var...

İki yıl önce yılbaşını, sonradan muhteşem bir pislik olduğu ortaya çıkan, Parisli sevgilimle Paris'te kutladım.

Geçen sene yeni yılı, Weston adında profesyonel bir futbolcudan yeni ayrılmış olmanın verdiği acıları sessizce sararak, evde ai-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lemle kutladım. Eski sevgilisine hâlâ âşıktı fakat ben en sonunda onun gözüne sokana kadar kabul etmemek için şiddetle ayak dıriyordu ve bu gerçekten harika olabilecek bir şeyin sonu olmuştu.

Bu hafta beni buraya küçük, özel bir güzel sanatlar kolejindeki bir iş görüşmesi getirdi. Bu akşam Vegas'ta eski kolej arkadaşlarımla buluşmayı planlıyordum fakat Delilah'nın serviksi mi in-celmiş ya da her ne olmuşsa, şimdi buradayım.

Tam ileri doğru yavaş ilerleyen kuyruğun durumunu tekrar gözden geçirmek için dönüyordum ki, gözlerim yaklaşık benimle aynı yaşta, dağınık koyu saçlı ve doğrudan bana çevrilmiş lazer gibi keskin bakışları olan, uzun boylu adamı yakalıyor. Kalbim bir an duruyor ve kafamı kuyruğun baş tarafına çeviriyorum. Birinin bana gözlerini diktiğini fiziksel olarak hissetmenin mümkün olduğundan emin değilim fakat vücudumun bütün arka tarafı karcınıalanıyor ve sıcacık. Ön tarafım değil. Sadece arka. Açık olmam gerekirse, popom.

Biraz gururum okşanmış, biraz gıcık olsam da, bir anda endişeli yolcuların homurtularını ve dırdırlarını bastıran yüksek sesli anonsu duyduğumda, bu utanmaz davranışı kesinlikle görmezden gelmeye karar veriyorum.

Yolcuların dikkatine. Seaview Uluslararası Havaalanı'ndaki diyafondan bir kadının boğuk, bulanık sesi geliyor. Seaview'den Dulles Uluslararası Havaalanı'na direkt olarak gidecek olan 802 sayılı uçuş iptal edilmiştir. Lütfen daha fazla bilgi için en yakınınızdaki Red Jet Hava yolları danışmalarına başvurunuz.

Tek kaşımı kaldırıyorum, nefes veriyorum ve sessizce yeni yılı ülkenin başka bir yerinde kutlama umutları yıkılan yüzden fazla yolcuyla aynı duyguları paylaşıyorum.

Kuyruk ilerliyor, tekerlekli bavulumun sapını kavrayıp tam sekiz santimetre ilerliyorum.

Oley, gelişme var.

Önümdeki adam telefonuna bakarken, kaşlarını çatıyor.

Karısına, “Bazı bölgelerde yetmiş santimetre kalınlığında kar olduğunu söylüyorlar,” dediğini duyuyorum. “Hatta yarın daha da çok.”

Karısı gözlerinde endişeyle, ağzını eliyle kapatıyor. “Fırtına başlamadan geri dönmüş olmayı umuyordum. Bizimkini de iptal ederler mi?”

Adam okurken başparmağını telefonunun ekranında gezdirerek omzunu silkiyor. “Mümkün. Şu anda fırtına kuzeye doğru ilerliyor. Maryland’de bazı bölgelerde elektrikler çoktan gitmiş. Baltimore’un tamamı bir buz tabakasıyla kaplı.”

Avucunu göğsüne bastırıyor, altın bir haç kolyeyi parmaklarıyla döndürüyor, ağzının köşeleri aşağı doğru sarkıyor. “Muhakkak şimdiye kadar söylemiş olurlardı. Bizim uçağımız bir saat içinde kalkıyor.”

“Haklısın, Margaret,” diyor, telefonu cebine atıp kolunu eşinin omuzlarına koyarak. “Endişelenecek bir şey yok. Şimdiye kadar iptal etmiş olurlardı.”

Kuyruk tekrar ilerliyor ve ben arka tarafı tekrar gözden geçirmeden önce saati kontrol ediyorum. Bir tutam açık sarı saç kulağımın arkasına sıkıştırarak, gözümün ucuyla dikizliyorum ve tesadüfen tekrar onun dik bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Koyu saçlı adam.

Hâlâ gözlerini dikmiş, bana bakıyor.

Dikkatimi kuyruğun ön tarafına doğru verdiğimde, önümdeki çiftle aramızda çok rahat bir metre boşluk olduğunu fark ediyorum. Kuyruğu takip etmek yerine, daha çok arkamdaki yakışıklı Yunan adama ilgi gösterirsem, olacağı bu.

Boğazımı temizleyerek, ezik egomu yerden alıp bavulumu öne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

doğru ittiriyorum. Aşırı dolu çantası olan kadın çoktan gitmiş gibi görünüyor ve bu da kuyruğun nihayet neden ilerlediğini açıklıyor.

Uzun bir nefes alıp kimliğimi çıkarmak için elimi kot pantolonumun ön sağ cebine sokuyorum. Kuyruğa girmeden önce cebime koymuştum çünkü kayıt masasında durup sıraları geldiğinde hazır olmadıklarından ehliyetlerini bulmak için saçma sapan bir şekilde tıka basa doldurulmuş cüzdanlarını boşaltan o kişilerden biri olmaktan nefret ediyorum.

Gerçek bir gezgin olmak istiyorum. Uçmaya bayılıyorum. Jet uçağıyla okyanusların, kıtaların, ülkelerin ve eyaletlerin üzerinden uçmak istiyorum. Sadece son birkaç yılda onlarca kez uçtum. Hazırlık benim göbek adım.

Parmak uçlarım cebimin pamuklu astarından başka bir şey hissetmeyince, kalbim biraz çarpıyor. Diğer tarafı kontrol ediyorum, tüylerim diken diken oluyor. Kuyruk tekrar ilerliyor. Bir sonraki benim sıram. İki elimi de kot pantolonumun ön ve arka ceplerine sokuyorum, iyice derine daldırıyorum fakat hiçbir şey yok, sadece pamuk tiftiği.

Burada.

Biliyorum, burada.

Aklım son hızla çalışıyor, önceki adımlarımı tekrar hatırlıyorum, bir şekilde kimliğimi koyduğumu düşünüp aslında unutmuş olmamın mümkün olup olmadığından şüphe ediyorum. Zihinsel olarak yaptıklarımı takip ederek otel odama dönüyorum. Çantam toplanmış. Cüzdanım kapının yanında bir masanın üzerinde. Çıkış yaptım. Taksi çağırdım.

Aklım duruyor.

Bahse girerim ki taksiciye parayı ödedikten sonra, kimliğimi cüzdanımdan çıkardım.

Evet.

Yolcu indirilen yerdeki kaldırımda duruyordum.

Biliyorum, yaptım.

Omzuma hafifçe vuruluyor ve arkamda birinin olduğunu fark ediyorum. Kendi düşüncelerimden irkilirken, vücudum donuyor ve bu korkunç derecede uygunsuz bir anda, beni rahatsız etmeye cesaret eden bu kişiyle yüzleşmek için dönüyorum.

“Bunu düşürdünüz. Daphne...” Yakışıklı yabancı zoraki bir gülümsemeyle, ehliyetimi vermeden önce iki parmağının arasından sallıyor.

“Aman Tanrım.” Onun elinden kapıyorum. “Teşekkürler.”

“Dik dik baktığım için özür dilerim.” Gözleri gülümsüyor, aslında gerçekten özür diliyor gibi değil. “Bunun size ait olduğundan emin olmak istedim. Daha dikkatli olmalısınız. Yanlış ellere geçerse neler olabileceğini tahmin edemezsiniz.”

Kaşlarımı çatığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Yaptığı iyiliğe minnettarım fakat konferans verir gibi olmasına değil.

“Bir sonraki,” diye sesleniyor masanın arkasındaki kadın.

Bakışları kafamın üzerinde geziniyor, arkamı dönüyorum ve bir sonrakinin aslında ben olduğumu fark ediyorum.

“Benim,” diyorum. Arkamı dönüp, “Teşekkürler,” diye başlıyorum.

Fakat çoktan kuyruktaki yerine geri dönmüş.

Çantamı kontrol ediyorum, biniş kartımı taratıyorum ve güvenliğe doğru öfkeyle fırlıyorum. Güvenliğin hemen dışındaki bekleme salonu balık istifi gibi dolu, kalabalığın içinden geçmek çok zor bir iş fakat yürüyen merdivenlere varıyorum ve esas güvenlik kontrol kuyruğunun düşündüğümüm yarısından daha az olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Eminim ki bu durum mahsur kalan yolcularla alakalı. Onlar için bir şey fakat onların ne çektiğini anlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onların yerinde olmayı asla istemezdim.

Muhtemelen ağılardım.

İlk kontrol noktasını geçtiğimde, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve bütün eşyalarımı gri bir kutunun içine tıktırıyorum. Kot pantolonumun ceplerini kontrol ediyorum, sol ön cebimde kimlik kartımın sert plastığını hissedince iki kat rahatlıyorum.

Son iki yılda yaptığım yolculukları düşünürsek artık bu konuda profesyonel olmalıyım. Öyleyse bu ben değilim. Ben bu kadar düzensiz değilim. O kadar kolay telaşlanmam.

“Bir sonraki.” Güvenlik görevlisi çağırıyor. Göz teması kuruyoruz, iki parmağını bükmüş ve dudakları düz bir çizgi şeklinde, işaretle beni ileri doğru çağırıyor.

İleri doğru bir adım atıyorum, vücudumu taramalarına izin veriyorum ve birdenbire yeşil bir ışık yanıyor. Arkaya bakıyorum, gri kutunun konveyörden aşağı doğru gelmesini bekliyorum ve kazara uzun, esmer ve esrarengiz bir şekilde etkileyici yabancıнын içeri girmek için hazırlandığını fark ediyorum. Gövdesini oluşturan kıvrımlara ve kaslı çıkıntılara yapışan basit gri bir tişört ve çivit mavisi vücuduna oturan bir kot pantolon giyiyor, görevliye yaklaşması için işaret ediyor ve daha sonra bir şeyler söylüyor. Görevli başka bir arkadaşına dönüyor ve eliyle bir şeyler işaret ediyor. Bir yerlerden üçüncü bir görevli çıkıp geliyor ve yabancıнын üstünü aramak için kenara çekiyor.

Tuhaf.

Benim kutum nihayet geliyor, cüzdanımı ve deri Oxford ayakkabılarımı kapıyorum, geri giymek için onları kenardaki bir bankın üzerine koyuyorum. Çıkarması kolay fakat geri giymek imkânsız. Yolculuk yaparken bunları tercih etmemem gerektiğini biliyor olmalıydım fakat en azından bir daha çıkarmak zorunda kalmayacağım. Bu Seaview, Kaliforniya’dan, New York’taki JFK Uluslararası Havaalanı’na hiç durmadan giden direkt bir uçuş.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Çekiştire çekiştire topuğumu sol ayakkabımın içine sokuyorum ve sağ ayağımla devam etmeye hazırlanıyorum.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun,” diyor sağ tarafımdan bir erkek sesi.

Yukarı doğru bakıyorum.

Yine o.

“X-ray cihazından geçmek zorunda değilsin,” diye açıklıyor. Cihaza bakarken kaşlarını çatıyor. “Taciz edici. Ondan hoşlanmıyorum. Üst araması talep edebilirsin.”

Burnumdan soluyorum. Çünkü birinin ellerinin bütün vücudunda dolaşması nasıl oluyor da daha az taciz edici oluyor?”

“Birinin profesyonelce kıyafetlerimin üzerinden bana dokunmasında bir sakınca yok,” diyor. “Devlet onaylıyor diye birinin beni çıplak bir şekilde kontrol etmesi bana göre değil.”

Sağ topuğumu ayakkabıma sokuyorum, daha iyi yerleştirmek için ayağa kalkıyorum, kendimi yakındaki bir pencere kenarına yaslıyorum. Dışarısı güneşli ve bu Kaliforniya gökyüzü bebek mavisi ve bulutsuz. Tam şu anda kuzeydoğuyu kasıp kavuran bir kar felaketinin olduğunu hayal etmek zor.

Yumuşak bir gülümsemeyle, “Bunu bildiğim iyi oldu,” diyorum, kibarca ikinci turdaki talep edilmeyen tavsiyelerini takdir ediyormuş gibi davranarak. Birisi beni çıplak görse hiç iphemem. Sanat derslerinde yeterince çıplak modellik yaptım ve o durumda kıyafetlerimi çıkarmak eğlenceliydi.

Telefonuma baktığımda on beş dakika içinde uçağa bineceğimizi fark ediyorum ve uçağa binmeden bir kitap ve kahve almam gerekiyor.

“İyi uçuşlar.” Çantamı omzumun üzerinden geçirip A Terminali’ne giderken yarı yoldaki kahve standına doğru yürüyorum. Mönüyü inceleyerek, tarçınlı ve şekersiz vanilya şuruplu az kafeinli soya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

latteye karar veriyorum çünkü sadece beş saat ve birkaç dakika sonra yüzümde hissedeceğim kar tanelerinin düşüncesi, sıcak ve rahatlatıcı bir şeylere şiddetle aşermeme sebep oluyor.

Siparişimi veriyorum ve kasiyere beş dolar ve tam gereken bozuk parayı veriyorum.

“Teşekkürler,” diyorum kasiyere, omzumdaki çantamın sapını tekrar ayarlayıp kahveyi sıkıca tutuyorum. Avucumdaki kâğıt karton bardak oldukça sıcak, zengin ve sert tadını gerçekten dilimde hissediyorum.

Arkamı döndüğümde, kendimi onunla tekrar yüz yüze buluyorum. Tam tepemde. Nefis, temiz kokusu hava sahamı işgal ediyor. Muhtemelen yüzlerimiz arasındaki mesafe sadece birkaç santimetre fakat onun birdenbire yanımda bitmesi ani bir şekilde durmama sebep oluyor ve bu durum bardağımdaki sıcak kahvenin kapaktan taşmasına ve erimiş kahverengi sıvının ayakkabılarımın her tarafına damlamasına neden oluyor.

“Harika,” diye iç çekiyorum, bardağımı kaldırıyorum ve yoldan çekiliyorum.

Elini bana uzatıyor ve nazikçe kolumu kavırıyor. “Çok özür dilerim.”

Samimi gibi geliyor. Bu kez. Daha önceki gibi değil, bana dik dik baktığı için “özür dilediği” zamanki gibi değil. Bu sefer gözleri daha yumuşak ve ifadesi her türlü alaycı ısıltı veya gülen gözlerden yoksun.

“Mönüye bakıyordum. Bu kadar yakın durmak istememiştim...” diyor, nefes vererek.

Sol tarafımızda pipet, krema ve şekerlerin olduğu küçük bir tezgâh var, hızla havluluktan yarım düzine kâğıt havlu almasını, ayaklarıma eğilip Oxford ayakkabılarımı kurtarmak için anlamsız bir şekilde onları kurulamaya çalışmasını izliyorum.

“Sorun değil,” diyorum. Aslında sorun.

Bunun bir kaza olduğunun farkındayım.

Nazik olup kıkırdamam ve bunun romantik bir komedi olduğunu varsaymam gerekebilir fakat bu ayakkabılar hiç de ucuz değil.

Ve onlar benim en sevdiklerim.

Ve mahvoldular.

Ve diğerleri uçağın tam göbeğinde bavulumun içinde duruyorlar.

Ve önümüzdeki beş saat boyunca ayakkabılarımdan yayılan bayat, yapışkan kahveyi koklamak zorunda kalacağım.

Eminim buralarda parmak arası terlik satan bir hediyeelik eőya dükkânı vardır fakat parmak arası terlik giymeye uygun bir havanın olduğu bir yere gitmiyorum.

“Hayır,” diyor, ayakta durup elini uzatarak. Uzun boylu bu adam ve omuzları oldukça geniş. Dikkati dağıtacak kadar geniş ve öyle kaslı ve yuvarlak ki, yapışan tiőrtnden fırlıyor. Pazılarından aşağı inen düzgün damarlarına bakmamaya çalışıyorum. şu an neden bu şeylere odaklandığımla ilgili iyi bir açıklamam yok fakat yleyim. “Tamam değil. Çok zgnm. ıkarın. Onları lavaboda temizleyeceğim.”

“Sorun yok,” diyorum, terminale bakarak. “Uçağım birazdan kalkıyor, gitmem gerekiyor.”

“Hangi uaktasınız?”

“Beş-on iki,” diyorum, kaşlarımı atıyorum çünkü bunun neden önemli olduğundan emin değilim.

“Ben de,” diyor hafifçe gülümseyerek ve ben gzbebeklerinin altın rengi parıltısında kendimi bir anlığına kaybediyorum çünkü görünüşe göre bugün kendi kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Bahse girerim bu onun içine geliyor.

Bahse girerim bu onun bir numarası.

Hayatta her şeyi darmadağın eder, inci gibi gamzeli bir gl-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cük atar, bal kahverengi gözlerini kırıştıtır, pazılarını sıkar ve her şey yeniden yoluna girer. Bahse girerim her şeyden paçayı sıyrır çünkü aşırı derecede yakışıklı ve her durumdan nasıl kurtulacağını biliyor.

Bu sefer paçayı kurtaramayacak çünkü bunun için vaktim yok.

“Hiç böyle davranmayı kestiğin oluyor mu?” diye soruyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. “Hı, ne?”

“Bu,” diyorum elimi yukarı aşağı sallayıp vücudunu göstererek.

“Ne söylediğinle ilgili hiçbir fikrim yok,” diyor, gözleri gözlerimi arıyor.

İnliyorum, sanırım ağzımdan istemediğim laflar çıkacak. Bunun yolculardan mı, kalabalık havaalanından mı, geç kalıyor olmamdan mı, yoksa kız kardeşimle birlikte olmak için eve vaktinde gidememe korkusundan mı kaynaklandığından emin değilim fakat şu anda olduğumdan daha kötü bir ruh hali içinde olamazdım ve bu herif cüretkâr bir şekilde sürekli sevimli ve karizmatik olmaya çalışıyor.

“Gülümseme,” diyorum. “Gözler. Bakışlar. Her yerde beni takip etmeler ve çekici ve yardımcı olmaya çalışmalar. Ne yaptığını bilmediğimi sanıyorsun fakat farkındayım. Eve gitmeye çalışıyorum ve dinle, her ne satıyorsan almayacağım, lütfen beni yalnız bırak.”

Kahvemini kalanını yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum ve yanından geçiyorum.

Yemin ederim normalde bu kadar cadı değilim.

Sadece kötü bir gün geçiriyorum.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten kötü bir gün.

Öfkeyle çekip gittikten sonra, anında ona karşı daha nazik olmadığımı için pişmanlık duyuyorum.

Özellikle bir sonraki beş saat boyunca aynı uçakta olacağımızı hatırlayınca.

Eyvah!

Bu noktada yapabileceğim bir şey yok fakat uçakta tamamen farklı bölümlerde olmak için dua edebilirim.

C1 kapısı ileride, biraz sonra uçağa bineceğimizi gösteren işareti görüyorum. Bir telefon şarj istasyonuna yakın bir koltuk buluyorum ve şansım varken telefonumu şarja takıyorum. Ekranımda havaalanına sağ salım gidip gitmediğimi soran Delilah'dan gelen mesajı gördüğümde hemen cevaplıyor ve akşam yemeğine yeti-
şeceğimi bildiriyorum. Ona nasıl hissettiğini sorduğumda derhal, her an patlayacak gibi hissettiğini söylüyor. Delilah olayları abartan veya heyecanlı biri değil. Onun şirin olmaya çalışmadığını biliyorum, dokuz aylık hamile bir kadın. Gerçekten her an doğum yapabilir ve bu durum şu an duyduğum endişeyi bastırmak için pek işe yaramıyor.

Yanımdaki koltuklar doluyor, etrafta oturanların hepsinin burnları telefonlarına gömülmüş. Solumdaki bir kadın bebeğini sallıyor, mırıltısı bana Lady Gaga'dan "Bad Romance" adlı şarkı gibi geliyor ve kendi kendime gülüyorum çünkü muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. "Brahm'ın Ninnisi"nin canı cehenneme. Beni coşturacak gerçek bir melodi isterim.

Hiç de bebeklerle arası iyi olan biri değilim. Demek istiyorum ki, tabii ki bütün erkek ve kız yeğenlerimi seveceğim fakat sıra kendi çocuğuma sahip olmaya geldiğinde, bu hiç de hayalini kurduğum bir şey değil.

Belki bir tane.

Belki kırklarına gelip, doğurganlık şans pencerem kapanmadan önce ve çok geç olmadan onun çocuklarını taşımam için bana yalvaran uzun süreli bir erkek arkadaşım olduğunda ve manavdaki kuyrukta bana gülümseyen tombul suratlı çocuğun yüzü yüreğimi cız ettirdiğinde... Ancak o zaman, sadece o zaman hamile kalırım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fakat o zaman gelene kadar? Özgürlüğümün ve bağımsızlığımın tadını çıkarıyorum çünkü sadece bir tek hayatım var, o da bu.

Telefonumu kontrol ediyorum, oturduğumdan beri şarjımın yüzde iki arttığını görüyorum. Saati fark ediyorum, her an uçağa binebileceğimizi fark edince göğsümde küçük bir sızlama hissediyorum. Sadece jet motorlarının tiz vınlama sesini duymak ve kalkıştaki o itirme gücünü göğsümde hissetmek istiyorum çünkü bu uçakta verilen küçük şişe votkama çok daha yakın olacağım anlamına geliyor.

“Yolcuların dikkatine.” Bir dakika sonra megafondan boğuk, bulanık bir ses geliyor. Çıkış kapısında, uçuş görevlisi masasının arkasındaki telefon ahizesini kımıldayan dudaklarına doğru tutan kadını görmek için yukarı doğru bakıyorum. “Seaview’dan New York City’deki JFK Uluslararası Havaalanı’na gidecek olan 512 sayılı direkt uçuş iptal edilmiştir. Daha fazla bilgi için lütfen, en yakın Jet Stream Havayolları masalarına veya C1 kapısındaki bankoya başvurunuz.”

Suratım asılıyor ve ardından yüreğim sızlıyor.

Hayır...

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

2. Bölüm

Daphne

“Jet Stream Havayolları’nın yolcusuyum.” Otel kuponumu havaalanının karşısındaki Blue Star Oteli’nin resepsiyonuna bırakıyorum, kendimi geceyi geçirmek için bir han arayan çaresiz hamile Meryem Ana gibi hissediyorum. “Boş bir odanız olabileceğini söylediler.”

Şans getirsin diye el ve ayak parmaklarımı çapraz yapıyorum çünkü uğradığım son üç otel yılbaşı gecesi ve yılın en yoğun günlerinden biri olması nedeniyle tamamen doluydu. Kaliforniya’da bulunan Seaview ufacık kasabalardan birisi ve bu yüzden otel durumları ciddi bir şekilde yetersiz.

Resepsiyon memuru kalın çerçeveli gözlüklerini burnunun tepesine itirmeden önce, boyalı mor saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Çocuklarının on sekizinci yaş günlerinde dövme yapmaları için onlara izin veren o havalı annelere benziyor ve muhtemelen, ulusal hayali gitar çalma yarışmalarına katılıyor. *Piercingli* dudağının köşesini ısırarak, bilgisayarın ekranına odaklanıyor.

“Kesinlikle deneyeceğim, bebeğim.” diyor, sesinde böyle bir durumda duymak istediğim kadar kesin bir ifade yok. “Bir saat önce doluyduk fakat az önce sanırım bir rezervasyon iptali oldu.”

Uzun, meneviş mavisi tırnakları tuşları tıklıyor ve biraz sonra ifadesi aydınlanıyor.

“Oh, aman Tanrım,” diyor nefes vererek. “Diamond süit bu gece boş.”

“Süit?”

“Sadece o var, maalesef.” Başını eğiyor. “Ve gerçekten güzel. Büyük yatak. Jakuzi. Kuponunuz fiyatı karşılıyor.”

“Tamam, yeterli.” Parasının benim cebimden çıkmayacağını fark ettiğimde, sözünü kesiyorum. “Kabul ediyorum.”

Gülümsüyor. “Tabii ki. Bir süre hazır olmayacak fakat lobide takılabilirsiniz. Ayrıca soldaki koridorda, havuzu geçinde bir barımız var.”

Ona kimliğimi uzatıyorum böylece adımla yazabilir ve güvenirlilik sözleşmesini onaylayabilir. Çantalarımı toplayarak lobide yakındaki bir sandalyeye geçiyorum ve Delilah’ya son durumu bildirmek için telefonumu alıyorum. Bu konuşmayı yapmak için çok istekli değilim fakat bu durumda yapacak başka bir şey yok.

“Selam,” Delilah sesinde bir endişeyle telefona cevap veriyor. “Neden arıyorsun? Neden uçakta değilsin?”

“Yakında dışarıya hiç baktın mı?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor. “Kar yağıyor fakat bu normal. Rixton Falls’ta aralık ayı.”

“Görünüşe göre kuzeye doğru ilerleyen büyük bir kar fırtınası var. Şu anda New York City’nin hemen dışında. Haberleri hiç izlemiyor musun?”

Delilah nefes veriyor ve onun en sevdiği sandalyeye kendini attığını kafamda canlandırıyorum. “Yapmamaya çalışıyorum. Çok moral bozucu ve şu anda her şey beni ağlatıyor.”

“Evet, son on yılın en büyük kar fırtınası olduğunu söylüyorlar,” diyorum.

“Harika.”

“Doğuya giden bütün uçuşlar iptal edildi. Belki bizi başka bir yere yönlendirirler, anlıyor musun? Mesela, belki bizi Colorado,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Iowa veya Ohio'ya uçurabilirler ama hayır. Sanırım işler böyle yürümüyor.”

“O halde ne yapacaksın?” diye soruyor.

“Havayolları bizi bu gece için bir otele yerleştirdi. Yarın ilk iş arayıp son durumu öğrenmemiz için birkaç numara verdiler.

“Yarın uçağa binebileceğini düşünüyorsun, o zaman?

İçimi çekiyorum, bunu ona nazikçe nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. “Delilah, yarın çok daha fazla kar bekleniyor ve yarından sonra daha da fazla.”

“Bu durumda muhtemelen bir süre eve gelemeyeceksin.” Soruyor, sadece durum tespiti yapıyor ve sesi boğuk. “Peki, bu gerçekten berbat bir şey.”

Sesi titriyor ve telefonun diğer ucunda, ses tonundaki hayal kırıklığını fiziksel olarak hissediyorum, gittikçe azalıyor ve güçsüzleşiyor. Her gün yüzlerce kadının doğum yaptığını biliyorum fakat Delilah için benim orada olmam önemli. Çocukluğumuzdan beri önemli ve hatırlanacak olaylarda birbirimizin yanında olmayı planladık ve küçücük bir insanoğluna hayat vermekten daha fazla önemli bir olay yok ve onun çocuğunun vaftiz annesi olacağım. Bu, hayatımız boyunca tekrar geriye döndüremeyeceğimiz bir an.

“Dinle,” diyorum, “belki yarın en yakın araba kiralama yerine giderim ve yolun geri kalanını arabayla gelirim. Çoktan hesapladım ve eğer üç gün boyunca her gün on üç saat araba kullanırsam, cumartesiye kadar evde olurum.”

“Daph,” diyor tıpkı annemiz Bliss’e benzeyen bir ses tonuyla. “Üç gün boyunca günde on üç saat araba kullanamazsın. Direksiyonda uyur kalırsın. Güvenli değil.”

“Hayır, uyumam,” diyorum. “Her akşam durup bir otelde kalacağım. İyice dinleneceğim. Sabah erkenden hemen yola çıkacağım. Hemen hemen eve yaklaştığımda fırtınanın bitmiş olacağını tahmin ediyorum ve yollar açılmış olacak. Zamanlama harika olacak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve kim bilir belki Chicago'ya geldiğimde uçuşlar tekrar başlamış olur ve oradan bir uçağa binerim. İki saatte evde olurum.

“Delisin sen.”

“Deli değilim, sadece gerçekten eve gelmek istiyorum,” diyorum. “Sıkışıp kalmış olmaktan nefret ediyorum ve sana söz veriyorum, orada olacağım. Sadece lütfen, lütfen, lütfen cumartesiden önce doğum yapma.”

Kardeşim gülüyor. “Deneyeceğim.”

“Tamam, o zaman gidip bardan içecek bir şey alacağım,” diyorum. “Süitim henüz hazır değil.”

“Ooo, süit mi?” diye soruyor Delilah. “Jakuzisi var mı?”

“Tabii ki var,” diyorum. “Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Ne?”

“Bu gece yılbaşı,” diyorum. “Mini barda ne var ne yok içeceğim ve jakuzime çıplak girip eğleneceğim. 1999'daki gibi.”

“1999'da üçüncü sınıftaydık,” diyor. “Çok iyi hatırlıyorum; o yılbaşında pijama partisi vermiştik, sen ve Emma Lancaster ikiniz de aynı Barbie bebekle oynamak istediğiniz için birbirinizin saçlarını çekerek kavgaya tutuşmuştunuz.”

“Ne günlerdi.” İç çekiyorum. “Her neyse, seni serbest bırakıyorum. Sadece git ve dinlen, kafana bir şey takma ki, bebek içeride biraz daha kalsın.”

“Yarın yola çıktığında bana haber ver. Nerelerde olduğunu bilmek istiyorum. Sürekli beni haberdar et. Araba kullanırken kendini yorgun hissedersen, hemen yolun kenarına çek fakat aydınlık bir mola yeri olsun veya en yakın otele git. Sakın otostopçuları alma.”

O boş boş konuşurken, telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Konuşmasına izin vermek zorundayım. Onun huyu bu. Dünyanın en karamsar insanı.

“Anladım,” diyorum, bir dakika sonra telefonu tekrar kulağı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

ma yaklaştırarak. “O şeylerin hiçbirini yapmayacağım. Söz.”

“Seni seviyorum. Dikkatli kullan,” diyor Delilah.

“Ben de seni seviyorum.” Kapatıyorum, eşyalarımı topluyorum ve bara açılan havuza giden koridora doğru bakıyorum. Ne var ki bakışlarım yarı yolda duruyor ve resepsiyonun önünde tanıdık bir fiğüre takılıyor.

Dirseklerini resepsiyon masasının kenarına dayıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir halde omuzlarını kaldırıp indirirken onu izliyorum.

“Hiç yeriniz olmadığından kesinlikle emin misiniz? Son iki saatte gittiğim dördüncü otelsiniz.” Ses tonu sert ve mor saçlı kadın hiç kıınıldamadan duruyor. “Yirmi dakika önce burayı aradım ve müdürünüz tarafından bana bir odanız olduğu söylendi.”

“Evet ve üzgünüm. Ondan sonra oda doldu. Bugün işler biraz yoğun. Umarım anlayışla karşılaşırsınız.”

“Diamond süitini benim için ayırması gerekiyordu,” diyor. “Ona adıımı, numaramı verdim ve yolda olduğumu söyledim.”

“Çok özür dilerim.” Kadın kalın gözlükleriyle adama boş boş bakıyor, ifadesi solgun ve güçsüz. “Bu tür karışıklıklar zaman zaman oluyor ve gerçekten çok üzgünüm fakat yapabileceğim başka bir şey yok.”

“Bu bölgede başka otel var mı?” Avucunu yanağının kenarına götürüyor. “Çoktan Windermere, Harriett ve Gateway’e gittim. Hepsi tamamen dolu.”

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. “Maalesef yok. En yakın otel LA’de, arabayla iki saatlik yol. En azından düzgün bir otel. Rockport veya Harper’s Bluff’dakilere güvenemezsiniz. Veya aynı sebepten Crawfordsville’dekilere. Hepsinin sahibi aynı ve iyi yönetilmiyorlar ya da temiz değil ya da ben öyle duyuyorum.”

“LA’e gidemem,” diyor zoraki gülümseyerek. “Uçağım, umarım sabah erkenden buradan kalkacak.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Açıkçası birisi hava durumunu kontrol etmemiş.

“Affedersiniz, küçükhanım. Sırada mısınız?” Kısa yaşlı bir kadın, kırışmış eliyle koluma dokunarak soruyor. Ancak o zaman burada durduğumu fark ediyorum, bir çeşit ucuz eğlence gibi iki buçuk veya üç metre uzağımda gerçekleşen rezalete bön bön bakıyorum.

Sanırım Yakışıklı Prens’in birkaç saat önceki yarım ağız gülümsemesinden ve rüya gibi gözlerinden biraz etkilendim ve şimdi Hulk’a dönüşüp otel lobisini parçalara ayıracak gibi görünüyor.

“Hayır, değilim. Pardon.” Kenara çekiliyorum. “Buyurun.”

Adam sesimi duyunca geri dönüyor, yüzü kızgın ve gözlerini gözlerime diyor. Şimdi ifadesi kaymış, tamamen sert çizgiler ve sinirli. Bana birkaç yaz önce Napoli’de tanıştığım ateşli İtalyan çocuğu hatırlatıyor. Hiç kimseye açık bir şekilde itiraf etmedim fakat hâlâ anlam veremediğim bir şekilde o sinirli hali benim için tuhaf bir şekilde erotikti.

Sonsuz gibi gelen bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, benim kim olduğumu fark ediyor ve daha sonra mor saçlı kadına dönüyor.

“Şimdi ne yapmamı bekliyorsunuz?” Masasınm kenarını avuçluyor. “Parkta bir bankta mı uyuyayım?”

Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi suratı asılıyor ve sonu gelmeyen ısrarı onu geriyor.

“Çok üzgünüm, bayım,” diyerek tekrar özür diliyor.

“En son odayı kim aldı?” diye soruyor.

Bakışlarını adamın omuzlarının üzerinden bana çeviriyor. Hiçbir şey söylemesine gerek yok fakat cevabı çok açık ve net. Kalbim hızla çarpıyor ve bütün vücudum soğuk terler içinde kalıyor. Havalı Anne’in beni bu şekilde sattığına inanmıyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor, gözlerimiz kilitleniyor ve boğazım düğümleniyor. Tedirgin olmak için bir sebebim yok. Ben yanlış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir şey yapmadım. Havalı Anne işleri berbat etti. Eğer bir sorunu varsa, Havalı Anne'in müdürüyle görüşmesi gerekiyor.

Bütün istediğim odama yerleşmek ve bu yerden kurtulmak. Hepsi bu. Ne daha fazla, ne daha az.

"Daphne, değil mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. Kollarını kavuşturmuş ve dik bir şekilde duruyor. Bana kaşlarını mı çatıyor yoksa düşüncelere mi daldı veya ikisinin arasında bir şey mi? Ne olduğundan emin değilim.

"Nereden biliyorsun..." der demez kendi sorumu cevaplıyorum. Ehliyet. Havaalanı. Tanrım, sanki asırlar önce ama sadece saatler önce olduğunu fark ediyorum. "Boş ver."

Uzun bir nefes alıyor, omuzları kalkıp iniyor ve çenesi geriliyor. "Benim odamı sen aldın."

Dudaklarımı büküyorum, elimi göğsüme koyuyorum ve gülmemeye çalışıyorum. Bu herif gerçek olamaz. Şu anda gerçekten ciddi mi? Arkasında duran ve resmen bilgisayar ekranının arkasında korkudan saklanan Havalı Anne'e bakıyorum.

Çok teşekkürler, Havalı Anne.

"Üzgünüm," diyorum, kelimeler titreyen dudaklarımın arasından hızla dökülüyor. Ne umduğunu bilmiyorum fakat düşünceli bakışları beni tedirgin ediyor.

"Hayır, değilsin," diye tersliyor.

Suratım asılıyor. "Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Senin odanı aldığım için üzgün değilim çünkü bunu bilerek yapmadım."

Yavaş ve emin adımlarla bana doğru yürüyor. "Gerçekten berbat bir gündü. Kalacak bir yere ihtiyacım var. Sen benim odamı aldın. Neden doğru olanı yapmıyorsun?"

"Ne yani? Sana mı vereyim?" Ondan bir adım uzaklaşarak alay ediyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Paylaş."

"Seni tanımıyorum bile. Üzgünüm. Olmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Odamı çaldın ve şimdi bu gece beni parkta bir bankta uyutacaksın. Süper. Umarım bu akşam iyi uyursun.”

Lanet olsun. Bu konuda haklı ve yine de hâlâ odasını çalmadığım gerçeğine inansam da –en azından bilinçli bir şekilde– vicdanen bununla uyumama imkân yok.

“Tamam. Benimle kalabilirsin.” Bir saniyeliğine kendimi kaybediyorum. Sanki kelimeler, bu fikri durdurabilecek her türlü filtre mekanizmasını atlayarak, beynimden dudaklarıma döküldü.

Adamın yüzü yumuşuyor fakat sadece birazcık.

Dilim tutuluyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bu acayip garip olacak, içime doğuyor.

“Eminim bir çekyat falan vardır,” diye ekliyorum.

Gözleriyle yukarıdan aşağı beni süzüyor ve eli saçlarına doğru uzanıp parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor ve ardında karışmış, çikolata kahvesi bir dağınıklık bırakıyor.

Son birkaç yılda çok seyahat ettim. Hiç tanımadığımı insanlarla veya arkadaşlarımla arkadaşlarıyla bir kanepede sızıp kaldım. Pansiyonlarda kaldım. Sayamayacağım kadar sömestr bir yurt banyosunu altı kızla paylaştım. Utangaç değilim. Cimri değilim ve otellerde yer bulmanın imkânsız olduğu bir gecede ben yumuşak, sıcak yatağımın keyfini çıkarırken, kesinlikle bu adamı parkta bir bankta uyumasına izin vermek niyetinde değilim.

Tamam.

Derin nefes.

Bu tuhaf olacak.

Ve saçma.

Ve bazen rahatsız edici.

Fakat onu sokakta bırakamam.

“Sen bilirsin,” diyorum sıradan bir şekilde, çantamı omzumda düzeltirken kaşlarımı kaldırarak.

Hâlâ bana gözlerini dikiyor, artık neredeyse rahatsızlık verici.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pekâlâ,” diyor birkaç kalp atışından sonra.

“Sadece gece uykumda beni öldürme yeter, gerisi sorun değil.” diyorum.

Gülüyorum.

O gülmüyor.

Sanırım oteldeki rezervasyonunu kaybetmesine hâlâ kızgın fakat bunu atlatacak çünkü ne olduysa oldu ve bu odadan dünyada vazgeçmeyeceğimden eminim.

“Bayan Rosewood?” Mor saçlı kadın sanki tekrar kankaymı-sız gibi bana sesleniyor. Telefonun ahizesini sol omzuna koyuyor. “Süit odanız şimdi hazır. Bir mi yoksa iki anahtar mı istiyorsunuz?”

Bavulumu ön masaya doğru sürüyorum, boğazımdaki belli belirsiz bir yumruyu yutuyorum ve iki anahtar rica ediyorum.

Gerçekten bunu yapıyoruz.

Bu durumun tuhaflığına gülmemeye çalışıyorum.

Bu adamın adını bile bilmiyorum.

“Pekâlâ,” diyor, her iki tarafında elmas amblemi olan, parlak gümüş rengi iki tane anahtarlık veriyor. “Diamond süit yedinci katta. Solda son oda.732. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen sıfıra basınız. Hixton salonunda yeni yıl partisi veriyoruz. Saat sekizde başlıyor. Ücretsiz şampanya ve bedava meze.”

“Teşekkürler.” Misafirime bir anahtar uzatıyorum ve bavulumu asansöre doğru çekiyorum. Uzun ve ağır adımları arkamdan beni takip ediyor.

Asansöre bindiğimizde, boğazımı temizliyorum ve yukarı doğru ona bakıyorum. Tepemde duruyor. Kokusu paylaştığımız küçük alanı dolduruyor.

“Adını bilmiyorum.” Sessizliği bozuyorum ve yedinci katın düğmesine basıyorum.

Aşağı doğru bana bakıyor, burnundan güçlü bir nefes veriyor ve kapılar kapanıyor. “Cristiano.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir soyadın var mı, Cristiano?” Neden öğrenmek istediğimi ona söylemiyorum; güvenlik amacıyla. Ne olur ne olmaz.

“Amato.”

Yukarıdaki hoparlörden müzik sesi geliyor. Sanırım Billy Joel’in bir şarkısının sözsüz flütle çalınan bir versiyonu ama emin değilim.

“Merhaba, Cristiano Amato,” diyorum elimi uzatarak. “Ben Daphne Rosewood.”

El sıkışma talebimi apaçık bir isteksizlikle karşılıyor, ağzının kenarı yukarı doğru hareket ediyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor. “Senin kim olduğunu biliyorum. Daha önce tanıştık. Birkaç kez.”

Yakışıklı yüzüne kondurduğu sorgulayıcı ifadeden yola çıkarak, düşüncelerini hemen hemen okuyabiliyorum. Benim çılgın olduğumu düşünüyor. Haksız değil ve belki de öyleyim. Demek istiyorum ki, neredeyse öyle olmalıyım çünkü tamamen yabancı bir insana otel odamı paylaşması için izin veriyorum.

“Oda arkadaşı olacağımız için,” diyorum, “yeni bir sayfa açalım. Hadi şimdiye kadar olan her şeyi unutalım... tabii ki eğer mümkünse.”

Onu eğlendiriyormuşum gibi, kendi kendine gülüyor ve daha sonra elimi iyice sıkmadan önce avucunu benimkine dokunduruyor.

“Pekâlâ,” diyor, düz burnunun üzerinden dikkatlice aşağı doğru bakıp, zoraki gülümsemesini bastırarak. Onu tekrar gülümserken görmek güzel ve kesinlikle onun ikinci kişiliği, Incredible Hulk’ın yanında durmaktan çok daha iyi. “Güzel. Tanıştığımıza memnun oldum, Daphne Rosewood.”

Yedinci kata süzülüyoruz, bir yerçekimi bulutunun üzerinde, kapılar duvarların içine geri girmeden zil çalıyor.

“Sanırım... bu bizim,” diyorum, gözlerimiz kağıtla kaplanmış duvarları süsleyen ortamdaki kristal apliklerin üzerinde. Tartışmasız romantik bir otel. Çoğundan daha donanımlı. Yerel ve özel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mülkiyet, en azından daha önce sırada beklerken okuduğum broşüre göre. Bu süitin bir geceliğinin ne kadar olduğundan emin değilim fakat şükürler olsun ki benim cebimden çıkmıyor.

Odamızı bulmak için koridorun sonuna doğru yürürken Cristiano sessiz kalıyor. Anahtarı okutuyorum, kapı tokmağındaki ışık yeşil oluyor ve kapıyı ittirip açıyorum. Pelüş halıya sürtüyor ve soğuk, klimalı bir hava örtüsüyle karşılanıyoruz. Hemen birkaç ışık yakıyor ve balkona doğru gidiyorum, güneş ışığı içeri girsin diye perdeleri açıyorum.

Kocaman süit odanın ortasında büyük boy bir yatak ve köşelerden birine mini bar ve mini mutfak önüne küçük bir oturma grubu yerleştirilmiş. Banyonun kapısı birazcık aralık ve hemen mermer duşa ve bu gece bir ara tadını çıkarma niyetinde olduğum jakuzili küvete bir göz atıyorum.

Bunların hepsi benim olsun çok isterdim ama ne yazık ki, adilik yapamazdım. Tek umudum her şeyin ters tepmemesi çünkü Cristiano'nun çantasını yere çarpmasına ve sandalyelerden birine kendini atmasına bakılırsa şu anda kötü bir durumda.

“İyi misin?” diye soruyorum, cevabından neredeyse korkarak.

Sadece saatler önce karşılaştığımda zamanki aşırı derecedeki çekici halini özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Yukarı doğru bakıyor, yüzü üzgün ve parmaklarını yumruk yapmış.

“Eve gitmeliyim,” diyor, ağzını açmadan konuşuyor.

“Sen ve ben ikimiz de.”

“Bu hafta sonu New Jersey’de bir düğünde olmalıyım,” diyor.

“En iyi arkadaşım evleniyor. Düğüne davetliyim ve bütün hafta orada olmalıyım.”

“Evet, tamam, kız kardeşim her an doğum yapabilir,” diyorum. Hemen yola çıkıp ben de evde olmak istiyorum fakat bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmuyor. Burada sıkışıp kaldık. Çantalarını fırlatmak veya Hulk gibi davranmak bir işe yaramayacak.”

Dolgun dudakları arasından hızlı bir nefes veriyor ve bakışlarını yakalıyor, sert ifadesi yenilmiş bir ifadeye dönüşüyor.

“Üzgünüm,” diyor. “Sadece... orada olmam gerekiyor. Ben...”

“Anlıyorum. İnan bana. Bu gerçekten berbat bir durum. Yatağın uç kısmına oturuyorum, avuçlarımı lacivert ve beyaz renkli yorganın üzerinde gezdiriyorum. “Bu gece yılbaşı. Muhtemelen arkadaşlarıyla beraber dışarı çıkıp iyi vakit geçirmek istiyorsun ve şimdi burada, ufak bir sahil kasabasında bu tuhaf otelde aşırı derecede çekici olduğun için daha önce havaalanında seni fırçalamış olan sıradan bir kızla sıkışıp kaldın. Sinirlenecek çok fazla şeyin var.”

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum, dersimin önemini anlamadıklarını hissettiğimde sanat öğrencilerime tam nutuk çekmeden önce yaptığım gibi.

“Bak,” diye devam ediyorum. “Bugünün büyük bir kısmını öfkeli ve endişeli ve karamsar bir şekilde geçirdim ve bu bana bir şey sağlamadı. Hiç işime yaramadı. Elimizde olan bu ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok fakat yarın mümkün olan en kısa sürede buradan çıkabiliriz.”

Sandalyesine gömülüyor ve balkon penceresinden dışarı bakıyor. “Sabah ilk iş bizi uçağa bindirseler iyi olur.”

“Hımm, son zamanlarda doğudaki hava durumuna hiç baktın mı?” diyorum.

Cebinden telefonunu çıkarıyor, avucunun içine alıyor ve başparmağını ekranda birkaç kez sürüklüyor.

“Kahretsin.” Elleri bir şaplaqla kot pantolonunun üzerine düşerken başı yenilgiyle geriye düşüyor.

“Sabah kahvaltıdan sonra ilk iş çıkış yapıyorum,” diyorum. “Bir araba kiraliyorum ve eve gidiyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aptalca.” Kaşlarını çatıyor. “Havanın düzelmesini beklemek yerine neredeyse dört bin üç yüz kilometre araba kullanacaksın.”

“Kız kardeşim gibi konuşuyorsun.” Gözlerimi devirerek nefes veriyorum.” Ben hesapladım. Üç gün boyunca her gün on üç saat araba kullanacağım. Cumartesi gününe kadar evde olacağım.”

Kafasını sallıyor. “Tuvalet molalarını, yakıt ve yiyecek aralarını dikkate almalısın. Günde on üç saat araba kullanabilirsin fakat yolculuk en az on beş saat olmuş olur ve trafiği hesaba katmıyorsun ve eğer yorulursan ve on üç saat gidemezsen?”

Yatağın üzerinde uzanırken ellerimi midemde kavuşturup tavana bakıyorum ve iç çekiyorum. “Söylediklerinin bazılarının doğru olduğunu kabul ediyorum fakat bunu yapmaya kararlıyım ve genelde, bir şeyle ilgili karar aldığımda, beni bundan vazgeçirmek neredeyse imkânsız.”

Dalga geçerek, “Senin aptalca davranmanı engellememe izin verme,” diyor.

“Evet, kız kardeşimin doğum yaptığını görmek için vaktinde evde olacağım ve sen hâlâ Seaview’da zaman öldürüyor ve fırtınanın geçmesini bekliyor olacaksın; böylece inşallah buradan kalkacak bir uçak bulursun.

“Bir veya iki gün sabret. Uçuşlar başlayacak.”

“Bu fırtınanın iki gün daha sürmesi bekleniyor, belki de üç gün. Cumartesiye kadar fırtına bitecek ve yollar açılacak.” Karşı çıkıyorum. “Ayrıca oturup bekleyemem. Çıldıracağım. Ciddiyim. Öylece oturup bir şey yapmadan duramam. Sadece... yapamam.”

Gözümün ucuyla ona bakıyorum, ellerini başının arkasına koyup iç çekişini izliyorum ve boş boş ileri bakıyor. Ölü gözler...

“Bu durumu lehime çevireceğim,” diye ayrıntıya giriyorum. “Bu küçük bir macera olacak. Daha önce hiç ülkenin bir ucundan diğerine kara yoluyla gitmemiştim.” Yan tarafıma dönüyorum,

elimi çenemin altına koyuyorum. “Muhtemelen göreceğin en maceraperest kişi benim. Bil diye söylüyorum,” diyorum.

Karanlık bakışları bana doğru dönüyor ve ağzının kenarı hafifçe yukarı kalkıyor. “Bunu bilemem.”

“Ooo, bak hâlâ gülümseyebiliyorsun,” diye takılıyorum. “Bu yeteneğini aşağıda, lobideyken kaybetmiş olmandan korkmuştum.”

İfadesi kayboluyor. Muhtemelen espri yapacak bir havası yok ama umurumda değil. Bir sonraki on beş saati bu otel odasında 1.80 cm boyunda Grumpy Bear’ın* erkek manken versiyonuyla geçirmeyeceğim.

“Sanırım havaalanımdayken senden daha çok hoşlanmıştım, bana asılmaya çalışırken,” diyorum, sadece tepesini attırmaya çalışıyorum.

“Sana asılmıyordum.”

“Saçmalık.” Öksürüyorum.

“Eğer sana asılıyor olsam, inan bana, bunu bilirdin.”

“Hımm.” Ayağa kalkıyorum, bavulumu alıp yatağın üzerine atıyorum.

“Onu yapmamalısın,” diyor.

“Neyi yapmamalıyım?”

“Bavulunu yatağın üzerine koymamalısın,” diyor. “Tahtakurusu olabilir diye. Bu şekilde seninle eve taşınırlar. Bavuluna ve kıyafetlerine girerler ve...”

“İyi.” Aşağı indiriyorum ve kenardaki bir masanın üzerine koyuyorum. Bu adamın, konu seyahat etmeye geldiğinde sağlıklı yaşamla ilgili bir dolu önerisi var ve bu biraz can sıkıcı. “Daha iyi mi?”

Cevap vermiyor. Hâlâ havasında değil. Onun için ayın kritik zamanı olmalı.

Öyle bir şey var; erkek PMS (regl öncesi sendromu). Esas adı Hassas Erkek Sendromu.

* Bir film karakteri. (ç.n.)

Kız kardeşim Delilah yüksek lisansını sosyal hizmetlerde yaptı, birkaç psikoloji dersi aldı ve bazı erkeklerin ayın belirli zamanlarında testosteronlarında düşüklük yaşadıklarını teyit etti. Periyodik. Dolayısıyla temel olarak ayın belli bir zamanında, bu durum erkeklerin asabi ve aptal olmalarına sebep olur ve o günlerde hiç kimse onlarla uğraşmak istemez.

Çantamın fermuarını açıyorum, yan cebinden makyaj çantamı alıyorum ve içinden diş fırçamı, diş macunumu ve birkaç makyaj malzemesini bulup çıkarıyorum. Banyoya doğru ayaklarımı sürüyorum, makyajımı tazeliyorum çünkü bitkin görünüşümün durumuna bakılırsa, kesinlikle çok daha iyi günlerim olmuştu. Bitirdiğimde, bavuluma geri dönüyorum ve ne olur ne olmaz diye koymuş olduğum siyah bir elbiseyi çıkarıyorum. Daha önce havalanında bavulumu teslim ettikten sonra, geri almak için tam bir saat on beş dakika bekledim, kısa bir an panikledim. Bavulumu kaybetmek bu berbat günün tuzu biberi olurdu fakat şükürler olsun, bugün böyle bir şey olmadı.

Sanki babammış gibi, “Nereye gidiyorsun?” diye soruyor. Eksik olan tek şey Tom Selleck’i çatlatacak türden bir bıyık.

“Yılbaşı gecesi,” diyorum omuz silkerek. “Kendimi biraz şarap ve güzel bir biftekten oluşan bir akşam yemeğiyle şımartacağım ve belki biraz bedava şarap... eğer şuh hissedersen.”

“Tek başına mı?”

Yavaşça ona dönüp başımla onaylıyorum. “Doğru. Tek başına hiç akşam yemeği yemedin mi?”

“Yüzlerce kez,” diyor sıkılmış bir ifadeyle. Tınaklarını gömleğinin ceplerine sürüyor.

Belki şu anda kaba davranıyorum. Belki kendini davet ettirmek için tuhaf bir tarzı var.

“Benimle gelmek istiyor musun?” diye soruyorum.

Yan tarafa bakıyor. “Hayır.”

Elbisemi omzumun üzerine atıyorum, banyoya dönüyorum ve içine atıyorum. Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum, saçlarımı kafamın üstünde topluyorum ve gevşek bir topuz yapıyorum. Kırmızı bir nemlendirici ruj görüntüyü tamamlıyor. Çantamdan bir çift topuklu ayakkabı bulup çıkarıyorum, yere koyuyorum ve giyiyorum.

“Son şans...” diyorum, el çantamı alıyorum ve anahtarımı kontrol ediyorum. “Tabii ki, sen hiçbir şey istemiyorsun?”

“Aç değilim.”

“Tamam.” Kapıya doğru giderken sesim fısıltı şeklinde çıkıyor.

“Freaky Friday” filmindeki gibi kişiliklerimizin yer değiştirmiş olması çok komik. Belki yarın uyandığımızda, ben tekrar cadı halime döneceğim, o da soğuk ve ölmüş kalbimi etkilemeye çalışacak.

Bir saniye sonra topuklarım halıda sürtünürken kendime hatırlatıyorum: Bu bir maceradan başka bir şey değil. Asansörün üzerindeki ışık birkaç kat yukarıda olduğunu gösteriyor ve aşağıya doğru geliyor. Çağrı düğmesine basarak, ellerimi kalçalarımın önünde kavuşturup bekliyorum.

Birkaç saniye sonra asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor, mürekkep siyahı saçlı, parlak mavi gözlü, oldukça muzip bakışlı bir adam yer açmak için kenara çekiliyor.

“İyi akşamlar,” diyor bebek mavisi gözleri parlayarak. Ceketini mavinin koyu bir tonu ve içeri girerken, omuzlarındaki dört altın rütbeyi ve Pilot Conrad olduğunu gösteren kanat şeklindeki rozeti fark ediyorum. “Aşağıya mı?”

3. Bölüm

Cristiano

Saatlerce hareket etmedim ve belki acınası bir durum ama burada öfkeli bir ahmak gibi oturuyorum, başparmağımla telefonumu inceliyorum, memleketteki arkadaşlarımla her on saniyede çektikleri bütün fotoğraf ve paylaşımlara bakıyorum.

Orada olamamak beni öldürüyor. Kızıyorum, hafif bir kıskançlık dalgası içimi kaplıyor. Neredeyse onların kahkaha atmalarını, bardak tokuşturmalarını, gelinin ve damadın geleceğinin şerefine içerek, burada sıkışıp kaldığım için asla bir parçası olamayacağım anılar biriktirdiklerini duyabiliyorum.

Joey, on yaşımızdan beri en iyi arkadaşım ve orada olmam gerekiyor. Jersey'de. Bütün arkadaşlarımla beraber.

Bunun yerine, çok şanslıyım ki Seaview'da mahsur kaldım. Geçen ayı, en büyük erkek kardeşim Alessio ve onun yeni karısı Aidy ile Malibu'da takılarak geçirdim. Kolej arkadaşlarımdan biri birkaç yıl önce Seaview'a taşınmıştı ve bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm. Gelip onu ziyaret ederim. Buradan eve dönerim. Zaten uçuşlar buradan Los Angeles Havaalanı'ndan olduğundan daha ucuzdu. Kimsenin duymadığı indirimli havayollarından biri.

Aldığım en kötü karar.

Ve bugün pek çok kötü karar aldım.

Midem kazanıyor fakat yemek yiyemeyecek kadar öfkeliyim.

Zamanı kontrol ediyorum. Daphne gideli iki saatten fazla oluyor. En derinlerde onun haklı olduğunu biliyorum. Bütün bu olanlar gerçek. Bunu bir maceraymış gibi düşünmeliyiz ve ben, herkesin tersine bunu yapmakta zorlanmamalıyım çünkü annemden macera aşkıyla doğmuşum. Uçuşumuzun iptal edildiğini duyduğum anda içime çöken bu sıkışmışlık ve güçsüzlük duygusunu üzerimden atmak çok zor.

Sadece eve gitmek istiyorum, yıllardır ilk kez.

Eve gitmem gerekiyor.

Kendimi ayakta durmaya zorlayarak, yüzüme biraz soğuk su çarpmak ve kendime iyice bakmak için banyoya gidiyorum.

Bugün yeni yıl.

Bütün gece burada tek başıma oturup kendi kendime acırsam, lanetleneceğim.

Soyunuyorum, duşu açıyorum ve gönülsüzce kıcımı kaldırıp aşağıdaki partiye gitmeye karar veriyorum.

Penguen kıyafetli bir piyanist, Hixson salonunda geçici olarak kurulmuş olan sahnede anında fark edilen bir Frank Sinatra besitesi çalışıyor. Oldukça yüksek tavandan düzinelerce küçük kristal avizeler sarkıyor ve farklı farklı resmi kıyafetler giymiş olan misafirler sohbet ve dans ediyor, ellerinde şampanya kadehleri ve yüzlerinde tasasız gülümsemeler...

“Şampanya, efendim?” Genç bir servis elemanı düz avucunun içinde bir tabak tutuyor.

Bir şampanya bardağı alıp, “Teşekkürler,” diyorum.

Partideki kabalığı biraz daha inceliyorum, bakışlarım bir erkek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve kadının aralarında titrek bir mumla oturduğu, odanın karanlık bir köşesine gidiyor. Daha dikkatlice baktığımda, ana hatları daha da belirginleşiyor ve soldakinin Daphne olduğunu fark ediyorum.

Sağdaki adamın kolunda bir şey var. Gözlerimi kısarak bakıyorum, buradan ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, o yüzden yoğun kalabalığın içinden kendime yol açarak biraz daha yaklaşıyorum. Netleşir netleşmez, onun bir uçak pilotu olduğunu fark ediyorum. Bir kaptan, net. Ve bu partiye resmi üniformasıyla gelmiş.

Lanet dangalak.

Sadece yatağa atmak istiyor.

Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve önümdeki bu ucuz gösteriyi izliyorum. Pislik herif, Daphne'nin söylediği her şeye kahkahalar atıyor, masanın üzerinden elini uzatıyor ve bulduğu her fırsatta ona dokunuyor. Yüzünden saçlarını ittiriyor. Elini elinin üzerine koyuyor. Sandalyesini yaklaşıyor. Yoğun bir şekilde dikkatini ona vermiş, sanki salondaki tek kadın o ve Daphne de sanki ilk defa birisi ona böyle bir oyun oynuyormuş gibi bunu yutuyor.

Puf.

Pilot eliyle onun şampanya bardağını işaret ediyor ve o da başıyla evet anlamında onaylıyor. Kolayca kaldırdığına göre, bardak boş olmalı. İzin istiyor, şeytani bir şekilde gülümseyip uzaklaşıyor ve bende onun yerini kapma fırsatını kaçırmıyorum çünkü ben de öyle bir pisliğim.

“Bu hızlı ol...” Daphne seksi pilot yerine beni görünce donup kalıyor. “Cristiano, burada ne yapıyorsun?”

Bir yudum şampanya içerek bacak bacak üstüne atıyorum ve sandalyeye iyice yerleşiyorum.

“Benim burada ne yaptığımı boş ver,” diyorum. “Burada neler olduğundan bahsedelim mi?”

Burnunu kırıştırıyor, ayak diriyor.

“Lütfen bana bu gece o pisliği yatağa atmayı ciddi olarak düşünmediğini söyle,” diyorum.

Kollarını göğsünde birleştiriyor. “Nasıl oluyor da bu seni ilgilendiriyor emin değilim.”

“İlgilendirmiyor.” Omzumu silkiyorum. “Sadece diyorum ki, buraya seni yatağa atmak için gelmiş. Tuzak kurmuş ve sen de tam içine düşmüşsün. Seni tanımıyorum Daphne fakat bundan daha zeki olduğundan oldukça eminim.”

Bana bakmayı reddediyor. “Bunun olduğuna inanamıyorum.”

“Tanrı aşkına, yeni yıl partisine pilot üniformasıyla geliyor,” diyorum.

“Belki de bizim gibi mahsur kalmıştır ve elindeki tek şey odur.”

“Pilotların terminallerde sürükledikleri o küçük bavullarda yedek normal bir kıyafet taşımadıklarını mı demek istiyorsun?”

Bakışları sağa doğru kayıyor. “Geri geliyor. Konuşmayı kes.”

“Daphne,” diyor pilot döndüğünde, dolu şampanya kadehlerini masaya koyarak. Göz göze geliyoruz ve *benimle uğraşma, senin ne mal olduğunu biliyorum* anlamına gelen bir gülüş atıyorum.

Daphne’nin afallamış ifadesi pilotun hemen ona yaklaşmasına neden oluyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor. “Bu adamı tanıyor musun? Seni rahatsız mı ediyor?”

Dudaklarını aralıyor ve bakışları ikimiz arasında gidip geliyor.

“Benimle kalıyor,” diyor ona.

Pilot geriye doğru adım atıyor, sanki durumu tekrar değerlendiriyormuş gibi dik bir şekilde duruyor. Hâlâ elinde şampanya bardaklarını tutuyor, bakışlarım sol yüzük parmağında, alyansının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olması gereken yerde resmen parlayan zambak beyazı rengindeki çizgiye odaklanıyor.

“Onu tanımıyorum,” diyor. “Sadece bugün karşılaştık.”

Pilot bir ona bir bana bakarken güvensiz bir şekilde gülüyor ve homurdanıyor. “Bak, iyi bir kıza benziyorsun ama ben öyle biri değilim...”

“Hayır.” Ayağa kalkıyor, elini kaldırıyor. “Öyle bir şey değil. Onu demek istemedim. Neyse tam gidiyordun.”

Geri dönmesi için işaret ediyor fakat o, yüzünde hayatımda gördüğüm en yalandan ifadeyle uzaklaşmaya devam ediyor. Sandalyemde arkaya doğru yaslanıyorum, eminim yüzüm gururla parlıyor çünkü görev tamamlandı.

Sonra bana teşekkür edecek.

“Şimdi mutlu musun?” Öne doğru eğiliyor ve pilot gözden kaybolur kaybolmaz, bana sinirli sinirli bakıyor.

“Fazlasıyla.”

Gözlerini devirerek tek kaşını kaldırıyor. “Umarım beni tamamen kendine istediğin için onu engellememişsindir çünkü sana söz veriyorum bu gece böyle bir şey olmayacak veya başka zaman.”

Alaylı bir şekilde gülümseyip eğiliyorum. “Şanslı olurdun.”

“Burada işimiz bitti mi?” Ayağa kalkıp çantasını kolunun altına sıkıştırıyor ve etrafı kolaçan ediyor. Umarım o pisliği aramıyordur.

“Hayır,” diyorum. “Otur.”

Bana kuşkulu bir bakış atıyor ve ısrarla ayakta duruyor, bana eşlik etmesi için yaptığım teklifi tamamen göz ardı ediyor.

“Daphne,” diyorum. “Otur.”

“Ben bir köpek değilim.”

“Kesinlikle.”

“Ne istiyorsun? Beni tanımıyorsun bile. Buna rağmen çılgın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun. Seni sokaklardan kurtarıp odama aldığım için pişmanlık duymaya başladım.”

Oflayarak ayağa kalkıyorum. O benimle oturmuyorsa, ben de onunla birlikte ayakta dururum. “Her şeyden önce, ben çılgın ve kıskanç bir tip değilim. İkincisi, beni sokaklardan kurtardın çünkü sütü çaldın. Benim ayırttığım süt.”

Kollarını göğsünde kavuşturup omuzlarını geriye doğru çekiyor, burnu havada. “Ve üçüncü var mı?”

“Evet.” Boğazımı temizliyorum. “Tam şu anda bana teşekkür etmelisin.”

“Ne için?” Yüzü şüpheli.

“Yatağa atacağın pilot evliydi,” diyorum. “Yoksa sol yüzük parmağındaki izi fark etmedin mi?”

Daphne yan tarafa bakıyor, ifadesinin kızgınlıktan şaşkınlığa dönüşmesini izliyorum. “Parmağına bakmadım.”

“Evet, iyi, ben baktım.” Gururlu bir pislik gibi övünerek omuz silkiyorum. “Her neyse, belki de evli adamlarla yatmaya ilgi duyuyorsun. Bilmiyorum.”

“Duymuyorum,” diyor içini çekerek. “Fakat onunla yatmayacaktım. Bilgin olsun diye söylüyorum, yapmayacaktım.”

“Hımm.”

Göğsüme vuruyor. Bu kız çok cesaretli. “Bırak şunu, tamam mı?”

“Neyi bırakayım?”

“Kına yakmayı,” diyor, kollarını yeniden kavuşturarak. “Beni takip etmeyi bırak ve yaptığım hemen hemen her şeye burnunu sokmaktan vazgeç. Senden kurtulamıyorum. Beni deliye döndüren o her şeyi bilen tiplerdensin fakat ayrıca aşırı derecede çekicisin ve bu ikisi bir araya gelince kafam karışıyor.”

Nefes alıyorum, bir süre söylediği kelimelerin olgunlaşmasını bekliyorum. Sanırım, dışarıdan bakınca, sanki onu takip ediyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

muşum gibi görünüyör. Etmüyörüm. Endişesini anlıyörüm fakat gerçekten bu kadar endişeli olsaydı, süit odasını benimle paylaşmayı teklif etmezdi.

“Mahsur kaldığın için kızgın olmanı anlıyörüm,” diyor. “Ve muhtemelen yukarıda o odada tek başına çok sıkıldın fakat buraya gelip geçirdiğim mükemmel keyifli akşamı mahvetmek rezaketten daha öte bir şey.”

Bakışlarımız karşılaşıyör fakat gözlerini okuyamıyörüm. Üzgün, kızgın, kafası karışmış ve belki hatta birazcık tahrik olmuş? Göğsü inip kalkıyör ve dolgun, arı sokmuş dudakları hafif aralık.

“Onun evli olduğunu bilmiyordum, Cristiano,” diye devam ediyör. “Yemin ederim, bilmiyordum ve onunla yatmayacaktım. Sadece yeni yılı tek başıma geçirmemenin iyi olacağını düşündüm. Eğlenceliydi ve bütün dünyayı dolaştığı için pek çok inanılmaz anıları vardı. Böyle bir insanla karşılaşma şansının ne kadar az olduğunu biliyör musun? Gitmek istediğim her yere seyahat etmiş birisi? Eyfel Kulesi’nin altında uyumuş ve Kilimanjaro Dağı’na tırmanmış birisi? Sadece konuşuyorduk... yeni tanışmış iki arkadaş gibi... iyi vakit geçiren... ve daha sonra sen çıkıp geldin.”

Bakışları yere düşüyör ve yüzünü başka yere çeviriyör. Daphne’nin ne dediği veya bunu nasıl kıvırdığı umurumda değil. O pilot onunla yatmak istedi ve kim istemez ki? Güzel. Uzun bacaklar, parlak sarı saçlar, dolgun dudaklar ve mavi bebek gibi gözler. Onunla ilgili her şey mükemmel. Sivri burnunun ucundan, yürürken kalçalarındaki hafif sallanmaya kadar.

“Sanırım odaya çıkacağım,” diyor. “Lanet olası yeni yılın kutlu olsun, Cristiano.”

4. Bölüm

Daphne

Otel yatağımın ortasında sırtüstü uzanıyorum, kapı kilidinin zar zor duyulan bip sesi geldiğinde, tepemdeki tavandaki levhalar dönüyor

Geri döndü.

Müthiş bir sıkıntıyı bastırarak, kapıya sırtımı dönerek yan tarafa yatıyorum ve vücudumu bir yastığın etrafında kıvıncıyorum.

“Daphne,” diyor.

Gözlerimi kısıyorum, nefes alıp üç saniye bekliyorum. “Ne?”

“Üzgünüm.”

Tam olarak neye üzüldüğünden ya da bu noktada önemli olup olmadığından emin değilim. Gece yarısı onu külkedisi gibi balo salonunda bıraktıktan sonra aceleyle süite geldim, pijamalarımı giydim ve derhal Cristiano’nun yanıldığını ispatlamak umuduyla Google’da biraz araştırma yaptım.

Pilotun adı Alistair Conrad’dı ve Rodos Adası’ndandı. Daha önceki sohbetimizden onun hakkında öğrendiğimin tek şey bu. Bir de, North Patriot Havayolları için çalışıyor. İnternet sitelerinde aslında evli bir adam olduğunu doğrulayan biyografisini bulmam uzun sürmedi. Üstünkörü bir Facebook araştırması ona ve güzel eşi Becca’ya ulaşmamı sağladı ve profilleri ikisinin üç harika küçük çocuklarıyla beraber olan aile fotoğraflarıyla doluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

Gerginim.

“Haklıymışsın,” diyorum, sesim kısık ve yastık yüzünden dolayı biraz boğuk. “Evliymiş.”

Cristiano’nun, “Sana söylemiştim,” demesini bekliyorum fakat asla öyle demiyor.

Belki küçük bir parçam Alistair’ın özel biri olmasını umut etmişti. Asansörde karşılaşmamızın bir kader olduğunu. Bütün gece ara sıra öpüşerek sohbet etmemiz ve birbirimize anılarımızı anlatmamızın bir kader olduğunu. Bütün dünyayı gezerken karşılaştığı en büyüleyici yaratık benmişim gibi bana bakışının aslında gerçek olmasını.

Şimdi onun sadece benimle yatmaya çalışan utanmaz bir pislik olduğunu anlıyorum.

Cristiano’yla yüz yüze gelmek için dönüyorum ve gözlerimi açıyorum. Kapıyla yatağın ortasında duruyor, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş ve bana acıyormuş gibi bakıyor. Belki daha önce bir şey fark etti. Belki hüsrana uğramış sözlerimdeki çaresizliği duydu. Belki yalnızlığımın kokusunu aldı.

“Ben hiç Kilimanjaro’ya tırmanmadım,” diyor, ifadesi durgun. “Fakat inan ya da inanma Eyfel Kulesi’nin altında uyudum.”

Oturuyorum.

“Ayrıca İsviçre’de paraşütle atlayış yaptım,” diye ekliyor. “Fakat uçak değil, bir helikopterdi. Bir an öleceğimi düşündüm çünkü ilk paraşütüm başta açılmadı. Çılgınca ve etkileyiciydi ve heyecan dolu her anına bayıldım.”

Ona farklı bir açıdan bakıyorum, bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve kollarımı etrafına doluyorum.

“Sadece günbatımında bir katil balina sürüsünü izlemek için Buenos Aires açıklarından yelken açtım,” diye devam ediyor, “Antigua’da güneşin doğuşunu ve suyu nasıl pembe ve turuncuya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çevirdiğini görmek için bütün gece sabahladım. Marakeş'in pazarlarında alışveriş yaptım; bu arada iğrenç kokuyorlar. Kendini Tinkerbelle olarak adlandıran üstsüz bir kızdan satın aldığım bir avuç şüpheli hapi yuttuktan sonra İbiza'da bir salak gibi dans ettim.”

“Neden bütün bunları bana anlatıyorsun?”

Yaklaşıyor ama yine de güvenli bir mesafeyi koruyor. “Bilmiyorum. Belki senin geceni mahvettiğim için kötü hissediyorum fakat doğruyu söylemek gerekirse, bence akşamdan kalma bir şekilde ertesi sabah uyanıp onun yatağından dışarı süzülürken yüzük parmağındaki çentiği gördüğünde, gecen zaten mahvolmuş olurdu. Öyle değil mi?”

Cevap vermiyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum.

Alistair'la yatmayı planlamamıştım fakat en iyi yapılmış planlar bile ters gidebilir.

“Dünyayı dolaştım, Daphne,” diyor. “Pis bir ukala gibi göründüğümü biliyorum fakat pek çok şey yaptım. Çok şeyler gördüm. İnsanları okumakta iyiyim. Neyin saçma olduğunu biliyorum. Bütün içgüdülerim bana birinin tuzağa düşmek üzere olduğunu söylerken, öylece sakın bir şekilde arkama yaslanmayı reddediyorum ama her neyse, hikâye istiyorsan, benim hikâyelerim var. İstersen bütün gece oturabiliriz ve sana çılgın şeyler anlatırım. Seninle yatmaya bile çalışmam, bu nasıl?”

Omuzlarımı geriye çekiyorum ve gözlerimi onunkilere doğru kaldırıyorum. “Neden yaptığım şeyi bu kadar çok önemsiyorsun ki? Beni tanıımıyorsun.”

Nefes veriyor, dağınık saçlarında elini gezdiriyor. “Bilmiyorum.” Zoraki, yapmacık bir gülüşle yüzü aydınlanıyor. “Ne ironik bir durum ama. Bu ukalanın hiçbir fikri yok.”

Kendimi yataktan atıp halının üzerinden banyoya doğru gidiyorum.

“Ne yapıyorsun?” diyor yanından geçerken. Neredeyse omuzlarımız sürtünüyor.

“Bir saat küvette, suyun içinde olacağım,” diyorum. “Ve bu yıl nihayet bittiğinde, yüzeye çıkacağım, gül gibi kokarak ve abartısız bir bebek gibi uyuyacağım.”

“Yani hepsi bu kadar?” Ben banyonun girişinde oyalanırken bana doğru dönüyor. “Geceye son vereceksin? Yeni yıla yalnız gireceksin?”

Omuz silkerek başımla onaylıyorum. “Evet.”

“Kesinlikle bu durumu kurtarabiliriz.”

Tek kaşımı kaldırıp dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum. “Şüpheli. Sadece bu gece olup biteni unutmak istiyorum.”

Banyoya adımımı atıyorum, kapının kenarından tutuyorum ve kapatmaya hazırlanıyorum, bu da şu an için bir metafor gibi geliyor.

Aslında bu geçen yıl için.

“Bekle,” diye sesleniyor, kapatmama fırsat olmadan.

Fakat beklemiyorum.

Ruh halim berbat.

Bu gece berbat.

Sadece kendimi milyonlarca baloncuk ve sabunlu suyun içinde hüzne boğmak istiyorum. Belki de bu geçen yılı ve aldığım bütün yanlış kararları derinlemesine düşünmek istiyorum. İç gözlemlerimle işim bittiğinde, onların drenajdan daireler şeklinde akıp gitmesini ve yepyeni bir kadının doğuşunu izleyeceğim.

Umarım.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, geçen yıla hoşça kal diyorum ve kendime dayanabileceğim kadar sıcak bir su hazırlıyorum.

Yumuşacık bir bornoza sarılmış, cildim kırmızı ve buğulanmış bir şekilde avucumu buğulanmış banyo aynasında gezdiriyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

ve kendime güzel, sıkı bir bakış atıyorum.

Saatin kaç olduğundan ya da birkaç kat aşağıdaki insanların çoktan gece yarısı geri sayımını bitirip bitirmediklerinden emin değilim ama yeni yıl kararı almak için çok geç olmadığını düşünüyorum.

Artık yalnız olmak istemiyorum. Umutlanmaktan bıktım. Kalbimin kırılmasından yoruldum.

Ama bunlardan herhangi birinin olmasını engelleyecek tek bir karar düşünemiyorum.

Uzun, yavaş bir nefes alarak, olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Kontrol edebileceğim şeyler... hayatımdan çıkmasını istediğim şeyler.

Ve sonra aklıma geliyor.

Tamamen bir anda.

Düşünce çılgınca şaşırtıcı fakat tamamen organik.

Kararımın ne olacağını biliyorum...

Bu yıl daha çok paha biçilmez anlar yaşamak istiyorum. Paranın satın alamayacağı şeyler. Fiyat belirleyemeyeceğiniz ya da bir tuşla internetten satın alamayacağınız türden.

Bu yıl asla bir fiyat etiketine layık olamayacak, ölçülemez dercede değerli anların tadını çıkarmak istiyorum.

Macera istiyorum.

Anılar biriktirmek istiyorum.

Deneyimler istiyorum.

Yaşamakla o kadar meşgul olmak istiyorum ki, başka her şeyi unutayım.

Kararlı hissediyorum, ruhumu yerden kazıyorum ve arındırıcı bir nefes alıyorum. Kendimi aynada gülümsemeye zorluyorum. Bu, garip geliyor ama bir şekilde ruh halimi yeterince yükseltiyor, ki banyodan çıkabileceğimi ve Cristiano o akıllı ağzını açtığı anda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bağırıp çağırmayacağımı düşünüyorum.

Bornozumun kemerini sımsıkı bağlıyorum, kapı koluna uzanıyorum ve kapıyı birden çekip açıyorum, geçici oda arkadaşımınla yüz yüze geliyorum.

Kalbim hopluyor, ürküyor, göğsüme tırmanıyor, dışarı çıkmak ister gibi çarpıyor. Bana bakışı ciğerlerimdeki tüm havayı çekiyor ve tam olarak ne olduğunu anlayamadan elleri belimi kavıyor ve ağzı benimkine doğru yaklaşıyor. Sırtım banyo kapısına dayanıncaya ve gidecek başka bir yer kalmayana kadar, her adımında beraberce hareket ediyoruz.

“On... dokuz... sekiz...” diyor, sesi bana fısıltı gibi geliyor

“Cristiano.”

Sağ eli çenemin altını kavıyor ve ağzımı yukarı doğru çeviriyor.

“Yedi... altı...” devam ediyor.

“Ne yapıyorsun?”

“Beş... dört... üç...” İç çekiyor, ağzı daha da yaklaşıyor. Dudakları benimkilerine değiyor ve nefesindeki nane ve Scotch kokusunu içime çekiyorum. “İki... bir...”

Ağzı benimkiyle buluşuyor, parmakları boynumun ense kısmındaki nemli saçlarımda dolaşüyor. Dilimi ağzına almıyor. Bu, durumu kirletmiyor veya basitleştirmiyor veya vahşileştirmiyor. Beni tehdit altında ya da güvensiz hissettirecek bir şekilde öpmüyor. Aslında, bunun ne olduğunu düşünürsek, o mükemmel bir beyefendi.

Gözlerim kapanıyor ve düşüncelerim sessizleşiyor.

Ona dokunmak istiyorum.

Ona uzanmak istiyorum.

Fakat bunun uygun olup olmadığından emin değilim. Beni neden öptüğü ve niyetinin ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

burada durup onun bunu yapmasına neden izin verdiğimden emin değilim fakat bütün vücudum kendini titreyen altın bir tepside ona sunuyor.

Fakat öpüşüyoruz.

Beni öpüyor.

Öpülmek o kadar güzel hissettiriyor ki, ağlayabilirim.

Bir bebek gibi ağlayabilirim.

Hiç kimse beni bu şekilde öpmedi; bu kadar nazık, bu kadar tatlı... Kolayca kırılabilirmişim gibi. Zarar görebilirmişim gibi. Değerliymişim gibi.

Hayatım boyunca, insanların beni nasıl gördüğünü biliyorum.

Her beş saniyede bir dudaklarından fişkıran fikirlerle bu ateşli kişiliği görüyorlar. Sanki korkusuz biri gibi, düzenli olarak dünyanın dört bir tarafına seyahat eden birini görüyorlar. Kalbi onlarca kez parçalanmış ve aptalca tekrar tekrar âşık olmaya çalışacak cesareti olan birini görüyorlar.

Ama göremedikleri şey kalbimin ne kadar kırılgan olduğu. Göstermek zorunda olduğum sevginin büyüklüğünü düşündüğümde ne kadar ağır olduğunu görmüyorlar. Tüm geleceğimi avuçlarının içinde tutabilme potansiyeline sahip bir adamla gözlerim kenetlendiğinde ne kadar hızlı çarptığını görmüyorlar.

Âşık olmak istiyorum.

Ve sevilmek istiyorum.

Ve beni böyle öpen birini istiyorum, nefes almayı unutmama neden olacak kadar yumuşak ve yavaş.

Bir dakika sonra dudaklarını geri çekiyor, gözlerimiz şehvet dolu bir şaşkınlıkla buluşuyor; en azından benim açımdan.

Beni öptüğü için hafifçe pembeleşen dudaklarının kenarları biraz yukarı kalkıyor. “Mutlu yıllar.”

5. Bölüm

Cristiano

Kahretsin.

Az önce onu öptüm mü?

Ağzım sıkışan kalbimle birlikte atıyor.

Daphne gözlerini kocaman açmış ve şaşkın bir şekilde bana bakıyor, dudakları öpücüğümünden şişmiş.

Bir dakika önce neredeyse gece yarısı olduğunu fark ettiğimde kanepede oturuyordum. Tek yapmak istediğim banyo kapısına hafifçe vurmak ve ona neredeyse yeni yıla girdiğimizi söylemekti. Daha öncesinde beni paylamış olmasına rağmen, bunu kaçırmasına izin vermenin doğru olmayacağını düşündüm.

Fakat daha sonra kapıyı açtı, bir buhar bulutunun içindeydi, açık sarı saçları yumuşak tenine yapışmıştı ve ıslak vücudunu saran beyaz bornozundan çıplak, bronz teni sergileniyordu. Onu gördüm ve bütün kontrolümü kaybettim.

Onu öpmeliydim.

Ellerim nihayet titreyen vücudunu bırakıyor ve geriye doğru bir adım atıyorum. Özür dilemeyi düşünüyorum ve daha sonra hemen vazgeçiyorum çünkü üzgün değilim. Onu öptüm ve bunun için özür dilemeyeceğim çünkü harikaydı. Dudakları yastık kadar yumuşaktı ve şampanya tadındaydı ve ıslak vücudundan gül kokuları yayıldığında, mükemmel bir fırtınaydı.

İkimizin de şansı yoktu.

Parmak uçlarını dudaklarına götürüyor, dakikalar önce sahip-
lendiğim noktaya nazikçe dokunuyor. Onu neden öptüğümü sor-
masını bekliyorum. Neredeyse suratıma bir tokat atmasını bekli-
yorum fakat orada öylece duruyor; şaşkın ve hareketsiz.

Bunu şimdi itiraf etmeliyim.

“Güzel bir kadınsın, Daphne.” Tüm samimiyetimle söylüyo-
rum. “Ve yılbaşı gece yarısı. Senin gibi bir kadın böyle bir gecede
bu şekilde öpülmeli.”

Şu anda bir romantik filmdeki sıradan erkek başrol oyuncusu
gibi görünmeme rağmen, ciddiym. Her kelimesini kastediyorum.
Derin bir nefes alarak, kendimi bir açıklama yapmaya hazırlıyo-
rum. Ona bunun bir anlamı olmadığını, onunla yatmaya çalışma-
dığımı ve öyle biri olmadığını anlatmak istiyorum.

Ama gözleri yaşlarla dolduğunda ve yanağından bir damla sü-
zöldüğünde, susuyorum.

Kahretsin.

Gözlerini sol elinin tersiyle silerek yanımdan hızla geçiyor.

“Üzgünüm. Lanet olsun. Çok üzgünüm.” Yanına gidiyorum
çünkü yaptığım bir şey yüzünden onun altüst olmasına katlana-
mam. İçgüdüsel olarak elimi beline koyuyorum çünkü izin alma-
dan onu bu şekilde öptükten sonra ona dokunmanın en iyi fikir
olmayacağını düşünüyorum. “Daphne, konuş benimle.”

Sessiz gözyaşlarıyla omuzları yükselip düşerken hiçbir şey
söylemiyor. Şimdi elleriyle yüzünü kapatıyor.

“Daphne,” diyorum, onunla yüz yüze gelmek için onu dön-
dürmek istiyorum. “Bu gece başka bir yerde kalacağım. İstersen
parkta bir bankta uyurum. Seni incitmek istemedim.”

Dönüyor, bakışlarımız buluşuyor. Elleri yanlarına düşüyor ve
yanakları gözyaşları yüzünden ıslak.

“Gerçekten çok iyiydin.”

Gülmemeye çalışıyorum çünkü pek anlamıyor ve soruyorum. “Ne?”

Yüzünü tamamen bana çeviriyor, yukarı bakıyor ve yanaklarını bornozunun kollarıyla siliyor. “Beni öpme şeklin. Hoştu. Hiç kimse daha önce beni bu şekilde öpmedi.”

Tuttuğum nefesi bırakarak biraz rahatlıyorum. “Ah, evet?”

“Biliyorum, bir anlamı yoktu,” diyor elini sallayarak. “Ben... sanırım içimde sadece bir şeyler uyandırdı. Gizli duyguları ortaya çıkardı.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden riske girmiyorum ve ona yüzde yüz dikkatle kulak veriyorum. Aklımın başka bir yere gitmesine izin vermemeye çalışıyorum fakat kendimi alıkoyamıyorum ve onun muhtemelen seks yaptıktan sonra ağlayan kızlardan olduğunu düşünüyorum.

Onu asla onlardan biri olarak düşünmezdim. Çok iradeli görünüyor? İnatçı? Geveze?

“Tanrım, şu anda kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Çok utanıyorum. Gerçekten. Öyleyim.” Buğulu gözlerle kahkaha atıyor. “Bugünden sonra resmen deli olduğumu düşünmeye hakkın var. Sanırım yaklaşık on saat içinde hemen hemen her yönümü gördün.”

“Şanslıyım.” Onun umursamadığımı anlamasını sağlamak için yalandan gülüyorum.

Kahkaha atıyor.

“Deli olduğunu düşünmüyorum,” diyorum. “Kafası karışık belki fakat deli değil.”

Daphne bana bakarken dudaklarını ısırıyor. “Bu olmamış gibi yapabilir miyiz?”

“Ne? Seni öpmemişim gibi mi, yoksa sen ağlamamışsın gibi mi?”

Burun deliklerinden nefes vererek aşağı doğru bakıyor. “Her ikisi de.”

Elimi çenemde gezdirerek mırıldanıyorum. “Eğer istediğin buysa.”

Yatağın kenarına hop diye oturuyor ve elleri gevşek bir şekilde kucığına düşüyor. Nefes veriyor. “Bu muhtemelen hayatımda yaşadığım en iyi öpücüktü ve şimdi, bu anı her hatırladığımda utanacağım,” diyor.

Onun yanına oturuyorum.

Kafasını sallayarak, “Hayatımın hikâyesi,” diyor. “Tüm güzel anlar bir şekilde utanç verici hale dönüşüyor.”

“Bu doğru yaptığının bir işareti,” diyorum.

“Onu bilmiyorum.”

Dirseklerime yaslanarak, “Evet, haklısın. Bunu doğru yaptığın anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum. Sadece kulağıma hoş geldi,” diyorum.

Daphne kahkaha atıyor ve ben rahatlıyorum. Kocaman gülüşü bütün yüzünü aydınlatıyor ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşuyor.

“Dürüst olduğun için teşekkürler,” diyor. Gülümsemesi yavaş yavaş kayboluyor ve bana doğru dönüyor. “Gerçekten bütün o yerlere gittin ve bütün o şeyleri gördün mü?”

Kafamla onaylıyorum. “Yaptım.”

Eliyle çenesinin altından tutarak yan tarafa dönüyor ve kaşlarını çatıp beni inceliyor.

“Maceraperestsin.”

“Soruyor musun, yoksa belirtiyor musun?”

“Gözlem.”

“Ya sen? Hiç geziyor musun?” diye soruyorum.

Kafasıyla onaylıyor. “Paris’te bir yıl yaşadım. Bazen hafta sonu gezileri yapardık. Çoğunlukla Londra, Dublin, Brüksel gibi yerlere. Bazen Amsterdam. Hep sıra dışı yerlere gitmek istedim.

Macera aramak ve oralarda yapılabilecek her şeyi denemek istedim fakat o zamanlar birlikte olduğum adam adının her zaman şeref listesinde olduğu kulüplere ve sanat müzelerine gitmek istiyordu.”

“Ünlü müydü bu adam?”

Daphne gözlerini deviriyor. “Uluslararası sanat dünyasında, evet. Senin duyduğun biri olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Bir şans ver.”

“Pierre DuBois. Bir ressam. Soyut ekspresyonist ve bir çapkın.” Nefes veriyor. “Fakat her neyse.”

“Kulağa aptal gibi geliyor.”

Daphne gülüyor. “Aptaldı. Tam bir aptal. Keşke o zaman bunu bilseydim. Bir süre onun harika olduğunu sandım. Beni mahvetti.”

Gülüşü soluyor ve gözleri umutsuz bir ifade belirliyor. Bana bakıyor fakat aslında bakmıyor.

“İlk aşkımdı.” Öyle bir şekilde söylüyor ki neredeyse kalbim parçalanıyor. Sesi çatallaşıyor ve bir kez kendi kendine gülüyor. “Yirmi üç yaşındaydım ve gerçek dünyayı pek tanımıyordum fakat aşkın ne olduğunu bildiğimden emindim ve onun beni gerçekten sevdiğine hayatım üzerine yemin edebilirdim.”

“İlk aşklar böyle yapar,” diyorum. “Kalbini sökerler ve asla geri alamazsın. Ufak tefek parçaları alırsın fakat asla dokunulmamış ve tam değil.”

“Gerçek bu, değil mi?” Dudaklarının köşesi kıvrılıyor. “Bir yıl önce şu futbolcuya âşık olduğumu düşündüm. Arkadaşı kız kardeşimle çıkıyordu, o şekilde tanıştık ve çok... uyumluyduk. Bir keresinde bütün gece konuşarak sabahladık, birdenbire çok yoğun ve hızlı davrandım. Yavaş yavaş değildi. Sadece... oldu.” Daphne gözünün ucuyla altındaki yorgana bakıyor, üzerindeki bir ipi almak için uzanıyor. “Fakat birbirimizi tanıdıkça, geçmişimizle

ilgili konuştukça ve kalbimizi birbirimize açtıkça, onun hâlâ eski sevgilisine âşık olduğunu fark ettim. Onun ilk âşığıydı ve onu asla gerçekten unutmamıştı. Dolayısıyla gitmesine izin verdim.”

“Şşşt.” Dudak büküyorum. “Bazen insanların zamana ihtiyacı vardır. Belki onu unutmasına yardım edecek kişi sen olacaktın.”

“Şüpheli.”

“Şimdi asla öğrenemeyeceksin,” diyorum. “Bunu anlama şansın olmadan onu uzaklaştırdın.”

“Uzaklaştırdım çünkü trenin enkaza dönüşmek üzere olduğunu gördüm.” Kendini savunuyor.

“Kaçınılmazdı ve çakılıp kalıp, kalbimin kırılmasını beklemek anlamsızdı.”

“Peki, ona eski arkadaşına hâlâ âşık olduğunu söylediğinde ne oldu?”

Bir süre hafifçe nefes alarak sessiz kalıyor. “İlk başta reddetti ve ben belki yanılıyorum diye düşündüm fakat ertesi gün görüştüğümüzde bana bütün gece sabaha kadar ona söylediklerimi düşündüğünü ve haklı olduğumu söyledi. Onu hâlâ seviyordu.”

Dudaklarımdan güçlü bir nefes veriyorum ve bebek mavisi gözlerinde aynı acıyı tekrar yaşadığını görünce irkiliyorum. Bununla ilgili konuşmanın onu duygusal açıdan biraz rahatlayacağını umuyorum çünkü resmen vücudundan acı yayılıyor.

“Tekrar birleştiler,” diye devam ediyor. “En azından bir süreliğine. Tekrar ayrıldıklarını duydum.”

“Ona yardım elini uzatmalısın.”

Yüzü kırışıyor ve başını sertçe sallıyor. “Hayır, hayır. Bazen benimle bağlantı kurmaya çalışıyor fakat aramaları sesli mesaja düşüyor. Ne istediğini bilmiyorum ve ona ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.”

“Hâlâ onu özlüyor musun?”

Gözleri benimkilerle buluşuyor. “Bazen deli gibi. Diğer zamanlar onu düşünmek istemiyorum çünkü ne anlamı var? Geçmişte kalmanın bana ne faydası var?”

“Ona âşık oldun mu?”

Gözleri kısılıyor. “Olduğumu sandım. Piere’e de âşık olduğumu sandım. Artık aşkın ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum.”

“Sahte aşk,” diyorum. “Aşk var, bir de sahte aşk var, altın ve sahte altının olduğu gibi. Bazen aşk gibi görünür, aşk gibi davranır ve aşk gibi hissettirir fakat bu sadece ucuz bir taklittir.”

“Peki, farkı nasıl anlarsın?”

Yan tarafıma doğru yuvarlanıyorum, onunla yüz yüze geliyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. “Her zaman anlamının bir yolu olduğunu sanmıyorum. En azından ilk bakışta ve belki de işin güzelliği budur. Bekleyip görmelisin. Gerçek aşk her zaman devam eder. Sahte bir aşk... iş ciddiye binince altüst olur.”

“Sanırım bu mantıklı.”

“Bütün cevapları bilmemek iyi bir şey, Daphne,” diyorum. “Bazen sadece kendi hayatını yaşamak zorundasın, sonrasında zarar görüp görmeyeceğini ve bunun ne zaman ve nasıl olacağını dert etmemelisin.”

Ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor. “Senin için söylemesi kolay. Bahse girerim daha önce kalbin hiç kırılmamıştır.”

“Bu doğru değil,” diyorum, yıllar önce kalbimi imha eden kızla ilgili hiç soru sormamasını umut ederek. Onunla ilgili konuşma havamda değilim.

Gözlerini deviriyor. “Hımm. Peki.”

Ağzımın kenarını kıvrarak, “Bunun anlamı ne?” diyorum.

“Çapkın birine benziyorsun,” diyor. “Bu o anlama geliyor.”

“Ve çapkın biri tam olarak nasıl görünür?”

“Bir çapkın kendine güvenerek yürür, nasıl bütün dikkatleri

üzerine çekeceğini bilir ve bir kızın dizlerinin bağına çözdürecek bir şekilde bakar,” diyor. “Yakışıklıdır. Bazen çok fazla yakışıklı ve bunun farkındadır. İstedğini almaya alışkındır ve Tanrı, gözüne kestirdiği kadını korusun çünkü kurtulma şansı hiç yoktur.”

Benden acayip övgüyle bahsettiği gerçeğini saklamaya çalışarak omuz silkiyorum. “Evet, peki, ben bütün bunları pek de anlamıyorum.”

Daphne ayağa kalkıyor, derin bir nefes alıyor ve geri bırakıyor. Vücudu gevşiyor ve nazikçe omzuma yumruk atıyor.

“Teşekkürler,” diyor. “Bugünkü çılgın, değişken ruh halime katlandığın için teşekkürler ve içimi dökmemi sağladığın için teşekkürler. Beni öptükten sonra acayip ağladığımda beni rahatlatman güzeldi.”

Sanki utanmış gibi elleriyle yüzünü kapatıyor fakat hafifçe gülümsüyor. Nefes almak için yüzünü açtığında gözlerimiz buluşuyor ve birdenbire midem düğümleniyor ve ağzım kuruyor. Dolgun, pembe dudaklarına odaklanıyorum, onlara tekrar ezici bir öpücük kondurmamak için bütün gücümü kullanıyorum.

Bütün dünyayı dolaştım.

Pek çok ülkede, pek çok kızı öptüm.

Belki bu arada birkaç kalp kırdım.

Çok şey yaptım.

Helikopterlerden atladım. Mesai saatleri dışında antik piramitlere gizlice girdim. Akdeniz’e bakan kayalıklardan denize atladım.

Ama bir şey bana Daphne Rosewood’un şimdiye kadarki en büyük maceram olmak üzere olduğunu söylüyor.

“Daphne,” diyorum, nefesim tıkanıyor.

Yüzüme bakmak için başını çeviriyor ve ifadesi kayboluyor. “Evet?”

Ayağa kalkıyorum, ona yaklaşıyorum ve yutkunuyorum. “Seni

tekrar öpeceğim ve bu sefer ağlamamı istemiyorum. Bunu hissetmeni istiyorum. Zevk almanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Kristal gözleri açılıyor, uzun ve kıvrık kirpiklerinin arasından bakarak başıyla yavaşça onaylıyor.

Elim yukarı doğru hareket ediyor ve dudaklarımız yaklaştıkça yüzünün yan tarafını sarıyor. Aramızda, dudaklarımız birleşene kadar, kalbimin durmasına sebep olan ve geçmek bilmeyen, sonsuz gibi bir saniye var. Ellerim ensesindeki saçlarında dolaşıyor, dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaşıtıyorum.

İlk önce yumuşak bir şekilde öpüyorum. Yavaş ve daha sonra altdudağını dişlerimin arasına alıyorum, ısırıldığım yeri başka bir öpücükle iyileştirmeden önce dudağını serbest bırakıyorum. Daphne bana uzanıyor, parmak uçlarıyla çenemin altına dokunuyor ve bana daha da yaklaşırken yatak kayıyor.

Öpücüklerle inliyor. Net değil. Zar zor duyulabiliyor ve onun, bunu yaptığını bildiğinden emin değilim fakat buna bayılıyorum. Durmasını istemiyorum.

Şimdi onu daha güçlü öpüyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle inleyip nefes veriyor ve sıcaklığını yüzümde hissediyorum, sonra nefes almak için kendini geri çekiyor.

“Tanrım, bütün gece beni bu şekilde öpmene izin verebilirim.” Nefes alıyor, dudakları sıcak ve şişmiş.

Dudaklarım onunkilere kapanıyor, başka bir öpücük daha çağlıyor ve gülümserken dudaklarının kıvrıldığını hissediyorum. Midedimin içinde sert bir top var, boşluğu hissediyorum ve Daphne’yi öptükçe ağırlaşıyor.

Beni yere seriyor. Beni ağırlaştırıyor. Beni dolduruyor.

Sanki canlanıyormuş gibi tatlı bir şekilde ürperiyor. Kalbin göğsümde dört nala koşması kadar gerçek geliyor.

Bu kadını tanımıyorum ama onu öpmeye bayılıyorum.

Onu öpmem için bana ihtiyaç duymasına bayılıyorum.

Daphne'nin dudakları aralanıyor ve dillerimiz bir anlık bir duraksamadan sonra buluşuyor. Nefesinin her titreyişi, her çaresiz, muhtaç iç çekişi onu daha fazla ve tamamen istememe sebep oluyor.

Eğer başka bir kız olsaydı, kendi bildiğimi okurdum ve pek bir şey hissetmezdim. Vücudunun her zerresini hissederek, ağzım vücudunda dolaşır, hoş tadının ve dokunuşlarıma karşılık vermesinin tadını çıkarırdım fakat bu sefer farklı. Hassas, kırılgan ve savunmasız ve aynı zamanda güçlü ve umutlu. O bir bilmece ve diğerleri gibi değil.

Onu bu gece öpeceğim.

Onu bütün gece öpeceğim.

Fakat onu kırmayacağım çünkü daha iyisini hak ediyor.

Onu hemen hemen hiç tanımıyorum ama benden daha iyisini hak ettiğini şimdiden biliyorum.

6. Bölüm

Daphne

Otel odasındaki perdelerden içeriye bir parça güneş ışığı süzülüyor fakat odanın geri kalanı o kadar karanlık ki, yüzümün önündeki elimi zor görüyorum. Dudaklarım sanki biraz uyuşmuş gibi karıncalanıyor, uzanıyorum ve şişmiş dudaklarıma dokunuyorum.

Beni öptü. Beni bütün gece öptü.

Yatak sallanıyor ve dikkatimi sol tarafıma veriyorum.

Aman Tanrım.

O benimle, yatakta.

Bacaklarımı sıkıp elimi aşağı doğru kaydırıyorum, kendimi dün geceki pijamalarla ve bornozla giyinik olarak görünce, sakince bir nefes veriyorum.

Başımı yastığa gömüyorum, tavana gözlerimi dikip nefesimi sabitliyorum. Geceye ait ufak tefek şeyler hatırlıyorum.

Beni evli bir pilotla yatmaktan kurtardı.

Ona küfür ettim.

Banyo yaptım.

Beni öptü.

Ağladım.

Beni biraz daha öptü.

Yatakta beraber uykuya daldık.

Paha biçilmez anılar dilerken, aklımdakinin böyle bir şey olduğundan pek emin değilim ama bu kesinlikle paranın satın alabileceği türden bir deneyim değil; bu yüzden önemli.

Ona doğru bakıp yüzünün gölgeli hatlarını inceliyorum. Huzurlu bir ifadesi var, düzenli bir şekilde nefes veriyor.

Uyurken, keskin yüz hatlarına ve sakinleştirici enerjisine hayranlık duyarak onu izliyorum ve aniden içimi aşağılanmış olduğum duygusu kapılıyor. Yirmi dört saatten daha az bir sürede, bu yedi kat yabancıya gerçek renklerimin her birini gösterdim ve her an uyanıp şu anda beni tüketen bu tuhaflığın tadını çıkaracağından oldukça eminim.

Komodine uzanıp çalar saati görmek için kendime çeviriyorum. Yediyi çeyrek geçiyor. Aşağıdaki caddede, saat yedi buçukta açılan bir araba kiralama şirketi var. Bacaklarımdaki örtüyü yavaşça kaldırarak yataktan çıkıyorum, yıkanmak için ayak parmaklarımda üzerinde sessizce banyoya giderken bavulumdan birkaç kıyafet almak için duruyorum.

Şirket açılır açılmaz onları arayabilmek için, telefonumu yanına alıyorum. Bütün bu mahsur kalmış yolcular yüzünden işlerinin arttığını tahmin edebiliyorum ve bir yolunu bulmadan, burada sıkışıp kalmak istemiyorum.

Yansıma bakıyorum, dudaklarımda nasıl da şişmiş olduğunu görünce kendi kendime kıkırdıyorum. Ayrıca çenem ağrıyor. Cristiano beni dün gece o kadar güzel ve sert öptü ki. Kontrolümü kaybettiğim zamanlar oldu, giysilerimi çıkartıp üstüne atlamamın ve ona onu memnun edecek her şeyi yapmasını emretmenin eşliğindeyken zihnim bocalıyordu çünkü böyle öpüşebilen biri, diğer tüm şeylerde de muhtemelen harikadır.

Ama paha biçilmez ile umursamazlık arasında bir fark olduğu için, kendimi durduracak sağduyuya sahiptim.

Asla ileri gitmedim.

Ve o asla denemedi.

Cristiano mükemmel bir beyefendiydi ve tuhaf bir şekilde, her şey düşünüldüğünde, yeni yıla bu şekilde girmek harika oldu.

Birkaç yıl önce bir Paris bitpazarından aldığım yıpranmış bir kot ve klasik bir Dior tişörtünü giyerken, aynada kendime bir kez bakıyorum ve parmaklarımla saçlarımı tarayıp tepemde dağınık bir topuz yapıyorum.

Saat yedi buçuk olur olmaz telefon açacağım, çantalarımı toplayıp gözümü doğu ufkuna dikeceğim. Otobanda ben ve birkaç bin kilometre, biraz heyecanlıyım.

Elimde telefon, banyo küvetinin kenarına oturuyorum ve birkaç dakika sonra kiralama şirketinin numarasını çeviriyorum.

Hat meşgul.

Bağlantı kesiliyor, hemen tekrar arıyorum.

Ve tekrar.

Ve yine.

On beş dakika aralıksız deniyorum ve on beş dakika boyunca hat meşgul.

Karnımın derinliklerinde hastalıklı bir girdap, beni hafif bir panik atakla tehdit ediyor. Burada bir gün daha kalamam. Hiçbir şey yapmadan, ortalıkta dolanamam. Tek istediğim bu otelden çıkmak, Cristiano'yla olan bu tuhaf etkileşimi görmezden gelmek ve yolculuğuma devam etmek.

Derin bir nefes alarak tekrar deniyorum.

Bu sefer çalışıyor.

Kalbim kulaklarımda atıyor ve telefon kabını sıkıca tutup birisi cevap verene kadar nefesimi tutuyorum.

“Goodman Kiralama Hizmetleri. Ben Tanya. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Bir melek sesi soruyor.

“Evet,” diyorum, uzun çok süre tuttuğum nefesimi bırakarak.
“Mümkün olan en kısa sürede bir araba kiralamak istiyorum.”

O saki fakat ben umutluyum. Arka planda klavye tuş sesleri ve iyimserliğimi çalmaya çalışan sonsuz saniyeler.

“Tamam,” diyor, sesinde bir canlılık yok. “İki arabamız kalmış.”

“Oh, şükürler olsun.”

“On beş kişilik yolcu minibüsü,” diyor. “Ve bir ekonomik araba.”

“Arabayı istiyorum. Siz mi getiriyorsunuz?”

“Evet.”

“Ne kadar sürede burada olabilir? Sierra Vista Parkway’deki Blue Star Otelı’ndeyim.”

Telefonun diğer ucunda, sanki başka birisiyle konuşuyormuş gibi ses boğuklaşıyor ve geri döndüğünde, “Sabah doluyuz. Eğer uygunsa saat öğlen bire kadar getirebiliriz,” diyor.

“Tam otelin yukarısındasınız, değil mi?” diye soruyorum.
“Oraya yürüyebilirim.”

“Hayır, tatlım,” diyor, “biz Chase Bulvarı’ndayız. Sierra Vista şubemiz geçen sene kapandı. Sizden yaklaşık on altı kilometre uzaktayız.”

Çok üzülüyorum ama kararlılığım kırılmıyor. “Daha erken almamın bir yolu var mı?”

“Korkarım ki yok.”

“Fazla para öderim.”

“Bir işe yaramaz. Çok üzgünüm.”

“Kız kardeşim doğum yapmak üzere,” diyorum, ses tonuma gerçek bir umutsuzluk ekleyerek, “ve eve gitmeye çalışıyorum. Her bir saat önemli.”

Bir tarafım Tanya’yla olan telefon görüşmesini kesip başka bir kiralama şirketini aramamı ve farklı bir araba temin etmemi söylüyor fakat eğer Goodman’in sadece iki arabası kalmışsa ve

Seaview'da mahsur kalan binlerce olmasa bile yüzlerce yolcu varsa, bunun gitmesine izin verirsem kendi kendimi ayağımdan vurmuş olurum.

Tanya içini çekiyor, hattın diğer ucu uzun bir süre sessiz kalıyor.

“Bebeklere karşı hassasım,” diyor, ağzının kenarından konuşuyormuş gibi sesi kısık ve boğuk. “Tam altı hafta önce bir bebeğim oldu.”

“Tebrikler,” diyorum

“Kardeşim dediniz, değil mi?”

“Evet. İkiz kardeşim.”

Tanya arka planda klavyenin tuşlarına basıyor. “Tamam. Bazı değişiklikler yaptım. Aracınız on beş dakika içinde geliyor olacak. Lacivert bir Toyota.”

“Teşekkür ederim!” Sevinçle çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum ve eğer telefonda uzanıp ona sarılabilsedim, yapardım.

“Tamam, şimdi sadece kredi kartınıza ihtiyacım var,” diyor.

Ezbere numaraları söylüyorum ve Tanya kısa bir süre sonra bir onay numarasıyla cevap veriyor. Tek gidiş olduğu için ve şirkete geri getirmeyeceğim için bu kiralama bana pahalıya mal olacak fakat bununla başa çıkabilirim. Telefonu kapattığımda, saat neredeyse sekiz ve arabam on beş dakika içinde gelecek.

Banyodan sessizce çıkıyorum ve çantamı mümkün olduğu kadar çabuk toplamaya çalışıyorum. Cristiano şu anda bir yığın yastığın arasında yok olmuş, derin bir nefes alıyor ve sağ tarafından sol tarafına dönüyor.

Göz ucuyla elini yatağın boş tarafına doğru uzattığını görüyorum, kaşlarını birleştirmesini ve yüzünü buruşturmasını izliyorum.

Yavaşça bavulumun fermuarını kapatıyorum. Tam o dik oturduğu sırada, sehpasının üzerinden alıp halıya koyuyorum.

“Daphne?” Komodinin üzerindeki lambaya uzanıyor ve açıyor. “Nereye gidiyorsun?”

Saçı yana doğru dikilmiş ama aynı derecede seksi ve sevimli. Bakışlarım dudaklarında uzun bir saniye kalıyor ve o saniyede onu öpmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse tam manasıyla hatırlıyorum. Sanki beni yeniden öpüyor gibi ve bir önceki gece kadar lezzetli. Karnımın içinde dönen, gıdıklayıcı bir his var fakat onu zorla uzaklaştırıyorum. Orada bir işi yok.

Hiç.

“Arabam geliyor. Aşağıya inmeliyim. Saat on bire kadar çıkış yap, olur mu?” zorla gülümsüyorum ve bavulumun sapını yakalıyorum.

“Hop, hop, hop.” Örtüleri fırlatıyor, ayağa kalkıyor ve elleri kalçalarında, dudakları büzülmüş. “Bu yolculuğa çıkma konusunda ciddisin?”

Başımila onaylıyorum. “Tabii ki. Eve gidiyorum. Sana söyledim, burada oturup bütün hafta bir uçuş için bekleyemem. Üç gün içinde evde olurum.”

“Hayır,” diyor, bana doğru adım atarak. Şu anda önümde duruyor, gömleksiz ve sadece bir pijama altı. Dün gece ben uyuduktan bir süre sonra üstünü değiştirmiş olmalı. “Bunu yapmana izin veremem.”

Cüretine gülüyorum. “Evet, beni durdurmana izin veremem,” diyorum.

Bana doğru uzanıyor, eli kolumun üzerinde ve avucu tenimde dolaşıyor. Hapsedilme duygusundan özellikle hoşlanmadığım için uzaklaşıyorum.

“Eve gitmek istediğini biliyorum,” diyor, “ama sana söylüyorum, çözüm bu değil.”

“Ve ben de sana söylüyorum, üç gün içinde evde olacağım.”

Kafasını sallıyor, dudaklarını düz bir şekilde bastırıyor. “Peş peşe üç gün boyunca günde on üç, on dört, on beş saat boyunca araba kullanamazsın.”

“Kim diyor? Sen mi?” Bavulumu kapıya doğru itiyorum ve beni takip ediyor. Kollarını kavuşmuş.

“Seninle geliyorum.”

Duruyorum, onunla yüz yüze gelmek için dönüyorum. “Hayır, gelmiyorsun.”

“Geliyorum. Seninle geliyorum çünkü bunu tek başına yapamazsın. Güvenli değil. Uyuyup kalabilir ve bir kazaya sebep verebilirsin. Araban çalınabilir. Issız bir otobanın kenarında araban bozulabilir.”

Çantasından kıyafet çıkarırken keyfim kaçıyor. Bir gömlek dışarı düşüyor ve onu çantaya geri koyuyor.

Bu konuda ciddi.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. “Gidiyorum ve arabam neredeyse burada, bu yüzden...”

“Bekle,” diyor. “Neredeyse bitti.”

Cristiano kolunun altına birkaç kıyafet koyuyor ve banyoya geri dönüyor, kapıyı sadece yarım kapatıyor. Bir dakika sonra geri geldiğinde, açık bir kot pantolon ve polo yaka bir tişört giymiş ve saçları ıslak ve düzgünce taranmış. Geri kalan eşyalarını bavuluna tıkıyor ve kapıya doğru yöneliyor.

“Sen delisin,” diyorum ona. “Kafan karışık bile değilsin, kesin olarak delisin.”

Çantamı alıyor ve asansöre doğru gidiyoruz.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Biraz daha uyanıp aklı başına geldiğinde, kesinlikle fikrini değiştirecek.

Ana kata gelir gelmez, onu kenara çekiyorum. Saksıdaki bir palmiye ağacının yanında durup direkt gözlerine bakıyorum ve basitçe bildiriyorum. “Benimle gelemezsin.”

İnat ediyor, bir adım geri çekiliyor. “Neden olmasın?”

“Gelmeni istemiyorum.”

Aralarında bir çizgi oluşturacak şekilde kaşlarını çatıyor. “Ne istediğin umurumda değil. Belli ki, düzgün düşünemiyorsun. Bu bir güvenlik meselesi.”

Elimi göğsüne koyarak başımı sallıyorum. “Gerçekten gelmeni istemiyorum. Bu bir şaka değil. Veya bir oyun. Dalga geçmiyorum. Benimle gelmeni istemiyorum.”

“Senin üç gün boyunca, dört bin dört yüz kilometre araba kullanmana izin veremem. Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısın?” Benim için gerçekten endişeli gibi görünüyor. “O arabaya tek başına binmene müsaade edemem. Yedek şoföre ihtiyacın var. Dört bin dört yüz kilometreyi birlikte gidebiliriz ama tek başına kesinlikle yapamazsın.”

Kendinden emin açıklaması meydan okuma isteği doğuruyor, onun yanlış düşündüğünü kanıtlamak istememe neden oluyor fakat sonuçta biliyorum ki, onun haksız olduğunu ispatlamanın bir anlamı yok çünkü onu asla tekrar görmeyeceğim. Ayrıca haklı olduğunu da biliyorum. Issız bir yerde mahsur kaldığımı, arabamın motorundan buharlar yükseldiğini ve tepemde bir çeşit yırtıcı kuşun daireler çizdiğini hayal ediyorum. Artı, araba kullanmayı paylaşacak birinin olmasının güzel olacağı gerçeğini de inkâr edemem.

“Güzel.” Dikkatli bir şekilde düşündükten sonra bir elimi kalçama koyuyorum ama aynı zamanda beyaz bir bayrak sallıyor olabilirim. “Benimle gelebilirsin fakat bazı kurallarım var.”

“Tamam.” Tek kaşını kaldırıyor.

“Pilot benim. Sen yardımcı pilotsun. Kontrol bende. Son kararları ben veririm. Araba kullanırken bana müdahale edemezsin ve sürücü radyoyu kontrol eder.”

“Güzel.”

Resepsiyona gidiyoruz, Diamond süitten çıkış yapıyorum ve döndüğümde yolcu indirme yerinde park etmiş parlak, minik bir Toyota görüyorum.

“Bu bizim.” O, çantalarımı kapıp sürgülü kapıdan geçirirken nefes veriyorum.

Goodman araç kiralama şirketinden bir görevli bagajın yanında duruyor, beni bir kalem ve bir yığın evrakla karşılıyor. Belki de bütün malvarlığımı kaybetmeme sebep olacak imzaları bitirdikten sonra benzer şekilde giyinmiş bir adamla başka bir arabaya biniyor ve hızla uzaklaşıyorlar.

Cristiano’ya bakıyorum, kafası karışmış gibi görünüyor. Alnı kırışmış ve elleri dar basenlerinin üstünde.

“Sorun ne?” diye soruyorum.

“Küçük bir araba.” Zaten ortada olan şeyi söylüyor ve onun uzun bacaklarına bakıyorum. Kırk saatten fazla o uzun bacaklarla, bu kış kadar arabada olmak eğlenceli olmayacak fakat ona acımayı reddediyorum çünkü tam olarak istediği buydu. Neredeyse yalvardı.

“Ellerinde sadece bu kalmış. Gelmiyor musun yoksa?” Dik-katini çekmek için elimi sallıyorum.

Bagajın düğmesine basıyorum. O, çantalarımızı yerleştirirken geride duruyorum. Yan yana koyunca sığıyorlar ve bir şeyler için az bir yer daha kalıyor. Bir dakika sonra yan koltuğa oturuyor, tamamen geriye ittiriyor. Koltuk en geride olmasına rağmen, hâlâ dizleri gösterge panelinden sadece birkaç santimetre aşağıda.

Sürücü koltuğuna oturup anahtarı kontağa sokuyor ve anahtarı bir tık çeviriyorum. Gösterge lambaları yanıyor ve yüzümüze doğru hava geliyor. Ayağım frende, motoru çalıştırıyorum, emniyet kemerini takıp ona dönüyorum.

“Jersey’de bir düğün olduğunu söylemiştin, değil mi?” diye soruyorum.

Kafasıyla onaylıyor.

“Ben New York’a gidiyorum,” diyorum. “Kuzeye.”

“Eğer beni Scranton’a kadar götürürsen, oradan bir şeye binerim.”

Başımla onaylıyorum, telefonumdan GPS’i açıyorum ve varılacak yer olarak Scranton, Pennsylvania yazıyorum. Otomatik ses kaydı, Sierra Vista’ya kadar bir buçuk kilometre gitmemi ve sağa dönmemi söylüyor. Otoban sağda ve buradan parlak tabelayı görebiliyorum.

“Önce kız kardeşimi aramalıyım.” Telefonumu kılıfından çıkarıyorum, Delilah’nın numarasını buluyorum ve yeşil arama tuşuna basıyorum.

“N’aber?” İkinci çalışta cevaplıyor.

“Nasıl hissediyorsun?” diye soruyorum, park yerinden çıkıyorum.

“Hasat vakti gelmiş gibi. Neredesin?”

“Yoldayım... batıya doğru...”

“Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum. Dün şaka yaptığını düşünmüştüm. Klinik açıdan delisin,” diyor. “Geçimimi insanlara tanı koyarak sağlıyorum, bu yüzden bu teşhisi koymak için belgem var.”

Gözlerimi devirerek sinyali veriyorum ve doğruya doğru otobana giriyorum. Bu sabah trafik hafif, günlerden çarşamba ve tatil. Dünyanın geri kalanı akşamdan kalma, uyuyorlar ya da pijamalarıyla rahat evlerinde uzanıyorlar.

“Eğer her şey planlandığı gibi giderse, cuma gecesine kadar evde olacağım,” diyorum.

“Bunun biraz zor olduğunu düşünmüyor musun? Belki cumar-

tesiyi hedeflemelisin? Bu kadar kısa bir sürede, bütün bu yolu gelmeni istemiyorum,” diyor, yine annemiz gibi konuşuyor.

“Tamam,” diyorum. “Kendime bir yardımcı pilot buldum.”

Sessiz. Tıpkı bu bombayı kucağına düşürdüğümde olacağını tahmin ettiğim gibi. Sadece bunun doğum yapmasına sebep olmaması için dua ediyorum. Tüm bu çabamın amacını tamamen suya düşürür.

“Daphne,” diyor, sesi alçak. “Şu anda birisi arabada seninle birlikte mi?”

“Hımm,” diyorum, dudaklarımı açmadan gülümsüyorum.

“Daph-ne,” diyor, heceleyerek.

“De-li-lah.”

Gözümün ucuyla Cristiano’nun izlediğini fark ediyorum, bu konuşmanın nereye varacağını biliyor gibi sırtıyor.

“Adı ne?” Kız kardeşim soruyor.

“Cristiano,” Ona bakarak diyorum.

“Onunla konuşmak istiyorum. Hoparlörü aç,” diyor.

Önce telefonu göğsüme koyuyorum ve ona dönüyorum. “Seninle konuşmak istiyor.”

Hoparlörü açıyorum ve telefonu ona veriyorum.

“Selam, Delilah,” diyor. “Ben Cristiano, kardeşine yolculuk boyunca eşlik edeceğim.”

“Selam, Cristiano,” diyor. “Umarım sana birkaç soru sormamın bir mahsuru yoktur.”

“Hayır, yok.”

“Soyadın ne?” diye soruyor.

“Amato.”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi altı.”

“Kız veya erkek kardeşin var mı?” diye soruyor.

“Dört erkek kardeş.”

“İsimleri?”

“Alessio, Matteo, Dante ve Fabrizio,” diyor.

“Sen kaçınıcsın? En büyük, en küçük? Ortanca?” diye soruyor.

Aman Tanrım. Onu psikanaliz yapıyor. Kardeşimin tam olarak bunu yapabileceğini tahmin etmeliydim.

“Aşağıdan ikinci,” diyor. “Dört numarayım.”

“Ortanca çocuk eğilimlerinin olduğunu söyleyebilir misin?” diye soruyor. “Ailen grubun ‘arabulucusu’ olduğunu söyler mi?”

Kahkaha atıyor ve ona uyum sağlaması biraz hoşuma gidiyor.

“Evet, tabii ki. Sadece iyi vakit geçirmek istiyorum. Acıklı durumlara düşmem. Taraf tutmam. Oldukça sakinim.”

“Hayatta gerçekçi beklentilerinin olduğunu söyleyebilir misin?” diye soruyor. “İlgiyi paylaşmaya alışkın olduğunu söyleyebilir misin? Ve hayal kırıklığıyla başa çıkabilir misin?”

“Evet.” Ses tonu ciddi ama bana eğlenceli bir şekilde sırtıyor. “Bütün sorulara evet.”

“Güzel, güzel,” diyor, sesi uzaklaşıyor. Onu, kucagında bir defter ve kalemle oturup not aldığını hayal edebiliyorum. “Oldukça sıradan bir çocukluğun olduğunu söyleyebilir misin?”

“Hiç de değil,” diyor.

Delilah’dan ses çıkmıyor. Kardeşimi biliyorum, daha da kuralamak istediğini biliyorum. Herhangi biriyle ilgili, ortaya çıkarılacak herhangi bir şey varsa Delilah kendini tutamaz. Babamın her zaman dediği gibi, o öyle yaratılmış. Annesinden herkesi ve onları neyin harekete geçirdiğini merak ederek doğdu.

Boğazını temizliyor. “Koleje gittin mi, Cristiano? Ve ne okudun?”

“Massachusetts’te özel bir koleje gittim,” diyor, “tam burslu. Hukuk. Aslında okulu geçen sene bitirdim fakat hiç avukatlık sınavına girmedim.”

“Ve neden?”

“Onun yerine dünyayı keşfetmek istedim. Bir yere takılıp kalmak istemedim; uzun saatler çalışıp ofis dışında bir hayatım olmadan,” diye cevap veriyor. Kız kardeşimin tam bu anda dik-katle dinlediğinden eminim. Kafasındaki tekerlekler, sorularının yetişebileceğinden daha hızlı dönüyor.

“Delilah, yeter,” diyorum. “Onunla konuşabileceğini söyledim. Tam bir psikolojik değerlendirme yapabileceğini söylemedim.”

“Sadece birkaç sorum daha var ve sonra bitiriyorum,” diyor, bir kız kardeşten çok, bir profesyonel gibi konuşuyor.

“Hayır,” diyorum.

“Evet,” diyor, daha sert.

“De-li-lah.” Telefona uzanıyorum ve Cristiano onu bana veriyor. “Seni seviyorum ve bu gece bir otel bulduğumuzda seni arayacağım. Hoşça kal.”

Telefonu kapatıp bardak tutucunun içine koyuyorum ve direk-siyonu kavırıyorum. Gözlerim yolda.

“Onun adına özür dilemeyeceğim,” diyorum. “Arabama atlayarak bunu kabullenmiş oldun. Tamamen yabancı biriyle ülkenin bir ucundan diğerine seyahat etmem konusunda endişelenmekte çok haklı.”

“Dün gece dört saat boyunca yakın olduğun bir yabancı,” diye ekliyor. “Daphne, tamamen normal. Sorun yok. İyi niyetli.”

“Pekâlâ, sadece bunu açıklamak istedim.” Boğazımı temizleyip omuzlarımı geriye doğru çekiyorum.

Birkaç saniye sessizlik oluyor.

“Ne çeşit müzik seversin?” diye soruyorum, radyoya uzanıp istasyon arıyorum. Radyo hafızasında, çoğunlukla folk müzik, eski şarkılar ve telefon sohbetleri olan istasyonlar kurulmuş olur.

“Klasik rock fakat arabayı sen kullanıyorsun. Sen seç,” diyor. “Senin kuralların, hatırladın mı?”

Kibar olmaya karar veriyorum ve klasik rock bir kanal seçiyorum. Radyoda Rolling Stones'tan "You Can't Always Get What You Want" çalıyor ve hayatımın geri kalanında bu şarkıyı, bu anla ilişkilendirecek miyim diye merak ediyorum.

Belki de.

Hayatım boyunca masalsı anlarla ilişkilendirdiğim pek çok şarkı var. İyi ve kötü. Pierre'in gece yarısından hemen önce Bordeaux'ta küçük bir kafenin dışında beni öptüğü geceyi düşünmeden Louie Armstrong'un "La Vie En Rose" versiyonunu dinleyemem. Elleri saçlarımda dolaşırken ve dudakları dünyayı durduracak kadar ateşli bir tutkuyla benimkine bastırırken, dış mekân hoparlörlerinden bu şarkı duyuluyordu.

Buena Vista Social Club'tan "El cuarto de Tula" bana futbolcu Weston ile tanıştığım geceyi hatırlatıyor. Miami şehir merkezinde, bir Küba barında açık havada canlı müzik yapan bir grup vardı ve ona bu şarkının ne olduğunu sorduğumda bilemedi; bu yüzden bara daldı, benim için öğrenmek adına barın sahibine elini salladı. Dışarı geldiğinde, ona keşke salsa yapmayı bilseydim dediğimde, elimi tuttu ve beni sokak ışıklarının altında döndürdü. Kahkahalar attık ve daha sonra beni tatlı bir sonsuzluk gibi hissettiren tek bir saniye kollarıyla sardı.

The Darkness'tan "I Believe in a Thing Called Love" lisedeki erkek arkadaşım Corbin Dietrich'le olan bütün ilişkimizin tam bir film müziği. Bunu her duyduğumda tek düşünebildiğim; o bitmeyen yaz geceleri, şelalerde piknikler, okul törenleri, cuma gecesi futbol maçları ve pencereleri açık parlak siyah Firebird'ü* ile Rixson Falls'ta dolaşmamız. Cobin, ben üçüncü sınıfa başlamadan önceki yaz, üniversiteye gitmişti ve bir daha ondan hiçbir haber almamıştım. Şimdi evli olduğunu duydum, bebek bekliyormuş ve

* Klasik bir Amerikan arabası. (ç.n.)

radiyoda bu şarkı çıktığında beni, bizi hatırlayıp hatırlamadığını sık sık merak ediyorum.

GPS dört yüz metre sonra ileride bir çıkışa girmem için beni uyarıyor ve şerit değiştirmeden önce aynaları kontrol ediyorum. Çaktırmamaya çalışsa da, onun da aynaları kontrol ettiğini fark ediyorum.

“Karışmak yok,” diye ona hatırlatıyorum.

“Anlamadım?”

“Aynaları kontrol ettiğini gördüm.”

“Hiçbir şey söylemedim.”

Hafiften takılarak, “Ama aynaları tekrardan kontrol etmen, benim araba kullanmama güvenmediğini gösteriyor,” diyorum. “Eğer endişeleniyorsan, seni en yakın benzincide bırakabilirim, böylece taksiyle Seaview’a dönebilirsin.”

“Hiç endişelenmiyorum,” diyor. “Yardımcı pilotun olduğum için aynaları kontrol ediyorum. Hedefimize güvenli bir şekilde varmaktan yarı yarıya sorumluyum ve ayrıca bu Kaliforniyalı şoförler çılgın.”

“Ben New Yorkluyum. Esas çılgın şoförler bizde. New York Eyalet Otobanı’nı hiç duydun mu?”

“Sizin yolu biliyorum ama bir de New Jersey’deki yolu gör.”

“Bu bir yarış değil.” Yalandan bir gülümsemeyle ona hatırlatıyorum. “Sadece arkana yaslan, rahatla ve yolculuğun tadını çıkar.”

Radyonun düğmesine uzanıp sesi açıyorum ve yola yoğunlaşıyorum. Cristiano kilometreleri gösteren tabelaları geçerken sessizce duruyor ve hoparlörden gelen müzik sesi dün gece olanlarla ilgili düşünceleri uzaklaştırmaya pek yaramıyor. Eğer yeterince yoğunlaşırsam üzerimdeki ağırlığını, dudaklarının dudaklarıma yaptığı baskıyı, eliyle çenemi tutuşunu hâlâ hissetmem mümkün.

Sırtımdan aşağı doğru yayılan karıncalanmaları bile. Sanki bıraktığım yerde aynen duruyorlar.

Otuz kilometre sonra radyoyu kapatıyorum, derin bir nefes alıp ikimiz için de çok net olan fakat konuşmaktan çekindiğimiz koyunu açmak için hazırlanıyorum

“Dün geceyle ilgili konuşabilir miyiz?” Ona dönerken bir saniyeliğine kaşlarımı çatıyorum.

Dik oturuyor, avucuyla biçimli yanaklarındaki kirli saklına dokunuyor. Gözlerini kısarak bana bakıyor ve dudaklarını düz bir şekilde birbirine bastırıyor.

“Pekâlâ,” diyor.

“Sadece, önümüzdeki birkaç günü birlikte geçireceğimi düşününce,” diyorum, “dün gecedен sonra... dünden sonra, gerçekten...”

Bununla nereye varacağımı bilmiyorum, sadece ona kaçık olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Ve ayrıca, onun da kaçık olmadığından emin olmak istiyorum.

“Baştan başlayalım,” diyorum, bir kara tahtayı siliyormuş gibi elimi havada sallayarak. “Her şeyin ters gittiği ve kendin gibi hissetmediğin zamanlar olmuştur?”

Omuz silkiyor. “Olsa gerek?”

“Dün bunlardan biriydi. Benim için. Havaalanında sana bağırarak istemedim ya da otelde. Bunun için özür diliyorum çünkü ben öyle birisi değilim.”

“Tamam.”

“Ve öpücük,” diyorum. “Bir öpücük yüzünden daha önce hiç ağlamadım. Dürüst olmak gerekirse, utanıyorum ve sabahdan beri rahatsızlık duyuyorum. Gerçekten bilmeni istiyorum ki genellikle bu kadar çok... değilim.”

“Darmadağın?” Cümlemi tamamlıyor.

Nefes veriyorum, ona dönüyorum ve utangaç bir şekilde gülmüşüyorum. “Evet. Darmadağın.”

Yola odaklanıyoruz, sinir bozucu bir şekilde belirtilen hız sınırının on beş km altında giden, içinde yaşlı bir çift olan Buick marka arabaya yaklaşıp yaklaşmaz şerit değiştiriyorum. Hızlı yol almalıyız.

“Sana göre de tuhaf değil mi?” diye soruyorum. “Demek istiyorum ki, dünden sonra. Dün gecedен sonra...”

Cristiano’ya bakıyorum, onun bakışları da bana dönüyor, kaşlarını çatıyor ve kafasını sallıyor.

“Hayır, Daphne. Bana göre tuhaf değil fakat bunun tuhaf olduğunu söylemen tuhaf.”

“Durumu tuhaflaştırmaya çalışmıyorum, sadece bir soru soruyorum.”

Nefes vererek, “Dün gece yakınlaştık,” diyor. “Sevişmek gibi bir şey değil. Eğer sen buna anlam yüklemesen, bir anlamı da olmaz.”

Telefonu çalışıyor ve sol cebinden alabilmek için bu sıkışık küçük arabada eğilmesi gerekiyor.

“Selam, Joey,” diye cevap veriyor. “Evet, hâlâ uçak yok fakat yine de eve gelmenin bir yolunu buldum. Önemli gününü kaçırmayacağım... orada olacağım... söz... nasılsın, iyi misin?”

Kulak misafiri olmamaya çalışıyorum fakat sadece 30 santimetre oturunca duymamak imkânsız.

“Stres yapma,” diyor. “Dediğim gibi, orada olacağım. Her şey güzel olacak. Cuma akşamı orada olmayı umuyorum. Hep beraber dışarı çıkarız. Belki seni yatıştırmak için bira veya başka bir şeyler içeriz.”

Kısıp sesle gülümsüyor ve telefonu kapatıyor.

“Korkuyor?” diye soruyorum.

“Kim bilir.” Dudak büküyor.

“Yaşıttımız herkes ya evleniyor ya da bebek yapıyor değil mi? Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?”

Cristiano kafasını sallayarak onaylıyor, ağzını yamultmuş.
“Öyle gibi.”

“Sen evlenmek ister misin?” diye soruyorum. “Yani, kendini bir gün evleniyor olarak hayal ediyor musun hiç?”

Hiç tereddüt etmeden dik oturuyor ve bana bakıyor. “Evet, ediyorum. Sanırım bu anlamda eski kafalıyım.”

“Günümüzde, bu çağda evliliğin eski moda kabul edilmesi ne tuhaf.” Düşünceye dalıyorum.

“Ya sen? Bir gün evlenmek ister misin?”

Omuzlarımı sallıyorum, ellerim direksiyonda. “Belki? Bilmiyorum. Her gün değişiyor. Bazı günler istiyorum. Diğer zamanlarda kesinlikle istemiyorum. Beni yanlış anlama, birisiyle birlikte olmak isterim. Aşk, ruh eşi ve bütün bu güzel şeylere inanıyorum fakat evlilik?”

Dilimi çıkarıyorum.

“Bir anlaşma yaptım,” diyor, özlemle ileri doğru bakarak. “Birlikte büyüdüğüm bir kız vardı. Eğer otuz yaşma kadar ikimiz de evlenmezsek, birbirimizle evlenecektik. Çocuklarımız olacaktı. Yuva kuracaktık. Bir şekilde, her zaman onunla olacağını düşünmüştüm fakat o şimdi başka biriyle; dolayısıyla hiç gerçekleştireceğini sanmıyorum.”

“Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama dürüst olmak gerekirse senin yuva kurup şehir dışında sakin bir evlilik hayatı süreceğini hiç hayal edemiyorum,” diyorum. “Muhtemelen böylesi en hayırlısı.”

Gösterge panosuna bakıyor. “Evet. Haklısın.”

“Fakat çocuk istiyorsundur?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor. “Sanırım istiyorum. Belki on yıl sonra. Bir veya iki tane iyi olurdu. Sen?”

Duyulabilecek şekilde hafifçe iç çekiyorum ve omuzlarım düşüyor. “Bilmiyorum. Belki bir tane. Belki on yıl sonra. Hayatta

yapmak istediğim çok şey var, tahmin edersin? Eğer bir bebeğim olursa, onunla aralıksız, her zaman ilgilenebilmek isterim. Ona kendimi tamamen adamak isterim fakat Fiji’de şnorkelle yüzmeyi ya da İsviçre Alpleri’nde kayak yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek pencereden dışarı bakıyorsam, bunu yapmam. Umarım bu beni bencilmişim gibi göstermiyordur.”

“Tam aksine,” diyor.

“Büyük bir ailede büyüdüm. Hep beraber altı kişiydik; anne babam, iki kız kardeş ve bir erkek kardeş. Ev her zaman gürültülü ve karman çormandı ve her zaman birileri gelip gidiyordu. Bodrum katta kendimi kilere kilitletim, gürültü gelmesin diye radyoyu açardım ve saatlerce resim boyar ve çizerdim.”

“Ressamsın?”

“Sanat okudum, evet,” diyorum. “Güzel sanatlarda çizim üzerine yüksek lisans yaptım fakat yağlı boya yapmayı da en az onun kadar seviyorum, belki de daha fazla. Aslında, bu geçtiğimiz hafta, Seaview’da bir güzel sanatlar kolejinde çalışmak için bir görüşme yapacaktım. Her neyse, kardeşimle konuşurken dört erkek kardeşin olduğunu duydum?”

“Evet.” İç çekiyor. “Bahse girerim bizim evimiz sizinkinden çok daha fazla gürültülüydü. Bu arada gürültü, huzur ve sessizlikten bahsetmişken, ben biraz kestireceğim. Birisi beni dün geç saatlere kadar uyutmadı ve üç veya dört saatte bir mola vermeliyiz. Bence vücudumuzu esnetmeliyiz, yakıt ya da yiyecek almalıyız. Böylesi daha iyi ve daha güvenli.”

Homurdanarak istediğini yapmasına izin veriyorum. Açıkça, bu güvenli bir şekilde gitmek olayını çok ciddiye alıyor ve itiraf etmeliyim ki, çekilmez, aşırı korumacı bir ukala olsa da onun burada olması çok güzel.

7. Bölüm

Cristiano

Arabanın kapısının tık sesi beni uyandırıyor, bir an için ufak bir arabanın içinde dört büklüm ülkenin bir ucundan diğerine seyahat ediyor olduğumu unutuyorum. Kapı koluna uzanıyorum, ittirip tamamen açıyorum.

Hangi eyalette olduğumuzu veya tam olarak ne kadar zamandır yolda olduğumuz bilmiyorum fakat uzaklarda kızıl dağları ve kaktüslü çorak bitki örtüsünü ve birkaç yeşillik görüyorum. Yolun kenarında *Fort Reed, Arizona* 'ya *Hoş Geldiniz* yazan tabelayı görüyorum.

“Günaydın, canım.” Daphne benzin pompasını arabanın yakıt deposuna sokuyor ve kocaman gülümsüyor. “Uzun bir şekerleme yaptın. Muhteşem Arizona’ya hoş geldin.”

Gözlerimi ovuşturuyorum ve midem kazanıyor. Arabanın üzerindeki tentenin altından çıktığımda, parlayan öğlen güneşi neredyse gözlerimi kör ediyor.

“Ben içeri girip biraz yiyecek alırken, sanırım sen bu işle ilgilenebilirsin?” diye soruyor.

Benzin pompasına doğru gidiyorum, sanki hiç aceleleri yokmuş gibi, yavaş yavaş ilerleyen rakamları izliyorum. Daphne tozlu ve çakıllı otoparkta ayaklarını sürüyerek içeri doğru gidiyor,

sarı saçları ılık, hafif rüzgârda uçuşuyor. Havada hafif bir serinlik var fakat güneş yeterince ısıtıyor.

Arabanın etrafında dolanıyorum, lastikleri kontrol ediyorum, tekmeliyorum, bastırıyorum ve havalarının iyi olduğuna karar veriyorum. Depo dolduğunda, benzin pompası atıyor ve parayı ödemek için o tarafa gidiyorum.

İşim bittiğinde, şoför koltuğuna geçiyorum, benim sıram olduğu için direksiyonun arkasında hazırlığımı yapıyorum. Burada rahat olmaya çalışmak kolay iş değil; özellikle koltuğu en arkaya çekmeme rağmen dizlerim direksiyonun altında hâlâ sıkışırken.

Sızlanarak kendi kendime elde olan bu diyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Memleketten birkaç arkadaş mesaj geçmiş, iyi olup olmadığımı ve düğünde orada olup olamayacağımı soruyorlar. Onlara dünyada kaçırmayacağıma garanti veriyorum ve endişelenmemelerini söylüyorum. Eve dönüyorum. Yakında orada olacağım.

Birkaç dakika sonra, birden Daphne'nin çok uzun süre kaldığını fark ediyorum; özellikle acelemiz olduğunu düşünürsek... Bu yüzden onu içeride görebilir miyim diye istasyon dükkânının vitrinine doğru bakıyorum.

Gazete tezgâhının yanında, dışarıda duruyor, etrafını dar kot pantolonlu ve kovboy çizmeli birkaç adam sarmış.

Arkaları bana dönük fakat Daphne'nin yüzünü görebiliyorum. Gülümsüyor, başını sallıyor. Konuşuyor ve kolları atıştırmalık ve içeceklerle dolu. Otoparka doğru bir adım atıyor fakat adamlar onunla beraber hareket edip onun gitmesine engel oluyorlar. Buradan, bir an gülümsemeyi bıraktığını görüyorum ve daha sonra benim olduğum yere doğru bakıyor.

Hiç düşünmeden arabadan fırlıyorum ve Daphne ve yeni arkadaşlarının yanına doğru hızla gidiyorum.

“Burada ne oluyor?” Ellerimi kalçalarımaya koyup kovboylara dik dik bakıyorum. Bana dönüyorlar, bronzlaşmış yüzleri yıpranmış ve ifadeleri düşmanca.

“Sen ne ayaksın?” diye birisi soruyor, kafası havada.

“O benimle,” diyorum. “Siz ne ayaksınız?”

“Sadece herhangi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyorlardı, yol tarifi falan. Onlara GPS’mizin olduğunu ve sorun olmadığını söyledim,” diyor hızlıca. Gergin bir şekilde gülümsüyor. “Her neyse, yola koyulmalıyız.”

Aşağılık heriflere bir bakış atıyorum ve elimi Daphne’nin beline koyup arabaya kadar ona eşlik ediyorum.

“Kimse sana yabancılarla konuşmamanı söylemedi mi?” Arabaya bindiğimizde homurdanıyorum.

Kolları cips, şeker ve su şişeleriyle dolu, onları bardak tutucularına ve bulabildiği her köşeye düzgün bir şekilde yerleştirmeye başlıyor.

“Bunlar bize bir süre yeter,” diyor. “Sanırım Pittz Pit Stop’un muz ya da kavrulmuş kuru bademden hiç haberi yok. İçeride sadece abur cubur var.

“Daphne,” diyorum, motoru çalıştırarak. Çenem gergin. “Söylediğimi duydun mu?”

Emniyet kemerini kucağının üzerinde çekiyor ve tık diye takıyor. “Evet.”

“O herifler bela arıyorlardı,” diyorum.

Daphne elini sallıyor. “Zararsızlardı. Prescott’un kuzeyinden patates çiftçileriymiş. Böyle minnacık kasabalardaki insanlar, yabancıları görmeye alışkın değildir. Sadece meraklılardı.

“Onlardan uzaklaşmaya çalıştın fakat seni takip ettiler,” diyorum, otoyola tekrar girerken. “Öyle kolay kolay seni bırakmayacaklardı. Bu konuda saf numarası mı yapıyorsun, yoksa gerçekten saf mısın emin değilim.”

Kafasını pencereye dayayıp homurdanıyor. “Gerçekten senin öğütlerini dinleyecek halde değilim, Cristiano.”

Radyoya uzanıp müziğin sesini açıyor.

Direksiyonu sıkıca tutmadan önce, müziğin sesini kısıyorum. “Sadece yabancılarla konuşma, tamam mı?”

“Hep böyle aşırı korumacı mıydın?” diye soruyor. “Olur da, kızların olursa, Tanrı yardımcın olsun.”

Atıştırmalıkların arasında çıkarıp bir şişe su ve bir paket çikolata veriyor.

Radyoyu kurcalıyor, klasik rock çalan bir kanal bulana kadar kanalları değiştiriyor ve penceresini açıyor, geriye doğru oturuyor, bir paket meyankökö şekerini açıyor, bir yandan Led Zeppe-
lin’in şarkısına eşlik ediyor, bir yandan şekerini ısıtıyor.

GPS’i kontrol ediyorum, Colorado’da bir yerlerde olmamıza beş saat var gibi, eğer ondan sonra birkaç saat daha gidebilirse, geceyi geçirmek için durup biraz dinlenebiliriz.

“Bil diye söylüyorum, o ‘Deliverance’* heriflerinden gayet de rahat bir şekilde, kendi kendime kurtulabilirdim ama üzerine vazife edinip beni gereksiz yere kurtarmaya geldiğin için, teşekkür ederim,” diyor, dişlerinin arasında bir parça meyankökünü kırıyor. Kocaman sırtıyor, gözleri alay ediyor. “Korumacı olman çok hoş ve aynı zamanda can sıkıcı ve yabancılarla bir daha konuşmayacağıma söz veriyorum. Gerçi sen de yabancısın, şimdi ne olacak?”

“Tatlım, biz pek de yabancı değiliz,” diye mırıldanıyorum. “Sanırım bu sabah yatakta beraber uyandığımızda, o aşamayı geçmiş olduk.”

“Her neyse.” Çantasından bir tane daha meyankökü çıkarıyor ve sırtarak ileri doğru bakıyor. “Hadi sürmeye devam et, Amato.”*

* Amerikan yapımı film. (ç.n.)

8. Bölüm

Daphne

“Tek şansımızın bu olduğundan emin misin?” Colorado’nun doğusunda, Silver Hollow adında tüyler ürpertici küçük bir kasabada Victoria dönemine ait dev bir eve doğru çıkarken soruyorum. Saat neredeyse dokuz olmuş, yaklaşık on üç saattir yollardayız. Bunu Cristiano’ya asla itiraf etmem ama bu kadar süre yolculuk yapmak bir kız için çok yıpratıcı ve son altmış kilometre uyanık kalmak için çok zorlandım. Ön tarafta dev bir haç ve karmaşık altın elyazısıyla boyanmış *Holy Cross Yatak ve Kahvaltı* yazılı ahşap bir tabela var. Odaların müsait olduğunu gösteren daha küçük bir ahşap tabela, büyük olandan sarkıyor. Ev erik rengi, altın başağı ve avcı yeşili tonlarına boyanmış ve uğursuz salkımsöğütler geniş araziye doldurmuş. Ön verandanın sağındaki kule üç kattan oluşuyor ve karanlık gökyüzünü gösteren metal bir haçla bitiyor.

Birkaç saniye sonra kendi kişisel korku filmimizi çekecekmiz gibi hissediyorum,” diyorum. “Eğer bu gece öldürülürsek, senin suçun.”

“Bu bizim planımızı bozmayacak,” diyor. “Saat geç oldu ve sabahlayacak bir yere ihtiyacımız var. Bir sonraki otel yüz elli kilometre ileride.”

Motoru durduruyorum, dışarı çıkıyorum, bacaklarım kaskatı ve zonkluyor. Kollarımı başımın üzerine doğru esnetiyorum, ti-

şörtlüm birazcık yukarı kalkıyor ve Cristiano'nun iki saniyelik bir bakış attığını yakalıyorum.

Bagajdan çantalarımızı alıp ön kapıya doğru yürüyor ve zile basıyoruz. Kalbim hızlanarak ağaçların üzerinde daireler çizen vahşi kuş sürüsünün sesini bastırıyor.

Resmen bir Alfred Hitchcock sahnesinde gibiyiz, saniyeler içinde kötü bir felaket olacaktıymış gibi.

Verandanın lambası bir gürültüyle açılıyor, kapının diğer tarafından gelen metal kilitlerin ve mandalların tıkırtısını duyuyoruz. Bir saniye sonra, kafasında parlak gri bir topuz ve üzerinde örgü bolerosuyla yaşlıca bir kadın kapıyı sonuna kadar açıyor.

Dudaklarının köşeleri kıvrılmış bir şekilde boncuk gibi gözle-riyle yüzümüzü inceliyor.

“Bayan Snodgrass siz misiniz?” diye soruyor Cristiano. “Ben Cristiano Amato. Bir saat önce aramıştım. Buradan geçiyoruz ve bu gece kalmak için bir yere ihtiyacımız var.”

Bizi incelerken kaşlarını çatıyor ve sonra onları kaldırıyor, alını düzinelerce ince çizgiyle kaplanıyor.

“Alyanslarınız nerede?” diye soruyor, hiç de öyle olmadığı fikrine kapılsam da sesi nazik ve hoş geliyor.

“Efendim?” diye soruyor, önce bana, daha sonra tekrar ona dönerek.

“Alyanslarınız,” diyor. “Burası Route 66'daki bir çeşit Moonlight Motel değil. Zamparalara, zina yapanlara ya da evlilik öncesi ilişkiye girenlere hizmet vermiyoruz.”

“Oh.” Elimi göğsüme koyuyorum. “Hayır, hayır. Biz onlardan değiliz. Sizi temin ederiz.”

Burnunun ucundaki ince gözlüklerin üzerinden bakıyor ve ardından kalbinin üzerindeki gümüş haç broşuna uzanıp parmak uçlarını üzerindeki kristallerde dolaştırıyor.

“O halde evlisiniz.” Bu bir soru değil.

Cristiano ve ben birbirimize bakıyoruz. Kaşlarını kaldırıyor. Ben daha da çok kaldırıyorum.

İçimden bir his eğer kalmak için bir yer istiyorsak bu kadına duymak istediği şeyi söylememiz gerektiğini söylüyor.

“Kardeşiz,” diyor, durumu beklediğimden tamamen farklı bir yöne çekiyor.

Muhtemelen ona evli olduğumuzu fakat yüzük takmadığımızı söylemek daha kolay olurdu. Evliymiş gibi davranabilirdik. Çok rahat. Birbirimize kesinlikle benzemiyorken, kardeş gibi davranamayız. O, esmer ve damızlık, safkan bir İtalyan. Ben mavi gözlü bir sarışın.

“Kardeş?” Gözlerini kısarak kollarını çapraz yapıyor.

“Halamız hasta,” diyor. Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. “Onu görmek için Omaha’ya gidiyoruz. Çok fazla vakti kalmadı. Sadece gece dinlenmek için bir yere ihtiyacımız var ve sabah ilk iş çıkıp gideceğiz. Hatta bize kahvaltı bile hazırlamanıza gerek yok.”

Elleri basenlerine doğru iniyor. Derin bir nefes alıyor ve ardından krep gibi dümdüz olana kadar dudaklarını büzüyor.

“Sadece bir boş odam var,” diyor. “Diğerleri dolu.”

“Güzel,” diyor. “Kız kardeşim yatakta, ben yerde yatarım.”

Bayan Snodgrass, sanki bir çeşit insan yalan makinesi gibi yüzümüzü inceliyor, kapıdan geriye adımını atıp nihayet, içeri girmemize izin veriyor.

“Pekâlâ,” diyor. “Bir geceliği doksan dolar. Odanızı göstereceğim. Mutfak kapalı fakat zaten saat geç, sanırım akşam yemeğinizi çoktan yemişsinizdir.”

“Yedik,” diyor Cristiano.

“Yeni giriş yapan müşterilerimiz için, fırında ev yapımı çikolatalı kurabiyelerim var,” diye devam ediyor. “Piştiklerinde getiririm.”

Duvar kâğıtlarıyla kaplı, mermer şömineli ve pirinç avizeleri olan salonu geçerken, onu takip ediyoruz ve merdivenlere doğru yöneliyoruz. Her seferinde gıcırtılı bir merdivene basarak en üste çıkıyoruz. Her biri koyu maun rengiyle verniklenmiş ve cilalanmış bir dizi kapının önünden geçiyoruz. Koridorun sonundaki en son odaya geldiğimizde bir yığın maymuncuk çıkarıp kilide sokuyor ve bütün gücüyle çeviriyor.

“Buyurun,” diyor, kristal kapı kolunu çeviriyor ve kapı sürtünerek açılıyor.

“Teşekkürler.” Cristiano uzattığı anahtarı alıyor ve bavullarımızı içeri ittiriyor.

Bayan Snodgrass koridorda tam kapının dışında duruyor ve sanki hâlâ kardeş olup olmadığımızı anlamaya çalışıyormuş gibi bizi izliyor.

“Teşekkürler,” diyorum, kapıyı kapatarak. Ayak seslerini bekliyorum fakat hiçbir şey duymuyorum. Eğilip Cristiano’nun kulağına, “Sanırım kapının arkasında, gizlice bizi dinliyor,” diyorum. Sırıttıyor.

“Çok yorgun olmasaydım, onun bir şeyler duymasını sağlardım,” diye fısıldıyor.

Onu ittiriyorum ve şifoniyerlerden birine doğru gidiyorum, odanın ufacık bir köşesini aydınlatan, saçaklı bir lambayı açıyorum. Yatağın yanındaki lambayı yakıyor, yatak her şeye rağmen tam boy ve ben korkmuş bir şekilde geriye sığıyorum.

“Ne var?” diye soruyor, kafasını kaşıyarak.

“Aman Tanrım.” Kalbim hızlanıyor ve nefesimi düzenlemeye çalışırken göğsüme bastırıyorum. “Bütün bunlar... oyuncak bebekler.”

Etrafına bakınıyor, odanın ortasına doğru adım atıyor. Bakışlarımız her yerde parlak gözleri, cam gibi bakışları ve fırırlı el-

biseleri olan küçük, porselen, oyuncak bebekler var. Hepsi bize bakıyor. İzliyorlar.

Nefes vererek, “Aman Tanrım,” diyor. “Ürkütücü mü demişti birisi?”

“Korku filminin içinde gibiyiz. Bu gece kesin öldürölüyoruz.” Yatağın ucuna oturuyorum çünkü odanın orta yeri, oyuncak bebek dolu köşelerden daha güvenli gibi geliyor. “Sanırım şimdi korku filmleri, hayaletler ve tuhaf şeylerden acayip korktuğumu söylemenin tam zamanı. Çocukken kâbuslar görüyordum çünkü bir gece erkek kardeşim ve arkadaşlarıyla sabaha kadar bir sürü korku filmi izledik. Benim için bir tramvaydı ve bu vardı... canlanan porselen bebekler...”

Titriyorum, avuçlarımı kollarımın üzerinde gezdiriyorum, kendi kendime sarılıyorum.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye gülüyor. “Onlar sadece oyuncak, Daphne. Sana zarar veremezler.”

Bakışlarım özellikle bir tanesine takılıyor. Zümrüt yeşili elbisesinin önünden aşağı doğru inen iki örgü yapılmış zifiri siyah saçları var. Gözleri hemen hemen siyah ve gülümsüyor. Gözlerini dikeyyor.

“İşte.” Sedirden yapılma bir sandığa doğru gidiyor, kapağını açıyor ve birkaç katlanmış battaniye çıkarıyor. Gidip hepsini kapatıyor. “Şimdi onları göremeyiz ve onlar da bizi göremezler.”

Önce ona, sonra odayı kaplayan battaniyelerin tepesine bakıyorum. “Sadece onları göremiyor olmam orada olmadıkları anlamına gelmez. Her an üzerimize atlayacaklarmış gibi hissediyorum.”

Bana doğru dönüyor, ellerini saçlarında gezdirip sonra kalçalarına koyuyor.

“Ne yani? Gitmek mi istiyorsun? Bir buçuk saat daha yol gidip bir yerlerde başka bir oda mı bulmayı umuyorsun?” diye soruyor.

“Sinirlenme. Lütfen.” Gülüyorum fakat bu gülünecek bir konu değil. “Gerçekten bu oyuncak bebeklerden korkuyorum. Sevimli ya da komik olmaya çalışmıyorum. Bu benim için dehşet verici.”

Bavulunu yanındaki bir rafa kaldırarak bana sırtını dönüyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Duş alacağım ve daha sonra yatacağım çünkü sabah ilk iş yola çıkıyoruz. Bence sen de öyle yapmalısın.”

“Ama...” Bir nefes alıp titriyorum, oysaki burası soğuk değil. Tam tersi. Sıcak ve bunaltıcı. Küçük sarsıntılar vücudumu esir alıyor. Eğer kardeşlerim burada olsalardı, bundan keyif alırlardı.

Cristiano lacivert eşofmanlarını omzuna atıyor ve banyoya doğru gidiyor.

Bana dönerek, “Gerçekten bu kadar çok korkuyor musun?” diye soruyor.

Başımila onaylıyorum, titremelerini saklamak için ellerimi kollarımın altına koyuyorum.

“Tamam.” Nefes veriyor.

“Tamam ne?”

“Tamam... bu gece senin yanında uyuyacağım. Bu senin daha az... korkmana yardım eder mi?” Sırıtmamaya çalışıyor ve ben neden vücudumun birdenbire vites değiştirdiğini sorguluyorum. Bu gece onunla bir yatağı paylaşmayı düşündüğümde göğsümde bir sıcaklık, karnımda bir karıncalanma ve dudaklarımda bir yanma oluyor.

Cristiano’nun bir öpücüğü eminim dikkatimi battaniyenin altındaki oyuncak bebeklerden uzaklaştırdı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diyorum, sözler ağzımdan çıktığı anda kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Şüphesiz bunu yapmalı. Dehşet içindeyim. Eğer yapmazsa, bu gece uyuyamam ve uyumam gerekiyor. Yarın uzun bir gün olacak. “Fakat tahta

zeminde uyumam istemiyorum. Bu adil değil. Yatağı paylaşılabiliriz.”

Altdudağını dişlerinin arasına alıyor ve ağzı kōřelerden yukarı doğru kıvrılıyor. Beni tamamen anlıyor. Kapının arkasında kayboluyor, yatağın kenarına ilişip duşun sesini dinliyorum.

Korkularımın tamamen mantıksız olduğuna ve onları görmezden gelebileceğime kendimi ikna ettikten birkaç dakika sonra pijamalarımı giyiyorum, sabunumu ve diş macunumu alıp banyodaki sıramı bekliyorum.

Su hâla akıyor. Sonsuza dek sürecektir gibi geliyor ve burada zaman geçirmek için televizyon yok; bu yüzden telefonumu kontrol edip Delilah’ya kısa bir mesaj göndererek nerede olduğumuzu ve yoldaki ilk günümüzün sorunsuz geçtiğini bildiriyorum. Ona Fort Reed’deki Deliverance heriflerinden bahsetmiyorum ve bu gece sığındığımız kahvaltı ve yatak dahil otelden bahsetmiyorum. Özellikle her şeyi abartan bir kız kardeşiniz varsa, ayrıntılar önemli değil.

Bir dakika sonra, kapı açılıyor ve Cristiano sabun kokulu bir sis bulutunun içinde beliriyor. Beline sadece bir havlu sarmış, başka bir şey yok.

“Oh... merhaba,” diyorum, sanki şu anda kaslı omuzlarından dalgalı karın kaslarına doğru akan su derelerini yalamak istemiyormuşum gibi yaparak ona bakıyorum. Sanki iyi bir zamanlamamış gibi, aklımdan beni ondan ayıran tek şeyin sadece ince ve beyaz bir havlu ve bir de, aşırı derecede kendine hâkim olma olduğunu geçiriyorum.

Aman Tanrım, acayip seksi.

Koyu saçları yanlardan taranmış, vücudu loş ışıkta parlıyor ve sırf kas, yağsız ve güçlü.

Bana bir soru sormadan önce, boğazımda düğümlenen bir

yumruyu yutmak için elimden geleni yapıyorum çünkü çıkacak her şeyin vızırtı ve hava olacağını biliyorum.

“Bir... bir şeye ihtiyacın var mıydı?” Yataktan kalkıyorum, onun bavuluna doğru gidiyorum.

“Evet,” diyor, yarı sıratarak. Yanımda duruyor, kıyafetlerinin üzerindeki deri bir çantanın fermuarını açıyor ve birkaç şey çıkarıyor; diş fırçası, tarak... Başka ne aldığından pek emin değilim çünkü bütün enerjimi sakın kalabilmek için güçsüz teşebbüsüm harcıyor.

Kapı çalınca kalbim çıkacak gibi oluyor ve geriye sığıyorum, ağzıma hava kaçıyor. Kendimi toparlıyorum, Cristiano’nun sadece banyo havlusuna sarılı olduğunu unutup gidip kapıyı açıyorum.

“Bayan Snodgrass,” diyorum. “Selam.”

Sıcak çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusu aramızdaki küçük boşluğa doluyor ve aşağıya doğru baktığımda elindeki süt ve kurabiye tepsisini görüyorum. Omuzlarımdan üzerinden, odanın içine bakıyor, yarı çıplak Cristiano’yu görüyor.

Parmakları tepsinin kenarlarını kavıyor ve dudakları sert bir çizgi oluşturuyor. “Yeni giriş yapan müşteriler için olan ikramları getirdim.”

Suratım asılıyor. “Göründüğü gibi değil... biz sadece.... o bir şey alıyordu...”

Bayan Snodgrass’in şu anda hissettiği şoku hafifletmek için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece önümüzdeki altmış saniye içinde kalp krizi geçirmemesini umuyorum.

Tepsiyi ellerime iterek burnunu havaya kaldırıyor. “Siz ikinizin şafak vaktine kadar çıkmanızı istiyorum. Parayı şömine rafındaki lambanın altına koyun.”

“Tamam, madam,” diyorum.

Küçük adımlarla uzaklaşıyor ve kapıyı arkasından yavaşça kapatıyorum.

“Bizden nefret ediyor,” diyorum, kurabiyeleri odanın uzak tarafındaki cumbalı pencerenin yanındaki duran bir küçük masa ve sandalye takımının olduğu yere götürüyorum. “Ve şimdi, bu gece uykumuzda bizi kesinlikle öldürecek.”

Cristiano erimiş ve yapışkan bir kurabiyeyi ağzına atıyor. “Denesin bakalım.”

Banyoya dönüyor, kapıyı arkasından yarım kapatıyor ve eşofman altı ve tişörtüyle tam giyinmiş olarak dönüyor ve yeşil nane kokuyor. Ondan sonra benim sıram geliyor ve çıktığımda, telefonunun yüzünü aydınlatan parlak ekranı dışında oda zifiri karanlık.

Kalbim hafifçe çarpıyor, ahşap zeminde parmak uçlarımla yürüyorum ve yatağa yanına çıkıyorum. Aramızda yirmi santimetrelilik bir boşluk var. Bu çok şey anlatıyor çünkü bu tam boy bir yatak ve en uç noktadayım, neredeyse düşeceğim çünkü beklentiye girmiş gibi görünmek istemiyorum. Onun dün geceki olayları tekrar canlandırmak niyetinde olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Ekranı kararıyor ve gece moduna geçtiğinde ekranın kapanma sesini duyuyorum. Yatak sallanıyor ve bana yaklaşıyor, kolunu altıma kaydırıyor ve beni sanki bir bez bebekten daha ağır değilmişim gibi kendine çekiyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum, kalbim her zamankinden daha sert ve hızlı atıyor. Ağzım kuru ve önümüzdeki birkaç saniye içinde beni öpmeye karar verirse diye dudaklarımı dilimle yalıyorum.

“Seni oyuncak bebeklerden koruyorum,” diyor. Yüzünü saçlarının içine gömmeden önce esniyor, çenesi omzumun arka kısmında.

Vücudu benimkiyle aynı şekli alıyor.

Bana arkadan sarılıyor.

Ama en azından oyuncak bebekler beni bu gece alamaz.

Dudaklarım karanlıkta onun göremediği kocaman bir gülümseme oluşturuyor. Bunlara gülmekten kendimi alamıyorum. Kendimi Victoria dönemine ait bir otelde, ürpertici oyuncak bebeklerle çevrili ve hayatımda gördüğüm en çekici adamlardan birinin kollarıyla sarılmış olarak bulacağımı hiç düşünmezdim

Sadece başka bir paha biçilmez an. Sanırım...

9. Bölüm

Cristiano

“Süper bir güce sahip olsan, ne olurdu?” diye soruyor Daphne, dizleri ön panelde. İşaretparmağının ucunu yalıyor ve benzinciden bu sabah arabayı doldururken almakta ısrar ettiği salak kitabın sayfasını çeviriyor. Önümüzde daha on üç saatimiz olduğundan, bunun zaman geçirmek için eğlenceli bir fikir olduğunu düşündü fakat ben muhtemelen paslı bir çatalla gözlerimi oymayı tercih ederdim.

“Bilmiyorum.” Doğuya doğru giderken gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum, çünkü molalarımızın birinde aldığım beş dolarlık güneş gözlüklerimi elimle arıyorum. Ucuz pilot gözlüklerimi takıyorum. “Belki insanları iyileştirme yeteneği? Onlara sadece dokunuyorum ve ardından, hoop, iyileşiyorlar,” diyorum.

“Voov, bu hoş,” diyor, kitabın sayfalarını çevirerek. Başka bir soru bakıyor. “Senden röntgen görüşü ya da sapık şeyler için kullanılabilecek bir şeyler söylemeni bekliyordum.”

“Sapık olduğumu düşünüyorsun?”

“Yirmi küsur yaşlarında bir adamsın; dolayısıyla... evet.” Gülmemeye çalışıyor ve sonra koluma vuruyor. “Şaka yapıyorum. Tamam. Bir sonraki soru. En güzel çocukluk anın?”

“On sekizinci yaş günüm,” diyorum. “Çok paramız yoktu.

Jersey'ye yeni taşınmıştık. Annem iki işte birden çalışıyordu, her şeyi tek başına hallediyordu. Büyük erkek kardeşlerim, Alessio ve Matteo, bana doğum günü partisi yapabilmek için paralarını birleştirdiler. Beşimiz beraber Chuck E. Cheese'e gittik. Saatlerce oynadık. Kardeşlerim orası için çok büyüktüler fakat benim orayı çok sevdiğimi biliyorlardı ve iyi vakit geçirmek için ellerinden geleni yaptılar.

"Gerçekten çok hoş." Başka bir sayfa açıyor, sesi yumuşak. "İyi çocuklara benziyorlar."

"Öyleler."

"En büyük sırrın ne?"

"Oha, oha, oha." Ona bir bakış atmak için bir anlığına yoldan gözlerimi ayırıyorum, "Öyle hop diye 'hangi süper güce sahip olmak istersin'den 'en büyük sırrın ne' sorusuna atlayamazsın."

"Neden olmasın?"

"Birkaç sebebi var ama öncelikle seni çok az tanıyorum."

"Beni arabama atlayıp beraber ülkeyi dolaşacak kadar iyi tanıyorsun."

"Sana sırlarımı söylemeyeceğim."

"Neden? Muhtemelen bundan sonra birbirimizi görmeyeceğiz. Kimseyi öldürdüğün gibi itiraflarda bulunmadığın sürece, seni arabadan atmayacağım."

Hafif bir nefes alıp yoldaki kesik beyaz çizgilere odaklanıyorum. İki tır şeritleri meşgul ediyor, tepeye çıkarken trafiğin akmasını engelliyorlar. Hâlâ yarı yolu bile gelmedik ve bu yolculuk bitmek bilmiyor.

"Tamam. İlk sen başla. Bana en derin, en karanlık sırrını anlat, ardından ben anlatacağım," diyorum.

"En derin, en karanlık demedik," diyorum. "Sadece en büyük."

"Bir fark var mı?"

“Tabii ki.”

“Pekâlâ, en büyük sırrın ne?” diye soruyorum.

Gözümün ucuyla onu izliyorum, yan tarafa bakarken ağzının bir köşesini büküyor.

Tam bir dakika sonra, “Bekliyorum,” diyorum.

“Düşünüyorum, bekle.” Kucağındaki kitabı kapatmadan önce elini sallıyor. “Tamam, lise son sınıftayken resim öğretmenimle yattım. Hiç kimse bilmiyor. O zamanki arkadaşlarım bile. Bir kerelik bir şeydi. Ondan aldığım bazı malzemeleri götürmek için evine gitmiştim –okulda olmayan şeyler– ve beni içeri davet etti. Konuşuyorduk ve sonra resimlerinden bazılarını göstermek için beni evdeki stüdyosuna götürdü. Bir kızın resmi vardı... bana benziyordu ve çıplaktı. Garip ama tuhaf bir şekilde gurur vericiydi ve ondan sonra ne olduğunu bile bilmiyorum. Her şey karardı ve bulanıklaştı, biz öpüşmeye başladık ve ben farkına bile varmadan olup bitmişti.”

“Aman Tanrım, Daphne.” Nefes veriyorum, yüzündeki sıkıntı belirtilerini görmek için bakıyorum. “Üzüldün mü? Hiç kimseye anlattın mı?”

“Hayır.” Kucağına bakıyor, parmaklarını birbirine geçirmiş. “O zamanlar, ona biraz ilgim vardı. Olduğu için memnun olmuştum. O yaz taşındı. Başka bir eyalette öğretmenlik olmayan başka bir iş buldu. Adı John Smith’ti. Onu bulmak için bundan daha zor bir isim olamaz.”

“Ne pislikmiş.”

Kıkırdıyor. “Biliyorum, doğru. Geriye baktığımda, evet, bu yanlıştı fakat on sekiz yaşındaki biri için bir şey söylemezsin.”

“Bu konuda pek bir şey değişmemiş gibi.”

“Her neyse.” Nefes veriyor, dik oturuyor ve gömleğini düzeltiyor. “Sıra sende. En büyük sırrın ne?”

“İki tane var,” diyorum. “Hangisini anlatsam bilemiyorum. Her ikisi de oldukça büyük.”

“İki tane?” Bana doğru eğiliyor, dudaklarını açıyor. “İki sır öğreniyorum? Bu harika. Dökül!”

“Birincisi.” Derin bir nefes alıyorum. “Bunu hiç kimse bilmiyor. Annem... kardeşlerim...”

Sessiz. Bunu pürdikkat dinliyor olarak yorumluyorum.

“Hukuk fakültesinden hiç mezun olmadım. Herkes olduğumu sanıyor. Öğrenci işleri bürosunda çalışan bir kızla yatıyordum ve beni mezuniyet töreni listesine eklemesi için onu ikna ettim. Orada zaten sahte diploma veriyorlar; bu yüzden sorun değildi. Hepsini gösteri için. Sadece annemi gururlandırmak istedim.”

“Hay Allah.”

“Ne kadar dandik görünse de sadece dünyayı keşfetmek istiyorum. Hukuk fakültesinin yarısında, bu işi yapmak istemediğimi fark ettim. Bütün gün bir ofiste oturmak istemedim, haftada elli, altmış saat çalışarak, bir gün birisinin beni ortak olarak alacağını umarak. Bu yüzden bir yıl sonra ayrıldım ve bir süre kendi başıma seyahat ettim. Dairemi boşaltmak için kampüse geri gittim, o kızla karşılaştım ve olaylar gelişti. Aslında onun fikriydi fakat ona yeşil ışık yaktım. Yine de yalan söylediğim için çok kötü hissediyorum. Bu günlerden birinde itiraf edeceğim, özellikle anneme fakat ona bakıp gözlerindeki gururu gördüğümde... henüz onu hayal kırıklığına uğratmaya hazır değilim.”

“Her gün insanlar okuldan atılıyor,” diyor Daphne. “Utanacak bir şey yok.”

“Bunu şimdi fark ediyorum. Baştan alma şansım olsaydı, böyle yapmazdım.” Parmaklarımı saçımda dolaştırıyorum, uçlarını çekiştiriyorum. “Tanrım, pisliğin tekiyim.”

“Hayır.” Daphne kafasını sallıyor. “Bir hata yapmışsın. He-

pimizin hataları oluyor. Ders alıp, devam ediyoruz. Onları eşip durmanın hiçbir faydası yok. Şimdi, ikinci sırrın ne?”

Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Yanaklarım hafiften ısınıyor. Tamamen kızarıyorum ve bunu ortaya atma kararımı eleştiriyorum fakat bana göre, amacım bir çeşit komiklik yapmak.

Çünkü bu acayip komik.

Bir nefes daha alıp şerit değiştiriyorum. “Pekâlâ. İki numaralı sır gelirimin kaynağıyla ilgili.”

Daphne gözlerini iyice sıkıyor. “Lütfen, lütfen, lütfen, bana uyuşturucu kuryesi olduğunu söyleme.”

“Tanrım, hayır. Başka bir tahmin. Müthişsin. Çok, çok müthiş.”

“Tetikçi?” Yüzünü buruşturuyor.

“Hayır.”

“Striptizci?”

“Değil.”

“Porno yıldızı?”

“Tam olarak değil.”

“Bilmiyorum?” Gözleriyle beni süzüyor, başparmağının ucu- nu alt ve üst dişlerinin arasına koyuyor.

“Aşk kitapları kapakları için poz veriyorum.” Hayatımda hiç kimseye söylemediğim kelimeleri söylüyorum.

Yüzü rahatlıyor ve göğsünü tutuyor. “Bir an beni korkuttun. Gerçekten çok kötü bir şey bekliyordum ama bir modelsin. Saygı duyulacak bir şey.”

“Öyle sıradan bir model değilim,” diyorum, sırtıtmamaya çalışıyorum çünkü çok aşağılık biri gibi görüneceğimi biliyorum. “Ben Jax Diesel'im.”

“Jax Diesel?” Burnunu buruşturuyor, tam da beklediğim gibi.

“Sahne adım gibi,” diyorum. “Belli sebeplerden dolayı kendi adımı kullanmak istemedim, bu yüzden romantizm dünyasında

yüzüm bu isimle anılır. Yaklaşık elli bin beğeni alan bir Facebook sayfam bile var.”

“Hadi ya. Şimdi bakıyorum.”

“Lütfen bakma. Seni tahrik etmek istemem.”

Gülüyor, kitabını bir yana bırakıp telefonunu kapıyor. Bunu şimdi yapmasa bile daha sonra yapacağından eminim.

“Vay,” diyor, başparmağı telefonun ekranında hızla kayıyor. “Bu fotoğraflar... hımm... vov.”

“Tamam, yeter,” diyorum.

“Bunların her birinden ne kadar kazanıyorsun? Sormamın bir mahsuru yoksa?”

“Yaklaşık bin beş yüz.”

“Dolar?!”

“Evet.”

“Bir fotoğraf için.”

“Evet.”

Ellerini kucağına koyarken telefonu neredeyse yere düşüyor. “Bu çılgınlık.”

“Bu şekilde faturaları ödüyorum ve dünyayı dolaşıyorum.”

“Ve hiç kimse bilmiyor?”

“Hayır. Kimsecikler.”

“Neden hiç kimseye söylemedin? Bence annen gurur duyardı. Başarılısın, Jax Diesel.”

“Annem bu fotoğrafları asla görmeyecek.” Onun yarı çıplak dördüncü oğlunun, gözleri alev alev yanan, seksi fotoğraflarını gördüğünü düşününce utanıyorum.

Telefonuna uzanırken ağzı kulaklarında sırtıyor. Birkaç saniye sonra, yeni bir fotoğraf albümü açıyor.

“Aman Tanrım, bu harika. Bir gün bir internet ünlüsüyle birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Ben bir internet ünlüsü değilim.”

“Hımm, bu konuda farklı düşünüyorum, Jax. Eğer insanlar senden imza istiyorsa, aslında meşhursun demektir.” Bir kitap tanıtımında, üzerinde yarı çıplak bir fotoğrafın olduğu bir buçuk metrelik bir afişin arkasında imza verirken çekilmiş bir fotoğrafımı yukarı doğru kaldırıyor. Düzinelerce kız kuyrukta. Gülüyorlar. Sırıttıyorlar. Sabırla benimle bir fotoğraf çektirmek ya da adını söyleyemeyeceğim yerlerini imzalatmak için bir fırsat kolluyorlar.

Gözlerimi devirerek telefonu elinden kapıyorum ve arabanın benim tarafımdaki kapı içine yerleştiriyorum.

“Yeter,” diyorum. “Şimdi lütfen biraz önce gördüğün şeyi unut.”

“Asla.” Aptal kitabına uzanıyor ve ortadan bir sayfa açıyor. “Bu gerçekten eğlenceli. Bunu aldığım için çok memnunum. Tamam, bir sonraki soru. Beş yıl içinde kendini nerede görüyorsun?”

“Bir sonraki,” diyor.

“Ne?”

“Lanet bir iş görüşmesinde değiliz. Bu soru anlamsız. Daha iyi bir şey sor.”

“En utanç verici an?”

“Ben utanmam.”

“Saçma.” Öksürüyor. “İlla ki vardır.”

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, hayatımın tek ve en küçük düşürücü anını anlatmak isteyip istemediğimi kendi kendime tartıyorum.

“Belli ki bir şey var,” diyor, beni dirseğiyle dürterek. “Hadi ama.”

“İyi.” Boğazımı temizliyorum. “On iki yaşındayken, arkadaşlarımdan biri yakınlardaki bir parkta bebek salıncaklarından birine sığamazsın diye kafa tuttu. Oldukça cılız bir çocuktum. Ayrıca kendine güvenen. Böylece ‘sığarım’ dedim.”

Elleriyle ağzını sıkıca tutuyor, gözleri kocaman. “Sıkıştın, değil mi?”

Başım la onaylıyorum. “Hı hı. Sıkıştım ve arkadaşım yardım için koşarak gittiğinde, bebekleriyle beraber bir aile geldi. Bebeği yanımdaki salıncağa oturtular. Bana biraz dik dik baktılar fakat pek bir şey demediler, en sonunda yardıma ihtiyacım olup olmadığı sordular. O sırada bir itfaiye aracı geliyordu ve arkadaşım bana doğru koşuyordu. Beni çıkarmak için salıncağı kesmek zorunda kaldılar.

Daphne kahkaha atıyor, elleriyle yüzünü kapatıyor. “Bu acayip komik, Cristiano.”

“Hayır, acayip küçük düşürücüydü. Mahalledeki herkes izlemeye geldi. Herkes itfaiye aracını gördü ve köşede durup öküz gibi bakmak için iyi bir zaman diye düşündüler. O yaz çok âşık olduğum kız da dahil.”

Hâlâ kahkahalar atıyor ama bu sefer gözlerinden yaşlar gelmiş. “Üzgünüm. Sadece... sadece, çok net gözümde canlandırabiliyorum... ve senin başına geldiği için üzgünüm.”

“Tamam, tamam. Zihninden çıkar.” Kısa kesmesi için işaret ediyorum. “Bir sonraki soru. Yani, hâlâ bu aptal oyunu oynamak istiyorsan.”

Gülmemeye çalışıyor, kahkahasını zapt ediyor, başka bir soru bulmak için kitabının sayfalarını çeviriyor.

“Tamam,” diyor, “hiç kalbin kırıldı mı?”

Uzun bir nefes veriyorum, cevap vermiyorum. “Kesinlikle neyi seçeceğini biliyorsun. Sorgulamanda bir kurnazlık yok. Bu büyük sorulara yavaş yavaş gelmeliyiz.”

“Buradaki soruların çoğu yüzeysel,” diyor ciddi bir şekilde. “Yüzeysel sohbetlerden pek hoşlanmıyorum. Favori rengin veya mevsimin ne umurumda değil. En çok sevdiğin basketbol takımı-

nın ya da filmin ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Bu tür şeylerden asla iyi bir sohbet çıkmaz. Kat etmemiz gereken çok yolumuz var, Amato. İyi değerdirelim.”

“Bir sonraki soru.”

“Hayır,” diyor. “Bunu cevapla. Daha önce kimse kalbini kırdı mı?”

“Şüphesiz. Bir sonraki.”

“Ayrıntılı, lütfen ama lütfen.”

“Hayır, teşekkürler.”

“İyi. Önce ben.” Koltuğa yerleşiyor ve kitabı kucağına kapatıyor. “Kalbim farklı zamanlarda birkaç kez kırıldı. Birincisi lise arkadaşımı. İkincisi Paris’teki ressam, senin tanımadığın. Sonuncusu, Weston... bir yaz tanıştığım, profesyonel bir futbol oyuncusu. Bir çeşit yıldırım aşkı. Bilirsin, birbirine takıntılı olduğun türden. Her şey uyumludur. Birbirine doyamazsın. Ailen onlara bayılır. Senin için ondan daha mükemmel biri yoktur. Onlara baktığında sonsuza kadar sürecektir sanırsın ve daha sonra başladığı gibi aynı hızla biter. Hiç böyle bir şey yaşadın mı?”

“Hayır.”

“Şanslısın.”

“Kendimi pek şanslı bulmam.”

“O halde kimdi, Cristiano? Kalbini kim kırdı?”

“Sıradan bir kız.”

Daphne kıkırdıyor. “Onun sıradan bir kız olduğundan oldukça şüpheliyim.”

“Evet, şey, tamamen öyleydi. Yan binada oturan, sıradan bir kız. Benimle aynı duyguları taşııyordu. Başka biriyle olmak istedi. Gitmesine izin verdim. Son.”

“Son?” Daphne bana doğru eğildi. “Bana vereceğın bilginin hepsi bu mu?”

“Evet.”

“O, kalbini kıran tek kişi?”

“Evet.”

Daphne koltuğuna geri yerleşiyor, umarım bu konuda daha fazla konuşmaya isteksiz olduğumu hissediyordur fakat bu kadar acı vermiş bir olayı tekrardan hatırlamaya hiç niyetim yok.

“Cristiano?” diyor, bir dakika sonra. Trafik yoğunlaşıyor, bu yüzden soru-cevap oturumunun son bulmasını umuyorum.

“Evet?”

“Sadece şunu söylemek istiyorum,” sesi kısık, “kendini beğenmiş, aşırı koruyucu bir ukala olmadığın zaman, o kadar da fena birisi değilsin.”

“Olmadığın bir şeymiş gibi davranmadığın zaman, o kadar da fena birisi değilsin,” diye hızla cevap veriyorum.

“Affedersin?” Daphne oturuşunu dikleştiriyor, eli kalbinin üzerinde ve suratı asılmış. Kırılmak için tam sınırda ama ben sadece ona takılıyorum.

Bir çeşit.

“Evet,” diyorum, “özgür ruhlu, maceraperest bir tipmiş gibi davranmaya çalışıyorsun ama aslında A tipi bir kontrol manyağısın.”

“De-ği-lim.”

“Bu sabah banyodaki sabunu nasıl yeniden düzenlediğini gördüm.”

“Sıkılmıştım.”

“Ve güzergâhımızı üç kez değiştirdin çünkü ilk güzergâhın çarpık çurpuk olmasını sevmedin. Daha düz bir hat istedin.”

“Çarpık çurpuk güzergâhın küçük kasabalardan geçen bir sürü dolambaçlı yolları vardı.”

“Kot pantolonunu ütiledin,” diye ekledim. “O bayan bizim otelden çıkmamızı istedi fakat sen kot pantolonu ütölemek için zaman harcadın.”

“Bavulda kırıışmıştı.”

“Bu sabah benzin istasyonunda kahveni karıştırırken, krema ekledin. Karıştırdın. Şeker ekledin. Tekrar karıştırdın. Daha sonra krema ekledin. Sonra kapağı kapattın ve sanki bir martiniymiş gibi çalkaladın. Sanki bilimsel bir deney yapıyormuş gibi. İlk defa yapmıyor gibiydin.”

Daphne omuz silkiyor. “Tamam. Bir şeylerde titiz olmam A tipi olduğumu göstermez.”

“Gösterir.”

“İyi. Hem A tipi, hem de maceraperest olabilirim, değil mi?”

“Olabilirsin,” diyorum, “ama sadece biri veya diğeriymişsin gibi numara yapma.”

Yüksek sesle nefes veriyor, yanağını cama dayıyor.

“Sadece sevimli olduğunu düşündüğüm için gündeme getirdim,” diye devam ettim, durumu yumuşatmayı umarak. “Sana takılıyorum. Sanırım beni çok iyi tanımadığını unuttum. Muhtemelen espri anlayışımı anlamıyorsun. Sanırım arkadaşımız gibi düşündüm, maalesef, belki şimdi arkadaşız. Benim sırlarımı biliyorsun. Ben de seninkileri.”

Daphne gözünün ucuyla bana doğru bakıyor. “Ne mutlu bana.”

Telefonu benim tarafımda çalışıyor ve birkaç kilometre önce el koyduğumu hatırlıyorum.

“Buyur.” Uzatıyorum, ekranda Delilah’ın adını görüyorum.

“Selam,” diye cevaplıyor. “Her şey yolunda mı? Bebek gelmedi, değil mi?”

Sessizlik ve Darphane’nin yine başparmağının tırnağını ısırdığını yakalıyorum. Gerginken yaptığı bir alışkanlık olmalı.

“Tamam,” diyor, “Çok rahatladım. Biz hızlı yol alıyoruz. Her şey sorunsuz gidiyor. Cuma gecesi evde olurum. Şimdi Chicago’ya doğru gidiyoruz. Gece kalacağız ve sonra oradan, Pensilvanya, Scranton’a doğru gideceğiz. Onu orada bırakacağım ve ondan üç saat sonra evde olacağım. Söz veriyorum. Ben de seni seviyorum.”

Kardeşiyle görüşmesini bitiriyor ve telefonunu çantasına koyuyor, arka koltuğa uzanıp molalardan birinde aldığı fotoğrafçılıkla ilgili dergiyi kapıyor.

“Kardeşinle ilgili her şey yolunda mı?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor, parlak bir sayfayı çeviriyor.

“Sessizsin.”

“Sadece eve gidip gidemeyeceğimle ilgili endişeliyim.”

“Seni oraya ulaştıracağım.” Yaklaştığımı herkese bildirmek için arkadaşlarımı aramayı düşünüyorum fakat Joey ona bilgi vermek için aramamı muhtemelen hiç umursamaz. Eğer geliyorum demişsem, zaten geleceğim kesin. Sözümün eriyimdir.

Telefonumdan GPS’i kontrol ediyorum, saat sekiz gibi Chicago’da olacağımızı fark ediyorum. Bu çok güzel çünkü o zaman yoğun saatlere kalmayız. Daphne bizim için temiz, modern mobilyalı, havuz, bar ve restorantı olan gerçek bir zincir otelde rezervasyon yaptırdı. Bu gece iyice dinlenmek için sabırsızlanıyorum, orası kesin.

Hatta odada iki yatak olmasını istedi. Tuhaf olan şu ki, bu gece yatağı paylaşmak zorunda olmadığımızı söylediğinde, göğsümde bir gerginlik hissettim.

Gece yanında yatmak çok güzeldi. Ayrıca yumuşacık ve çok da güzel kokuyor. Lavanta ve portakal ve temiz çamaşırlar gibi.

Dün gece başım yastığa değer değmez uyudum. Bütün gün araba kullanmak beni harap etti ama birazcık enerjim kalmış olsaydı, ondan uzak duramazdım.

Onun yanındayken çok rahatım. Her ne kadar sinir bozucu olsa da. İnatçı olsa da. Onunla birlikte olmak sadece kolay. Uyumlu. Bana iyi geliyor. Onunlayken rahatım. İstedığimi elde etmek için kendimi beyaz atlı prence dönüştürme ihtiyacı duymuyorum. Kendim gibi davranıyorum, o da kendisi gibi davranıyor ve ikimiz de bunun için özür dilemiyoruz.

O gerçek. Sevimli olmaya alışmıyor. Kendisine ık olmamı sağlamaya alışmıyor. Sadece kendimizi böyle yapışık bir durumda bulduğumuz için, sahte kız arkadaş rolü yapmıyor.

O sadece kendisi.

Ve kahretsin, eğer her şey farklı olsaydı, belki onunla...

Hayır.

Asla olmazdı.

Birbirimize çok benziyoruz.

Yuva kuracak bir tip değilim, ayrıca en son isteyeceğim şey dünyanın dört bir yanında dolaşırken evde bir kız arkadaşımın benim için endişelenmesi.

Göz ucuyla ona bakıyorum, önümüzdeki arabalara boş gözlerle bakarken, altdudağını dişlerinin arasına alışını izliyorum. Ne düşündüğünü sormak üzereyim çünkü gerçekten merak ediyorum fakat bir sebepten dolayı kendimi durduruyorum.

“Biraz kestireceğim, tamam mı?” diye soruyor, esniyor ve arka koltuktan dn bir benzin istasyonundan aldığımız boyun yastığına uzanıyor. “Arabayı kullanmamı istediğinde, beni uyandır.”

10. Bölüm

Daphne

“Tabelada Dünyanın En Büyük Kaplumbağası yazısını gördüğümde, gerçek olmasını umdum. Boyalı, fiberglas kaplumbağa heykellerinden biri değil.” Kismuk yeşilinin en cırtlak tonuna boyanmış bir buçuk metrelik plastik görünümlü bir kaplumbağanın önünde duruyorum. Boyanmış dudağı acayip bir şekilde çarpık ve gözler iki karanlık boş pencere. Kaplumbağanın kafasına çıkmak için beş dolar ödeyebileceğinizi yazan bir tabela var, sanırım ben almayacağım. “Fotoğraf falan mı çekeceksin?”

Cristiano telefonumu alıyor ve birkaç fotoğraf çekiyor. Iowa ve Illinois sınırında Kaplumbağa Dünyası adında bir turistik bölgedeyiz.

“Tamam, sıra sende.” Ona doğru yürüyerek telefonuma uzanıyorum.

“Ben almayayım.”

Ona dilimi çıkarıyorum. “Bu kadar sıkıcı olma,” diyorum.

“Kocaman plastik bir kaplumbağanın önünde durmamak beni sıkıcı yapıyorsa, o zaman ben de herkes kadar sıkıcıyım. Hadi, yola geri dönelim. Hızlı yol alıyoruz. Devam edelim.”

Tozlu ve ince çakılla kaplı otoparkta yürüyoruz ve arabamıza doğru ilerliyoruz. Yan koltukta, beyaz bir plastik poşet dolu

atıştırma ve o benzini doldururken, kaplumbağa dükkânından rasgele aldığım kaplumbağa eşyaları var.

O yan koltuğa geçiyor, çantayı alıp karıştırıyor. “Açlıktan ölüyorum. Ne aldın?”

Gülümseyerek şoför koltuğunu çekiyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

“Ne... hadi oradan.” Kaplumbağa şeklinde kesilmiş, benzin istasyonlarında satılan türden iki tane paket sandviçi çıkarıyor. Daha sonra üstünde çikolata rengi bir kaplumbağa olan parlak kırmızı bir paket bulup çıkarıyor. “Bunlar ne?”

“Kaplumbağa cips,” diyorum.

Burnunu kırıstırıyor. “Bu lanet olası kaplumbağayı yemeyeceğim.”

“Hayır, onlar çikolata kaplı, karamel serpilmiş patates cipsleri. O cipsler yapılırken, kaplumbağalara zarar verilmemiş.”

“Normal bir yiyecek aldın mı?”

“Hımm. Gerçekten Kaplumbağa Dünyası adında bir yerin, normal bir yiyecek satmasını umuyor muydun? İleride bir hamburgerci var.”

Benzin istasyonundan çıkıyoruz, otobana giderken dev kaplumbağayı geçiyoruz ve yol arkadaşım kaplumbağa dışında başka bir şey yesin diye, altın rengi kemer simgelerini takip ediyorum.

Bir dakika sonra, hamburgercide dördüncü sıradayız ve buradan mönüyü okumak için gözlerini kısarak bakıyor.

“Bir dakika,” diyor, cebinden telefonu çıkarırken. Ekrandaki yeşil düğmeye basıyor ve kulağına götürüyor. Çaldığını bile duymadım. “Selam, N’aber?”

Genelde sessiz, dinliyor gibi ve onun, “Hımm... hımm,” dediğini duyuyorum. Başını sallıyor, gözlerini kısıp torpido gözüne bakıyor. Kuyruk ilerliyor fakat o hâlâ telefonda. Artık midesinin kazanmasıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyor.

“Her şey iyi olacak. Oraya geldiğimde bu konuyu tekrar konuşuruz,” diyor. “Sadece dağıtma. Durumu daha kötüleştirirsin. Evet, bence de keşke orada olsam fakat değilim. Bana ihtiyacın olursa, buradayım. Sadece sakın ol. İki gün içinde orada olacağım.”

Telefonu kapatıyor ve ben tekrar ilerliyorum. Bir sonra bizim sipariş verme sıramız.

“O kimdi?” diye soruyorum.

“Joey.” Burnundan derin bir nefes veriyor, solumuzdaki ışıklı mönüye yoğunlaşıyor.

“Her şey yolunda mı?”

Dudakları düzleşiyor. “Korkuyor, hepsi bu .”

Sürücü koltuğunun üzerinden bağırarak bir karışık mönü ısmarlıyor ve ileri doğru gidiyoruz. “Korkması normal,” diyorum. “Ya da öyle duyuyorum. Ben bilemem ama eğer birisi çoktan evlenmeye karar verme noktasına gelmişse, doğrusunu yapıyordur diye düşünüyorum. Demek istiyorum ki, birine yüzük alıp evlenme teklif edecek kadar ileri gitmişsen, bir anlamda bunu sen de istemiş olmalısın. Belki söylediklerim anlamlı gelmiyor. Kararını tekrar gözden geçirmek için düğün haftasının en kötü zaman olduğunu düşünüyorum. Streslisin ve mantıklı ve net düşünmüyorsun. İçgüdülerine inanmalısın ve stressiz, mantıklı halinin doğru seçim yaptığına güvenmelisin.”

Sessizce sırtımı sıvazlıyorum çünkü şu anda Delilah’ının benimle gurur duyacağını hissediyorum. Çoğu zaman psikanalizde kötü olduğumun farkındayım. Sanat benim güçlü yönüm. Bana soyut bir şey söyle, çok anlamlı gelir fakat bu... bu konuda biraz mantıklıymışım gibi hissediyorum.

“Hayır,” diyor Christiano, çenesi öne doğru uzanıyor. “Bu ikisinin evlilikle alakaları yok. Son iki yıldır derdimi anlatmaya çalıştım. Ne düşündüklerini bilmiyorum ama bana kalsa, düğünü derhal durdururum.”

“Ya.”

“Bana sorarsan hayatlarının en büyük hatası. Birbirlerine hiç uymuyorlar ve Joey daha iyisini hak ediyor.”

Bir sonraki pencereye geçiyoruz ve bana ödemem için on dolarlık bir banknot uzatıyor.

“Eğer daha çok insan senin sözünü dinlese, dünya daha iyi bir yer olurdu, değil mi?” Ruh halini düzeltmeye çalışarak dalga geçiyorum.

“Onu bilmiyorum ama çok daha az insan istismara uğradı. Bu kesin.”

11. Bölüm

Cristiano

“Garson senden gözlerini alamıyor.” Daphne, Family Comfort Inn Suit Otel’e ait restoran bardaki oturma bölümünde plastik kaplı mönüyü incelerken gülmemek için kendini zor tutuyor.

“Beni istiyor.” Takılıyorum, tırnaklarımı gömleğimin üzerinde gezdiriyorum ve sonra kollarımı başımın üzerinde esnetiyorum. Ona göz kırptırıyor ve gülümsüyorum, kızartıyor ve topuğunun üzerinde arkaya dönüyor. Neredeyse bir garsona çarpıyor. “Yeni bir şey değil.”

“Kadınlar sana çok bakıyorlar. Son iki gündür bunu fark ediyorum. Nereye gitsek, kafalar sana dönüyor. Benzin istasyonları, molalar, restoranlar... otobanda saatte yüz yirmi kilometre hızla giderken...”

“Ve yani?”

“Tuhaf, öyle düşünmüyor musun?”

Başımı sallıyorum. “Neyse ne.”

“O laftan nefret ediyorum.”

“Ben de.”

“Bu akşam sadece iki içecek alıyorum. Sadece bil dedim.” Mönüdeki bir sayfayı açıp seçeneklerini inceliyor.

“İki? Seni alkolik.” Bardaki garsona bakınıyorum. Oturalı beş

dakika oldu ve açlıktan  l yorum ve etrafta hiç garson görmedim. K  ede bir grup insan oturuyor ve sık sık kahkahaları duyuluyor.

  Orada neler oluyor?   Daphne m n s n n üzerinden gözlerini kısarak onlara bakıyor.

   eri girerken kapının yanında bir tabela gördüm. El falı gibi bir şey.  

  El falı?  

  Insanları çekmek için hile yapan barlar. El falı için gel, bir içki i  veya iki.  

  El falıma bakılsın istiyorum.  

  Hayır, istemiyorsun.  

  Bedava mı?  

  Sanırım ama aynı zamanda uydurma... bu yüzden büyük bir zaman kaybı.  

  Hi  el falına baktırdın mı?  

  Asla.  

  O zaman uydurma olduğunu nereden biliyorsun?  

    nk  ben her şeyi biliyorum. Ben bir ukalayım, hatırladın mı?  
Gözlerini devirip m n y  bırakıyor.   Oraya gidiyorum.  

Birlikte geçirdiğimiz bu kısa zaman içinde eğer Daphne Rosewood'la ilgili bir şey   renmi sem, o da aklına bir şey koydu unda onu durdurmak imkânsız. Saniyeler içinde barın karşı tarafına geçip el falı için sıraya giriyor.

Derin bir nefes alıyorum, oturma bölümünden çıkıyorum ve ona katılıyorum. Bu hilebazın ne söylediğini duymak istiyorum çünkü Tanrı muhafaza, Daphne'ye önümüzdeki ayın ikinci  ar ambası, git bin dolarlık piyango bileti al der ve o da gidip, gerçekten alır. Bu insanlar size duymak istediğiniz şeyleri söylerler. Bunu birkaç yaz önce Roma'da bir  ingene   lece imi   okuyup bana yirmi be  ya ıma kadar en çılgın hayallerimin ötesinde bir zenginliğe kavu aca ımı söylediğinde öğrendim.

Yirmi beş yaşıım geldi, geçti ve ben sadece ve sadece rahat bir yaşam için kitap kapakları için poz veren, sıradan bir kişi oldum.

“Oh, merhaba,” diyor, beni görünce. Dudakları aralık ve gülüşündeki beyazlık karanlığı aydınlatıyor. “Falına baktırmaya karar verdin, değil mi?”

“Hayır.” Kollarımı göğsümde birleştiriyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. “Sadece kazıklanma diye buradayım.”

“Nasıl kazıklanabilirim? Bedava.”

Omzumu silkiyorum. “Bazı yöntemleri var. Yaptıkları şey bu. Sana bir tür iksir falan satmaya çalışabilir.”

Daphne kahkahalara boğuluyor, ağzım kapatıyor. Arkasında duran adam ona pis bir bakış atmak için başını kaldırıyor. Görünüşe göre bu kasabadaki insanlar ruhani el falı bakanları çok ciddiye alıyorlar.

“O zaman ondan bir iksir alırım,” diyor Daphne.

“Dur, ne?”

“Gerçek bir iksiri bu ülkede başka nereden alabilirsin? Bir iksir!” Koluma vuruyor, yüzü aydınlanıyor. “Bunun kulağa nasılda harika geldiğini biliyor musun?”

“İksir yapıp yapmadığını bile bilmiyorum, sadece konuşuyordum. Ödenmesi gereken faturaları var ve her şeyin bir bedeli var, bu yüzden sadece...”

“Cristiano. Dur.” Avucunu düz bir şekilde göğsüme koyuyor. “Ben büyük bir kıyım. Bunu halledebilirim.”

“Bir sonraki?” Kadın ona sesleniyor, aksam belli belirsiz Romençe ama sahte de olabilir.

Daphne öne çıkıyor ve dantel örtüyle kaplı yuvarlak bir masaya oturuyor. Aralarında titreyen bir mum, bir Tarot destesi ve bir kristal top duruyor. Eğer Daphne bu saçmalığa inanırsa, gerçekten hayal kırıklığına uğrayacağım.

“El falı mı, yoksa Tarot mu?” Medyum metal çerçeveli göz-lükleriyle aşağı doğru bakarak soruyor. Dağınık gri saçları omuz-larından aşağı dökülüyor ve bir çeşit mor kadife elbise giyiyor. Parmakları çeşitli kristal, yakut ve zümrütlerden oluşan kocaman yüzüklerle dolu ve ellerini hareket ettirdiğinde kolundaki halka bilezikler şıngırdıyor.

“El falı, lütfen.” Daphne’nin gözleri parlıyor. Çok heyecanlı. Eli masanın ortasına uçuyor, avucu yukarı dönük ve bana göz kırpyor.

“Ah, evet. Tamam.” Kadın, Daphne’nin elini tutuyor, inceliyor, bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyor ve gözüne doğru yaklaşıtı- rıyor. “Çok ilginç.”

“Ne?” diye soruyor Daphne, bir kadına, bir avucuna bakıyor.

Kadın parmağını Daphne’nin yüzük parmağında gezdiriyor. “Bu. Bu çok yaratıcı olduğunu gösteriyor. Daha çok beyninin sol tarafını kullanıyorsun. Kalıpların dışında düşünüyorsun. Soyut.”

Daphne’nin gülümsemesi azalıyor, belki şoktan. Kadın birebir biliyor.

“Buradaki çizgi, işaretparmağındaki,” diyor medyum. “Senin ailenin en küçüğü olduğunu gösteriyor. Tahmin ediyorum... dör-düncü çocuk?”

Daphne hiçbir şey söylemese de suratı asılıyor.

“Buradaki çizgi,” diyor, “bunlar senin çocukların. Şey, sanki sadece bir çocuğun olacak. Küçük bir kız çocuğu. Yakında değil. Ona daha sonra sahip olacaksın.”

“Başka ne görüyorsun?” Daphne ileri doğru eğiliyor, bir daki-ka önce olduğundan daha çok ilgili.

“Bu senin evlilik çizgin.” Kadın avucunun ortasında tırnağını gezdiriyor. “Sadece bir kez evleneceksin ve sonsuza kadar sürecek.” Gözlerini kapatarak, “Çoktan tanıştığın bir adamla evleneceksin. Senin ruh ikizin fakat henüz bunu bilmiyorsun,” diyor.

Daphne altdudağını ısıyor, medyumun yüzüne yoğunlaşıyor, her sözünü dikkatle dinliyor. “Bunu avucuma bakarak görebiliyorsunuz?”

Kadın başıyla onaylıyor. “Şey, ben sadece biliyorum. Karışık bir durum fakat bir şekilde hep bildim. Çocukluğumdan beri. Yoğun bir içgüdü diyebiliriz. Benimkisi biraz daha güçlü.”

“Başka bir şey?” Daphne beklenti içinde kaşlarını kaldırıyor.

Daphne’nin avucuna bakarak hafifçe gülümsüyor. “Evet, uzun bir hayatın olacak. Burada seksenli yaşların sonuna kadar yaşayacağını görüyorum.”

Daphne elini geri çekiyor, göğsüne bastırıyor. “Teşekkürler.”

“Genç adam, seninkine de bakalım mı?” Medyum sırtarak bana dönüyor. Eminim bu işi, inanmayan birini bir kilometre uzaktan fark edecek kadar uzun zamandır yapıyor.

“Baktır!” Daphne koluyla dürterek beni masaya yaklaştırıyor.

“Hayır, teşekkürler.” Geri çekiliyorum.

“Hadi ama. Ne kaybedersin? Benimkileri bildi,” diyor Daphne. “O müthiş.”

Bu kadını gücendirmek ve bir olay çıkarmak istemiyorum. Arkada bekleyen bir grup kadın mırıldanıyor, muhtemelen sırayı yavaşlattığımdan şikâyetçi oluyorlar.

“Ben almayayım,” diyorum.

“Lütfen? Maceracı ruhuna ne oldu?” Daphne ellerini dua eder gibi birbirine bastırıyor ve ayak parmaklarının üzerinde duruyor.

Hay Allah. Haklı.

Fakat hâlâ bu saçmalığa inanmıyorum.

“İyi.” Sandalyeyi çekip oturuyorum, avucumu masanın ortasına koyuyorum.

“Hayır, hayır.” Kadın burnunu kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. “Senin el falına bakmayacağım.”

Ayağa kalkar kalkmaz, elini elimine üzerine koyuyor.

“Otur. Bekle,” diyor, sanki lanet bir köpekmişim gibi. “El falına bakmayacağım fakat falına bakacağım.”

Kadın parmaklarını şakaklarına bastırıyor, yüzünü buruşturuyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

“O üzgün,” diyor.

“Kim?” Mırıldanarak kollarımı birleştiriyorum. “Üzölmek için pek çok sebebi olan birçok insan var.”

“Hak ettiğin baba olamadığı için üzgün ama senin adına seviyor. Gurur duyuyor. Onu gururlandırırıyorsun. Siz hepiniz.”

Boğazım sıkışıyor. Göğsümde bir sıcaklık. Gözlerim yaşıyor. Tanrım, bunu yapabildiklerini bile bilmiyordum. En son ne zaman birisi veya bir şey için gözyaşı döktüğümü hatırlamıyorum. Tabii ki o sarhoş herif için hiç ağlamadım, en azından büyüdükten sonra. Çocukken çok çabuk kırılabilirdim. Ergenken o kadar asiydim ki aldırırmıyordum. Bir yetişkin olarak o kadar zekiyim ki, bize bir yuva kuramayan ve annemden uzak duramayan böyle berbat bir adamın yasını tutarak vaktimi boşa harcamam.

“Ayrıca, bir düğüne mi gidiyorsun? Bir düğün olduğunu ve senin de bunun önemli bir parçası olduğunu görüyorum.” Kafasını yana çeviriyor, burnundan üzerinden aşağı doğru bakıyor. “Bu düğünle ilgili endişelerin olduğunu hissediyorum fakat gelin ve damada destek olman önemli. Bu onların günü, seninle ilgili değil.”

Soğuk terler döküyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

“Buna artık devam etmek istemiyorum.” Ayağa kalkıyorum, sandalyeyi itiyorum ve oturma bölümüne geri dönüyorum.

12. Bölüm

Daphne

Kalitesiz tükenmez kalemim otelin not defterinin üzerinde sürükleniyor, zihnim üstteki parlak mavi amblemi görmezden geliyor. Ardı ardına çizerek Cristiano'nun resmini yapıyorum ve bitirdiğimde ifadesini yakalayabilmişim.

Yüzündeki somurtkan bakış.

Asık surat.

Nefes verdiğinde burun deliklerinin çan gibi açılması.

Yanımda oturuyor, titreyen otel televizyonuna bakıyor fakat dikkatini oraya vermediğinden oldukça eminim.

“Ne düşünüyorsun?” Aramızdaki sessizliği bozuyorum.

Faldan beri keyfi yok. Belki rahmetli babasını düşünüyor? Belki gitmeye çalıştığı düğünü düşünüyor? Hiçbir fikrim yok çünkü akşam yemeğinden beri sessiz, sadece birkaç kez “hımm, hımm” yaptı ve ben sohbet etmeye çalıştığımda evet falan diye mırıldandı.

Cristiano derin bir nefes aldığı anda göğsü yükselip alçalıyor, sanki onu bir transtan uyandırmışım gibi ve sonra bana dönüyor, önce gözlerini kısarak yüzüme ve sonra kucığımdaki kâğıt parçasına bakıyor.

“O ne?” diye soruyor.

Kaldırıyorum ve, “Sensin,” diyorum.

Yaklaşıyor ve şaheserimi inceliyor. “Bunu sen mi yaptın?”

“Başka kim yapmış olabilir?” Hafiften kıkırdıyorum.

“Yani, bunu kalitesiz bir otel kalemi ve kâğıdıyla yaptın?” Şakağını kaşıyarak çizilmiş resmine bakıyor. “Etkilendim. Çok... gerçek görünüyor. Bu kadar kızgın mı görünüyorsun?”

Çizimi elinden alıyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum.

“Evet. Öyle. Bir şeye kızgınsın?” Cevap vermeden önce köşesini imzalayıp geri veriyorum. “Buyur. Sakla. Belki meşhur bir ressam olduğumda değerli olur.”

Ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor. Güldüğünü görmek güzel. Saatlerdir gülümsemedi.

“Soruma cevap vermeyecek misin?”

“Kızmadım, sadece düşünüyorum.”

“Neyle ilgili?”

Başını iki yana sallıyor, altdudağını ısırarak dikkatini bir kez daha televizyon ekranına veriyor.

“Daha önce sana hiç kimse çok fazla soru sorduğunu söyledi mi, Daphne?”

Dudaklarım büzülüyor. “Hayatım boyunca, hemen hemen herkes. Evet. Sorular soruyorum. Bu benim işim. Meraklı olmanın yanlış bir tarafı yok fakat sen ne düşündüğünü anlatma havanda olmadığın için, unut gitsin.”

Kalemi elime alıyorum ve odada çizecek başka bir şey arıyorum. Sıkıldım ve bütün gün araba kullanmış olmamıza rağmen, beklediğim kadar yorgun hissetmiyorum. Çizim yapmak beni rahatlatıyor ve bu benim bu geceki uyku hapım.

“Kızgın değilim,” diyor birkaç saniye sonra, hafifçe iç çekecek. “Sadece aklımda bir şeyler var... insanlar çoğunlukla. Senin tanımadığın insanlar. Senin bilmediğin şeyler. Düşündüklerim seni çok sıkabilir.”

“Sanmıyorum.”

“Her neyse, altı saat sonra kalkacağız.” Yatağın başındaki lambaya uzanmadan önce, lambayı kapatıyor. Odada iki tane büyük boy yatak var. Planda bu gece aynı yatakta uyumak yok fakat daha önce benim yatağıma oturdu çünkü buradan otuz iki inçlik düz ekran daha iyi görünüyor.

Aşağıya kayarak iki yastığı boynunun altına itiyor ve ellerini göğsünde birleştirerek patlamış mısır tarzı boyanmış tavana bakıyor.

“Oh, hımm.” Kâğıt ve kalemimi komodinin üzerine koyup lambayı kapatıyorum. “İstersen, ben diğer yatağa geçebilirim.”

“Diğer yatağın seninki olduğunu düşünmüştüm.”

“Önemli değil. Sadece eşyalarımı odanın bu tarafına koyduğum için düşünmüştüm ki...” Bir ayağımı yere uzatarak nefes veriyorum. Onun sessizliği durumu tuhaflştırıyor. Belki de ben durumu tuhaflştırıyorum. Bu günlerde bu konuda bayağı iyiyim.

“Boş ver. İkimiz de bu yatakta uyuyabiliriz.” Yatak örtüsünü aşağı indiriyor ve dönüyor.

Gülmemeye çalışarak, “Rahatsız olmuşsun gibi davranma,” diyorum. “Bana iyilik yapmıyorsun. Bir yatak daha var ve günler sonra ilk defa tek başıma uyuyabilirim.”

Arkamdaki klima çalışıyor ve serin bir hava geliyor. İtiraf etmeliyim ki, uzun zaman sonra ilk defa biriyle beraber uyumak güzeldi ve bu gece birlikte son gecemiz. Sonsuza kadar.

“Tamam. Sen orada seçeneklerini değerlendirirken ben burada uyuyacağım,” diyor, yuvarlanarak. Yastığı yumruklayarak boynunun altına koyuyor ve battaniyenin altında iyice yerleşiyor ve sessizce “şimdi ya da asla” mesajını veriyor.

Ağır ve soğuk havayı ciğerlerime çekerek yanındaki örtünün altına giriyorum. Battaniyenin üzerinde birbirimize dokunmayı

engelleyen ve aramızdaki boşluğu işaret eden bir çukurluk var. O boşluğa kolayca başka biri daha sığar.

Kapalı otel perdelerinin arasından sızan ışık huzmesi odanın bizim bulunduğumuz kısmını aydınlatıyor ve yuvarlak, kaslı omuzlarının dış hatlarını gözler üzerine seriyor ve sabit, sessiz nefesler alırken vücudu hafifçe kayıyor.

Klima duruyor, odaya sessizlik hâkim oluyor ve hemen bu vızıldayan sesin eksikliğini duyuyorum çünkü cin gibiyim ve klimanın sesi devam etse iyi olurdu. Yan tarafıma dönüyorum ve yüzüm diğer tarafa dönük, gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışıyorum. Şimdi Delilah'ya mesaj atmak isterdim fakat orada saat çok geç ve eminim ki saatler önce uyumuştur.

Sırtüstü yatıyorum, pek rahat edemiyorum. Tavana gözlerimi dikiyorum, içeri sızan, yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkları görünce dikkatimi perdelerle yöneltiyorum. Otoparkta birisi arabasını park etmiş olmalı.

Nefes verirken Cristiano'ya doğru dönüyorum, yanağımı serin ve beyaz yastığa gömüyorum. Bu sefer yüzü bana dönük, gözlerini kocaman açıyor.

“Daphne,” diyor, sesi alçak ve sakin. “Uyu.”

“Çalışıyorum.”

“Hayır, çalışmıyorsun. Dönüp duruyorsun. Zihnini ve gözlerini kapat. Çoktan tükenmiş olmalısın.”

Çok ukala.

“Sanırım rom ve kola yüzünden. İçinde kafein vardı.”

“İki tane rom ve kola demek istiyorsun?” diye düzeltiyor.

“Evet. Şu anda gerginim.”

“Sadece dene.” Gözlerini kapatıyor, sanki onu hüsrana uğratmışım gibi nefes alıp burnundan geri veriyor. Yorgun olduğunu biliyorum. Daha şefkatli olmalıyım. Diğer yatağa geçip onun din-

lenmesine izin vermeliyim. Bugün çoğunlukla arabayı o kullandı fakat tamamen tesadüftü. İlk gün bir düzenimiz vardı. Bir plan. Bugün kafamıza göre molalar verdik ve Nebraska ve Iowa'da umduğumuzdan daha az yakıt yaktık çünkü düz bir arazi, bu yüzden benzin doldurmak için sadece iki kez durduk.

İfadesi yavaş yavaş rahatlıyor ve şu anda rüyalar ülkesine giden yolda olduğunu hissediyorum, o yüzden onu inceleme fırsatını kaçırmıyorum. Gerçekten gözlerimi dikiyorum. Hatlarını inceliyorum. Zihnimde onları, çenesinin kıvrımını çiziyorum; şimdiye kadar fark etmediğim çenesindeki gamze çukurunu, keskin elmacıkkemiklerini, alnına düşen kalın ve siyah saç tutamlarını, mükemmel kaşlarını, uzun ve çikolata rengi kirpiklerini... O dudakları. O Aşk Tanrısı'nın yay gibi kavisli dolgun dudaklarını.

Kadınların onun için delirmesine şaşmamalı.

Gerçekten bir sanat eseri.

Yatağımın kenarına doğru yavaşça kayarak telefonumu sessizce komodinin üzerinden alıyorum ve Google'a Jax Diesel yazıyorum. Süslediği romantik kitap kapaklarını görmek için büyük bir istek duyuyorum. Sadece birkaç tıklamayla, turnayı gözünden vuruyorum. Onu birkaç kitap kapağında kullanmış olan bağımsız çalışan bir aşk kitabı yazarı Hadley Caldwell var. Büyük bir hayranı olduğu açık. Hatta geçen sene Colorada Springs'teki imza gününde birlikte çekilmiş bir fotoğraflarını bile buluyorum. Genç ve güzel. Ve daha önce hiç kimsede görmediğim kadar kocaman gülümsüyor.

Google görsellerine tıklamaya devam ediyorum ve bir kitap fuarındaki bir fotoğrafını görüyorum. İmza dağıtıyor ve hayranlarıyla fotoğraf çektiriyor. Aşırı derecede çekici bir grup erkekle beraber başka bir fotoğrafı var. Bence hepsi kapak modelleri. Yüzlerini inceliyorum ve sonra Cristiano'ya geri dönüyorum.

Diğer adamların hepsini geride bırakır.

Hiç şansları yok.

“Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?” Cristiano’nun sesi kalbimi ağzıma getiriyor.

Parlayan telefonumu dörtmala koşan göğsümün üzerine koyup nefes nefese ona doğru dönüyorum.

“Neden benim fotoğraflarıma bakıyorsun?” Oturup koluna yaslanıyor.

“Bazı kitap kapaklarını görmek istedim.”

“Sanki kitap kapaklarına bakıyor gibi değildin. Google’da beni araştırıyor gibisin.”

“Yani?” Kendimi, bu tartışmada kesinlikle hiçbir anlama gelmeyen tek bir kelimeyle savunuyorum. Evet, öyle yaptım. Uyuyamadığım için o yanımda uzanırken, onu Google’da araştırdım. Çok tuhaf görüldüğüme eminim. Suçum net.

“Tam önünderken, neden benim fotoğraflarıma bakmak isteyesin?”

Bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum. Aynı zamanda, çok güzel bir soru.

“Sebebi yok, gerçekten. Sana daha önce söylemiştim. Sadece meraklı bir kıyım.” Omuz silkiyorum, telefonumu komodinin üzerine koyarak örtünün altına giriyorum. “İyi geceler, Cristiano.”

“Hayır, hayır, hayır,” diyor, yaklaşıarak, aramızdaki boşluğu kapatıyor.

“Ne?”

“Aniden yoruldun mu?”

“Hayır?” Neye varacağından emin değilim. “Sanırım uyuma-ya devam etmelisin.”

“Şimdi tamamen uyanığım.” Arkasına yaslanıyor, elini dağınık saçlarında gezdiriyor ve dudaklarından nefes veriyor. “Bunun için teşekkürler.”

“Özür dilerim.”

Yana dönerek tekrar yukarı doğru çıkıyor. Bakışlarını yakalıyorum ve otel odasının karanlığında bile bakışlarının dudaklarımda takılıp kaldığını biliyorum.

“Farklı olacak,” diyor, sesi kısık. “Bu akşamdan sonra demek istiyorum.”

“Neyle ilgili konuşuyorsun?”

“Bu, birlikte son gecemiz.” Ses tonunda buruk bir şeyler hissediyorum.

“Bana karşı duygusal davranıyorsun?” Gülmemeye çalışıyorum. “Senin tarzın değil gibi, Amato.”

“Benim tarzımı nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum fakat duygusal görünmüyorsun. Anı yaşayan biri gibi görünüyorsun ve belki bu iyi bir şeydir fakat senin geçmişle ilgili çok düşündüğünü sanmıyorum ve geçmişle ilgili çok düşünmeyen insanlar duygusal olamazlar.”

“İşte burada yanıliyorsun.” Dudaklarını yalıyor, gözlerimiz kilitleniyor. “Her gün geçmişi düşünüyorum, Daphne. Bazen keşke unutabilsem diyorum.”

Kalbim kulaklarımda atıyor. Bir şekilde, ona ilk defa yeni bir gözle baktığımı hissediyorum. Sadece güzel bir erkek değil. O, karmaşık bir adam. Kalbi kırılmış. Bunu daha önce görememiştim fakat şimdi görüyorum.

“Kötü bir şey mi yaptın?” diye soruyorum, sesim tamamen fısıltı şeklinde. Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, cevabını duymak isteyip istemediğimden şüphe ediyorum. “Bunu cevaplama. Özür dilerim.”

“Daphne?” diyor, kaşlarını çatarak. Her nasılsa şimdi bana daha yakın gibi, sanki ben fark etmeden bana doğru yaklaşmış. Aramızdaki boşluk kapanmış ve dokunmaksızın, sıcaklığının te-nimde dolaştığını hissediyorum.

“Evet?”

Cristiano elini yüzüme yaklaştırıyor, bakışlarını dudaklarıma götürmeden önce avucuyla boynumu tutuyor. Kalbim kulaklarımda atıyor. Tatlı bir ürperme dalgası göbeğimden başlayıp parmak uçlarıma kadar gidiyor. Bu gece uyumam mümkün değil. Vücudum uyanmış, heyecanlı ve onun bana sanki beni yiyip bitirecekmiş gibi bakmasından tamamen mest olmuş durumda.

“Seni öpeceğim,” diyor, sesi bir yük treni gibi sabit ve tek-düze.

Yutkunuyorum, konuşmaya çalışıyorum fakat bu noktada bir cevap oluşturmak imkânsız geliyor.

Ağzı benimkine kapaklanıyor, onu içime çektiğimde sabun kokusu ciğerlerime doluyor. Parmakları boynumun yan tarafını kavrayıp saçlarıma dolanıyor, ateşli bir arzuyla dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Vücutlarımız yatağın ortasında buluşuyor. Saniye geçmiyor ki, onun altında öylece kalıyorum, demir atmış durumdayım. Kalçalarını benimkilere bastırıyor ve vücudum, sadece geçici olsa da, istenmenin verdiği o güzel duygunun tadını çıkarıyor.

Elleriyle saçlarımı topluyor, ağzım onunkine yaklaşıp kadar kuvvetle çekiyor ve tekrardan dudaklarımız birleşiyor.

Ellerim gövdesinin yan taraflarında dolaşarak, vücudu üzerimde hareket ederken tişörtünün altında kaslarının hafif dalgalanmasını hissediyorum. Cinsel organıma değen tartışma götürmez bir sertlik her şeyi tamamen yeni bir boyuta taşıyor. O, sertleşmiş. Benim için.

Bu ana tamamen kendimi kaptırmış durumdayım. Sanırım o da. Merak ediyorum, yaptığı şey bu mu? Geçmişinden kaçmanın veya saklanmanın bir yolu olarak bu tür anlara saklanmak... Keyfini aniden kaçıran davetsiz düşüncelerden.

Bugün daha önceki saatlerde, karanlık bakışlarında belli bir hüznü vardı. O her neyse, her ne hakkında konuşmak istemiyor olsa da, onun her zaman içinde olduğunu düşünüyorum. Cilalı kaplamasının hemen altında yaşıyor.

Cristiano kalçalarını benimkine bastırıyor ve ağzının içine doğru inliyorum. Bütün kaslarım hissedilir bir arzuyla ürperiyor. Onun dokunuşunu arzuluyorum. Parmakları içimde, okşuyor. Önce beni tüy gibi hafif okşayışlarla baştan çıkaracağını ve sonrasında hızlı dalışlara dönüşeceğini hayal ediyorum. Önce bir parmak, sonra iki ve daha sonra bana her ne yapmak isterse. Sadece bu adama bakınca, üzerime her türlü zevki nasıl yağdıracağını bildiğinden yüzde yüz emin oluyorum.

“Aşırı derecede güzelsin, Daphne,” diye fısıldıyor, dudakları benimkileri yalıyor. Nane kokulu nefesi ciğerlerimi dolduruyor ve tüm düşünebildiğim, kalbimin göğsümde ne kadar hızlı attığını hissedip hissedemediği. “Daha önce senin gibi birini hiç tanımadım.”

İnce bir çizgide olduğumuzu gösteren yavaş bir ritimle vücudu hareket ederken, kalçalarını benimkilere daha sert bastırıyor. Bu noktadan sonra, olası iki seçenek var. Kalçalarımı ona doğru ittirerek, durumu şu anda doğru hissettiğim tek yöne doğru sürükliyorum.

Bu kesin. Cristiano’yla yatmak istiyorum.

Hayır.

Cristiano’yla yatmaya ihtiyacım var.

Boğazımdaki sıcak bir sızı, ateşli bir beklentiyle birleşiyor. Sunduğum şeyleri fark edip etmediğinden şüpheliyim ama elini örtünün altına sokup serin parmak uçları sıcak tenimde dolaştığı anda, nefes almakta zorlanıyorum.

Bir anda, eli külotumun belinden içeri giriyor, ıslak cinsel organımın üzerinden aşağıya doğru kayıyor. Midem oyuluyor ve

vücudum dokunuşuyla geriliyor. Her nefesin tamamen farkındayım. Her hareketin. Parmağını daha sert bastırıyor, kendini baştan çıkarıcı bir şekilde her seferinde bir santim daha içime davet ettiriyor ve beklenmedik dokunuşunu hissetmek beni memnun ediyor, kalçalarım gevşiyor ve güçsüzleşiyor. Başlangıçta okşamaları yumuşak ve nazik ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Parmağını içimde derine daldırdığında, tutmuş olduğum nefesimi veriyorum, belki de dilimde onun adı var.

Bu adam her yerimde. İçimde. Dışımnda. Cristiano Amato deneyimine tamamen batmış durumdayım ve her saniyesine bayılıyorum.

Kafamda bir sürü şey, düşünceler zihnimden son hızla geçiyor. Bundan zevk alıyor mu? Beni izliyor mu? Vücudumun, parmağının her ilerleyişine verdiği tepkiyi seviyor mu? Gözlerimi iyice sıkıyorum. Görmek istemiyorum. Artık onun ne düşündüğünü bilmek istemiyorum, sadece hissetmek istiyorum. Sadece tadını çıkarmak istiyorum.

Vücudu benimkinin üzerinde hafifçe yükseliyor ve örtü düşüyor. Vücudum titriyor ve bunun sebebinin ortamın soğuk olmasından mı yoksa onun bedenime bir yıldır yaşamadığım şeyleri hissettirmesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Dizlerinin üzerinde duruyor, külotumu koparmadan önce alt pijamamı tamamen aşağıya indiriyor. Oturuyorum ve sutyenimle ilgilenmeden önce, kolsuz bluzumu hızla kafamdan çıkarıp atıyorum. Bu yakışıklı Yunan erkeğiyle ne kadar çabuk tamamen çıplak kalırsam, o kadar iyi.

Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor, beyaz dişleri karanlığı aydınlatıyor. “Tanrım, sana bakmaktan asla yorulmam.”

Parmakları baldırlarımm arasına dönüyor, başparmağıyla nazik bir şekilde klitorisimde daireler çizerken diğer parmağı cinsel

organımdan içeri kayıyor. Okşamaları sakın fakat gözlerindeki ısıltı her noktamın tadını çıkarmadan dinlenmeye niyetinin olmadığını söylüyor. Gözlerimi kapatıyorum, sırtüstü yastıklara gömülüyorum, yatakta yer değiştirdiğini hissediyorum ve birdenbire cinsel organımda gezinen dilinin sıcaklığını hissediyorum.

“Oh, Tanrım,” diyorum nefes vererek. Bunu ummuyordum.

Sıcaklığının ve ıslaklığının benimkiyle karışması cennet gibi ve ağzımı açarak tutunmak için çarşafı uzanıyorum.

Cristiano, basitçe ifade etmek gerekirse, bu konuda harika.

Dili içimde daireler çiziyor, serbest eli gergin karnıma bastırarak beni aşağı itiyor. Beni yiyip bitiriyor ama aynı zamanda bana dokunma biçiminde nazik bir duygusallık var.

Dakikalar içinde, yaklaştığımı, nabzımın attığını, kalbimin çarptığını, gerçek şeyi arzuladığımı hissediyorum. Kalçalarımın arasında o karıncalanmayı her hissettiğimde, hızlı nefesler alıyorum. Bundan kurtulmak kolay değil ve buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Dizlerinin üzerinde duruyor, penisi üst baldırlarımın arasında. Yaklaşıyor ve vücudunu üzerimde, tekrar dudaklarını benimkilerin üzerine koyuyor. Uyarıldığımı hissediyorum. Bekleyen ve isteyen ağzıma kontrollü bir öpücük kondurduğunda, bana yaptığı şeyin mis gibi kokusunu hissediyorum.

Tenin bana dokunmasını şiddetle arzulayarak gömleğinin eteklerine uzanıp başının üstünden çıkarıyorum. Cristiano vücudunu benimkine doğru bastırıyor, kalçaları benimkilerine yapıyor; ta ki sertliğinin her santimini hissedene kadar. Alt eşofmanının dokusu bizi ayırıyor ve kaçınılmaz sondan önce gelen, bitmek bilmeyen ve dolambaçlı saniyeler.

Ellerimi yanlarından aşağı doğru kaydırıyorum. Eşofmanının belini bulana kadar, kaslı gövdesinde elimi gezdiriyorum ve onu

kaslı ve sert poposunun yanlarından aşağı indiriyorum. *Boxer*ının ipeksi kumaşının altına elimi kaydırıyorum, kaya gibi sert organını avucumla sarıyorum, kalbim bu sırada deli gibi atıyor. Derisi sıcacık, aşağı yukarı pompalarken, avucumda küt küt atıyor. Bakışlarımız birleşiyor, bana verdiği baştan çıkarıcı yarım gülümsemesinden zevk alıyorum.

“Bunu istiyor musun, Daphne?” Köprücük kemiğimin yukarısına öpücükler kondururken sesi yumuşak bir hırıltı şeklinde çıkıyor.

Dudaklarımı birleştirip başımla onaylıyorum. “Hı hı.”

Yan tarafa kayıyor, komodinden cüzdanını kapıyor ve altın sarısı folyolu bir paket çıkarıyor. Dişlerinin arasında yırtıyor, *boxer*ını aşağı indiriyor, hiç vakit kaybetmeden sertliğine geçiriyor ve ayrılmış kalçalarım arasındaki yerine geri dönüyor.

Vücudunu tekrar üzerime bastırıldığı saniyelerde, midemde nabız gibi atan bir düğüm kendini hissettiriyor. Eli penisinin dibini kavrarken ağzı karanlıkta benimkini buluyor, harika bir hamleyle penisini içime itmeden önce, ucuyla girişimi tahrik ediyor. Beni dolduruyor, hoş bir acıyla geriliyorum fakat birkaç darbeden sonra bütün vücudumu sarıyor ve saf bir zevke dönüşüyor. Daha çok istiyorum. Onun tamamen içimde olmasını istiyorum. Her noktamız birleşiyor. Her noktamız bu an için hareket ediyor. Bir dakika geçmeden, daha önce bilmediğim türden bir arzuyla yanıyorum. Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Cristiano’nun ağzı tekrar bana saldırıyor, eli çenemi kavırıyor ve parmakları ense köküne dolanıyor. Her anın tadını çıkarıyor gibi öpücükleri bitmek bilmiyor. Sanki bunun sadece ilk değil, ayrıca son kez olduğunu biliyor.

Yarıdan sonra onu Scranton’da bırakacağım. O kendi yoluna gidecek. Ben kendi yoluma. Ve işte bu olacak. Başka bir şey olmayacak.

Sadece bu gece.

Bu rüya gibi vahşi anda, ben onunum ve o da benim. Ruhum öpücükleriyle, bedenim dokunuşuyla eriyor.

Tekrar ağzını benimkine yaklaştırıyor, içime daha hızlı darbe-
lerle girerken dillerimiz buluşuyor. Dudakları sıcak ve tatlı, elleri-
mi yüzüne götürüyorum, biçimli çenesini kavırıyorum ve parmak
uçlarımın altında koyu tüylerini hissediyorum.

Vücudum titriyor.

Artık bununla daha fazla savaşamam.

Dalgaya tutunuyorum, kendimi bırakıyorum ve bana çarpma-
sına izin veriyorum. Cristiano daha sert ve daha istekli girip çı-
kıyor, ilkel inlemelere sebep olan ve vücudunu tepeden tırnağa
sertleştiren doruk noktasına ulaşıyor. Penisi içimde titreşirken,
boyunu geriliyor ve sırtı geriye doğru eğiliyor.

İşi bittğinde ağzımı öpüyor, üzerimde dinleniyor ve yataktan
yuvarlanıp banyoya doğru gidiyor.

Aşırı yorgunum, ilişki sonrası sarhoşluğunun tadını çıkarıyo-
rum ve zar zor düşünebiliyorum. Bütün bildiğim, mükemmel his-
sediyorum ve aynı zamanda içimi bir hüznün kaplıyor çünkü böyle
bir şey asla bir daha olmayacak.

Ve olmasını diliyorum.

Cuma sabahı akan düşün sesiyle uyanıyorum. Odanın karşı
tarafındaki küçük masaüstü lambasının parlaklığına uyum sağla-
mak için birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık
fakat yanımdaki saat kalkma vaktinin geldiğini söylüyor. Saat
yediye kadar yola çıkmalıyız. Pittsburgh buradan altı saat ve
Scranton iki saat daha ileride. Ondan sonra, benim Rixton Falls'a
gitmek için iki saatim daha var.

Komodinin üzerinden telefonumu alıyorum ve Delilah'ın eşi Zane'den cevapsız bir arama görüyorum.

“Allah kahretsin.” Onu parmaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde geri arıyorum ve ilk çalışta açsın diye dua ediyorum.

Dördüncüde açıyor.

Neredeyse fısıldayarak, “Merhaba,” diyor.

“Lütfen baba henüz doğum yapmadığını söyle.” Yataktan kalkıyorum, köşedeki masanın üzerinde kapalı bir yemek tabağı fark ediyorum. Cristiano bizim için kahvaltı ısmarlamış olmalı. Oda servisi geldiğinde nasıl da uyumuşum fakat dün geceden sonra aylardır uyumadığım kadar derin uyudum.

“Henüz değil,” diyor, ben tabağı açıp otururken. Karnım zil çalıyor, muhtemelen dün geceki faaliyetlerin bir sonucu. “Bu sabah üç gibi hastaneye gittik. Gerçekten geldiğini düşündük. Delilah'ın çok sancısı vardı fakat hâlâ sadece iki santim açılmış. Bizi eve yolladılar. Kasılmaları takip etmemizi söylediler. Sanırım yeterince sık falan değiller. Bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyorum. Her neyse, şu anda uyuyor fakat sana bildirmek istedim çünkü seni aramamı istedi. Doktor yaklaştığını düşünüyor. Bir daha böyle olduğunda gelebileceğini söylüyor.”

Kalbim çarpıyor.

Çok yaklaştım.

“Bu gece evde olacağım,” diyorum. “Ona endişelenmemesini söyle. Bir saat içinde Chicago'dan yola çıkıyoruz. Bu arada, hava nasıl?”

“Fırtına tamamen bitti. Şu anda sadece temizliyorlar. Batı Pensilvanya'nın iyi olduğunu duydum ama batıya gittikçe, kötüleşiyor. Arabayı dikkatli kullan, Daphne.”

“Tamam. Lütfen kardeşime orada olacağımı söyle ve sizleri görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Söylerim.”

Zane telefonu kapattığında karnım gurulduyor fakat hiçbir şey yiyemeyecek kadar endişeliyim. Önümdeki domuz pastırması, yumurtalar ve kızarmış ekmek sadece bir kâse talaş kadar ilgimi çekiyor.

“Merhaba.” Banyo kapısı açılıyor ve Cristiano tamamen giyinmiş, saçları nemli bir şekilde duruyor ve harika kokuyor. “Tam seni uyandıracaktım. Yola koyulmalıyız.”

“Evet, biliyorum. Delilah’nın zamanı azalıyor.”

“Bu gece evde olacaksın.” Sanki kesinmiş gibi söylüyor.

Fakat bin kilometrelik yolda çok şey olabilir.

13. Bölüm

Cristiano

“Dinlenmen gerekmiyor mu? Neden resim yapıyorsun?” Daphne’nin oturduğu yan koltuğa bakıyorum, dizleri ön panelde, o adi küçük otel kâğıdına bir şeyler çiziyor. “Yorgun değilim.”

“İki saat önce büyük boy Starbucks Frappuccino içtiğini düşünürsek, bu şaşırtıcı değil. Sıra sana geldiğinde, sürünüyor olacaksın.”

“Hallederim.”

Bu sabah eniştesiyle konuştuğundan beri, normalden daha sakin. Son üç gündür, sürekli konuştu. Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Soracak bir sorusu. Yapacak bir açıklaması.

Tanrım, umarım bunun sebebi dün gece değildir.

Dün gece süperdi.

Yaşadığım sürece asla unutmayacağım bir gece. Kokusu, yumuşak teni, penisimi onun tatlı, sıkı organına her soktuğumda dudaklarını ısırırken kirpiklerinin titremesi. Kendini bana sundu, ben de aldım ve her anına sonuna kadar bayıldım. Aslında, yetmedi. Bittiği an, onu tekrar istedim fakat sabah erken kalkmamız gerektiğini biliyordum ve o en sonunda yorgun düştü.

Göğsümde bir sızı var. Bilmediğim bir duygu çünkü daha önce

hiç hissetmediğim bir duyguyla alakalı. En azından pek tanımadığım bir kadına karşı hiç hissetmediğim bir duygu. Çoğu zaman tadını çıkarırım, bir çeşit macera derim ve mutlu yoluma devam ederim, onları ne görürüm ne de onlardan haberim olur fakat birkaç saat sonra Daphne'den ayrılma fikri, ona ne olacağını ya da bizimle ilgili herhangi bir şey olup olmayacağını asla bilememek çok üzücü.

Bunun son olmasını istemiyorum ve bu fikirle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Bu, anlaşılması kadar konuşulması da zor olan bir yabancı dil gibi alışılmadık bir duygu. Radyodaki sesi yükselterek müziği açıyorum ve bir süre bu duyguların olgunlaşmasına izin veriyorum. Belki dün geceyle ilgili hâlâ heyecanlıyım, hâlâ bu harika geceden dolayı mest olmuş durumdayım.

Kesinlikle.

Bununla alakalı olmalı. Tek mantıklı açıklama bu. Birkaç saat sonra eski halime döneceğim.

“Ne çiziyorsun?” Steely Dan'den çalan müziği bastırarak soruyorum.

“Paris'teki bu küçük bar,” diyor, saki güzel bir anıyı hatırlıyormuş gibi başını eğerek. “Her gün oradan kahvaltı ederdim. En güzel çikolatalı kruvasan ve espresso oradaydı. Oraya tekrar gitmek için her şeyi veririm.”

“Neden gitmiyorsun?”

Tek omzunu kaldırıyor ve ağzını bir yana doğru büzdürüyor. “Bilmiyorum. Eminim gideceğim. Mesele şu ki, Kaliforniya'daki o güzel sanatlar kolejinde öğretmenlik yaparsam...”

“Ne işi?”

“Seaview Güzel Sanatlar Okulu'nda bir pozisyon için bir iş görüşmem vardı,” diyor. “Bu yüzden, bu hafta Kaliforniya'daydım.”

“Tamam, peki ya bu iş?”

“Eğer bu iş olursa, Kaliforniya’da yaşayacağım. Boşluğu mümkün olan en kısa sürede doldurmak istiyorlar. Bahar dönemi başlayabilirim. Görünüşe göre resim öğretmenleri bir öğrenciyle kaçamak yapmış –lise öğrencisi– ve soruşturma sürecinde, ücretsiz izne çıkarılmış.”

“Aynı adam değil, değil mi? Hani senin...”

“Oh, Tanrım, hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım adını sormadım. Yine de, büyük bir rastlantı olurdu, değil mi?”

“Tamam, o halde, Kaliforniya’daki işi alırsan, belki bu yaz Paris’e gidebilirsin, değil mi? Eğer işi alamazsan, istediğin zaman gidebilirsin.”

Daphne burnundan homurdanıyor. “Herkes para babası değil, Jax Diesel. Ruh halim beni etkiliyor diye, kalkıp Paris’e uçamam.

“Seni götürmeme ne dersin?” Daha önce hiç kimseye yapmadığım bir teklifte bulunuyorum.

Ve her ikimizin de ciğerlerindeki havayı emen bir sessizlikle karşılaşıyorum.

“Bunu yapmana izin veremem,” diyor.

“Neden olmasın? Belli ki birlikte yeterince iyi seyahat ediyoruz. Gidebiliriz. Arkadaş olarak. Harika olur. İster inan ister inanma, Paris’te arkadaşlarım var. Onların evinde kalabiliriz ya da otele gidebiliriz. Sen ne istersen. Son zamanlarda oraya dönmeyi düşünüyordum.”

Cebimdeki telefon titreşim yapıyor ve çıkarıyorum. Ekranda Fabrizio’nun adı yanıp sönüyor.

“Merhaba,” diye cevap veriyorum.

“Sadece kontrol etmek için aradım,” diyor. “Herkes seni soruyor. Dügün yarın, bu yüzden hepimiz biraz gerginiz. Özellikle Joey.”

“Joey’e söyle, hayatta kaçırmam bunu. Çok yakında orada olacağım. Dört saat sonra Pensilvanya’da olacağım. Scranton’a

yaklaştığımda seni ararım. Beni alman gerekecek. Bana temiz kı-yafet getir, olur mu?”

“Evet, evet, evet,” diyor Fab. “Sen sadece sevimli kendini getir yeter. Yollara dikkat et. Doğu Pensilvanya hâlâ tam bir karmaşa.”

Kar taneleri ön cama düşüyor; rüzgârda dans eden ve cama çarptıkları anda eriyen dev taneler. Daphne’ye onları göstermek niyetiyle bakıyorum ama bir top gibi kıvrılmış, bacakları koltu-ğın üzerinde ve başı kapı ve boynu arasında sıkışmış olan bir yastığa yaslanmış.

Mışıl mışıl uyuyor.

14. Bölüm

Daphne

Vücudum bir horlamayla uyanıyor, koltuğumda zıplıyorum. Ağzımın köşesine yapışıp kurumuş salya kalıntıları ve kendimi horlayarak uyandırdığım gerçeği kendime güvenimi yerle bir ediyor. Öne doğru eğilip öğlen güneşine gözlerimi kısarak bakıyorum, nerede olduğumu anlamama yarayacak bir otoyol tabelası arıyorum.

Kar.

Geçtiğimiz çayırılarda sadece kaymaktaşı gibi, dokunulmamış karlar var.

Fakat yollar temiz. Tanrı'ya şükür.

“Doğu Ohio'dayız,” diyor.

“Kahretsin. Toledo'da değişecektik,” diyorum. “Üzgünüm.”

“Gerek yok. Uyumaya ihtiyacın vardı.”

“Bir sonraki cepte kenara çek, direksiyona ben geçerim.” Telefonumu alıyorum, cevapsız arama olup olmadığını kontrol ediyorum. Ekran boş fakat yine de Delilah'yı aramaya karar veriyorum, eminim bir güncellemeyi hak ediyor. Telefonumu kulağıma götürüyorum, başparmağımın tırnağını kemiriyorum ve sessizce kaç kez çaldığını sayıyorum.

Bir... iki... üç...

“Merhaba, nasıl gidiyor?” Delilah’ın sesi mahmur ve telefonda sıkı nefes alıyor; sanki yatakta oturuyor gibi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, her şey yolunda. Şimdi mi kalktın?”

“Hayır, saatlerdir ayaktayım,” diyor. “Mesanem patlamadan önce, oturma odasından banyoya gitmeye çalışıyorum, kesinlikle birisi beni oraya yuvarlasaydı iyi olurdu.”

“Zane nerede? Ondan yardım iste.”

“Weston’la beraber dışarıda. Araba yolunu kürekle temizliyorlar.”

Kalbim ağzıma geliyor, oraya bir yumru bırakıyor, yutabilecek gibi görünmüyorum. “Weston orada mı?”

“Evet,” diyor Delilah. “Dün gece uçakla geldi. Zane doğumda burada olmasını istiyor, biliyorsun. Zane için aileden biri gibi olduğundan. Kardeş gibiler ama ona bekleme odasında beklemek zorunda olduğunu söyledim ve onun için sorun değil.” Kıkırdıyor. “Her neyse, bu sabah seni soruyordu.”

“Ne? Ne dedi?” Bilmek istediğim için kendime kızıyorum fakat ne yazık ki, meraklı bir tipim. Bu benim ölümcül kusurum.

“Neler yaptığını, nerede yaşadığını, birisiyle çıkıp çıkmadığını...”

Kalbimin atışı bir tık artıyor.

“Hâlâ seni önemsiyor,” diyor Delilah. “Bana tekrar seninle olmak istiyor gibi geldi ya da denemek istiyor.”

“Peki ya Elle?”

“Geçen sene ayrıldılar. Sizin ilişkiniz bittikten sonra, sana Weston’la ilgili hiçbir şey söylememi istemedin, hatırlıyorsun değil mi?”

“Bunu konuşmasak olmaz mı?” Gözümün kenarıyla Cristiano’ya bakıyorum. Mola yerinde durmak için çıkış rampasına doğru sürüyor ve birazdan araba kullanma sırası bende olacak. Yola yoğunlaşmam gerekirken, ağır bir kalp veya ağır bir zihin istemiyorum. Sarhoş gibi kullanmak istemiyorum.

“Şüphesiz,” diyor Delilah. “Sanırım üstünü çizmek için bu kadar çabuk olmamalısın ve onun burada olduğunu bilmeni istemedim. Bu gece sen içeri girip sanki onun iki saniye sonra sana yeni baştan sıırıslıklam âşık olacaktım gibi orada durduğunu gördüğünde, hazırlıksız yakalanmanı istemedim.”

“Her neyse, yakında görüşeceğiz. Kanton’u yeni geçtik, yedi saat içinde evde olurum. Belki sekiz.” Tuğladan yapılmış bir mola yerinin önündeki dar bir park yerinde araba durduğunda, konuşmayı bitirmek için sabırsızlanıyorum. “Yaklaştığımda seni ararım.”

“Tamam. Seni seviyorum.” Delilah telefonu kapatıyor ve telefonumu çantama geri koyuyorum, dudaklarımdan uzun ve yavaş bir nefes veriyorum.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor Cristiano.

Ona dönüyorum, bütün yüzüne yayılmış kaygıyı inceliyorum. Gülümsemeye çalışarak, “Evet,” diyorum. “Yolunda.”

Kapı kolunu açarak dışarı çıkıyorum ve bacaklarımı esnetiyorum. Dönen kar taneleri etrafımda dans ediyor ve ayakkabılarım kaldırımda yapışmak mı yoksa erimek mi istediğine karar veremeyen hafif bir kar tozunun üzerinde çıtırdıyor.

Cristiano arabanın ön tarafından geçip önümde duruyor. “Araba kullanabileceğinden emin misin? Kendinde değil gibisin.”

Elimi yüzümün önünde sallıyorum. “İyiyim.”

Etrafından geçerek sürücü koltuğuna doğru ilerliyorum, içeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve koltuğun arkasını ayarlıyorum. Cristiano bagajda bir şeyler karıştırıyor, çantasından ufak bir şey çıkartıyor ve oturmadan önce kolunun altına sıkıştırıyor.

Bir dakika içinde tekrar otobandayız, doğruya doğru yol alıyoruz ve hoparlörlerden hafif bir müzik geliyor.

“Eski erkek arkadaşım,” diyorum, göğsüm o kadar daralıyor ki, nefes alamıyorum. Kelimelerin geri kalanı çıkmıyor.

“Ne?”

“Eski erkek arkadaşım dönmüş,” deyiveriyorum. Ortaya attığım için iyi hissediyorum. Önümüzdeki yüzlerce kilometre boyunca bunu içimde tutabileceğimi hiç sanmıyorum. “Bir yıldır onu görmedim, o orada olacak ve ben biraz dağıldım.”

Cristiano koltuğunda geriye doğru yaslanıyor, elini çenesine götürüyor ve dümdüz önüne bakıyor. Nefes verdiğiğinde derin düşüncelere mi daldığını yoksa hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla ilgili bu konuşmayı yapmak üzere olduğumuz için mi sinirlendiğini anlamıyorum.

“Üzgünüm,” diyorum. “Ondan bahsetmek zorunda değiliz. Ben sadece... ben sadece hazırlıksız yakalanmış gibi hissediyorum. Demek istediğim, Weston’ın bir şekilde buralarda olacağını biliyordum. Zane’nin en yakın arkadaşı. Sadece Rixon Falls’a geleceğini bilmiyordum. Onları Chicago’da veya başka bir yerde ziyaret edeceğini düşündüm. Ben...”

“Ondan kaçabileceğini düşündün.” Cristiano benim düşündüğüm şeyi tamamlıyor. “Evet, yapamayacakmışsın gibi görünüyor; bu yüzden onu gördüğünde iyi hissetmenin bir yolunu bulsan iyi olur.”

“Açıkkçası onu görmek beni endişelendiren şeylerin en hafifi.”

“O zaman mesele ne?”

“Delilah onun hâlâ bana karşı hislerinin olduğunu düşünüyor.” Boğazıma sıkışan sert yumruyu yutuyorum. Ağzım kuru. “Ve geçen yılın büyük bir kısmını onu unutmaya çalışarak geçirdim.”

“Ona âşık mıydın?”

“Sanırım öyle. Her şey çok hızlı gelişti fakat evet. Sanırım öyleydi çünkü olmasaydım, bu kadar kötü acıtmazdı, değil mi?”

“Onu hâlâ seviyor musun?”

Sorusunu sindirmeye çalışıyorum, ileriye doğru yol alırken

ellerim direksiyonu on ve iki pozisyonunda tutuyor. Kar taneleri arabanın kaputunda bir toz tabakası oluşturuyor ve ön cama konanlar çarpma anında eriyor. Silecekleri çalıştırıyorum fakat erimiş kar taneleri cama yapışıyor ve kısa süreliğine görüşümü bulanıklaştırıyor.

“Cevaplarım mı düşünüyorsun yoksa sorudan mı kaçırıyorsun?” diye soruyor.

“Sen hâlâ o kızı seviyor musun? Senin kalbini kıran?”

“Âşık olduğun biri kalbini kırdığında böyle olmaz mı? Onlara bir şekilde her zaman âşıksındır? Belki bir zamanlar olduğu kadar değil.” Koltuğunda kayıyor ve boğazını temizliyor. “Bu duyguların tamamen geçtiğini sanmıyorum. En azından başka birini bulana kadar. Daha çok âşık olduğun birini. Sana öncekilerden daha fazla âşık olacak biri.”

Nefes alıp şerit değiştiriyorum. “Ona hâlâ âşık olup olmadığını bilmiyorum. Sadece bir şeyler hissettiğimi biliyorum ve bunun ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok. Bu da onu şu anda görmek istemeyi gerçekten zorlaştırıyor.”

“Belki onu gördüğünde anlarsın,” diyor, deri kaplı küçük bir defter alıyor. Ortadan açıyor, daha önce ayraç görevi yapan bir kalemle bir şeyler karalıyor.

“O ne?”

“Gezi günlüğü. Unutmadan önce bir şey yazmam gerekti.”

“Günlüğün olduğunu bilmiyordum.”

Mırıldanarak, “Sen ve dünyanın geri kalanı,” diyor.

“Ne kadar zamandır bunu yapıyorsun? Seyahatlerini kaydediyorsun?”

Omuz silkiyor. “Bir süre. Belki birkaç yıl? Bilmiyorum.”

“Bizim yolculuğumuzla ilgili yazdın mı?”

Bana dönüp pis pis sırtıyor. “Evet.”

“Ne yazdın, oku.”

“Mümkün değil.”

“Neden, kötü bir şey mi var?” Onu dirseğimle dürtüyorum.

“Hayır. Sadece okumak istediğim bir şey değil. Özel.”

“Benimle ilgili yazdın mı?”

“Bu bir çeşit ergen kız günlüğü değil,” diyor sırtarak. “Burada ağız sulandıran sırlar yok.”

“O halde oku.”

“Bu yazılar paylaşılmak için değil. Lütfen kişisel olarak algılama.” Defteri kapatıyor ve radyonun düğmesine uzanmadan önce, arka koltuğa fırlatıyor. Bu konuşmayı bitirdiğini gösteren ince bir ipucu. Sanırım buna saygı duyuyorum. O benim kişisel düşüncelerimi zorla öğrenmeye kalksa, sinirlenirdim. Bir dakika sonra telefonunu çıkarıyor ve başparmağıyla ekranına dokunuyor. “Yaklaşık beş saat sonra Scranton’da olmalıyız.”

Gözümün ucuyla bir mesaj attığını ve bir dakika sonra telefonunu tekrar cebine geri koyduğunu görüyorum.

Tuhaf. Beş saat sonra veda edeceğiz. Birkaç gün uçup gitti ve şimdi pat diye bitiyor. Sonsuza kadar. Dört günlük bir süreçte bana tamamen yabancı olan bu kişiden nefret etmekten, kelimenin tam anlamıyla bizim için yolun sonu olduğunu fark ettiğimde, midemde umulmadık bir sızı duyma aşamasına geldim.

Gözlerimi kısarak gösterge panelinin üzerinden bakıyorum, öndeki arabanın arka lambalarını görmekte zorlanıyorum.

“Ben mi öyle düşünüyorum yoksa şu anda kar daha çok mu yağıyor?” diye soruyorum.

Cristiano öne doğru eğilip ileri bakıyor. “Ha. Evet.”

Telefonunu çıkarıyor, başparmağını ekranında gezdiriyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

“Ne?” diye soruyorum, direksiyonu sıkıca tutuyorum.

“Doğu Pensilvanya’yı etkileyen başka bir kar fırtınası var.

“Kar felaketinin bittiğini düşünmüştüm.”

“Hayır,” diyor, gözlerini kısarak ekrana bakıyor. “Pazar günü tekrar başlaması bekleniyor fakat sanırım düşündüklerinden daha hızlı ilerliyor. Buraya iki gün erken gelmiş.”

Kalbim daha hızla çarpıyor. “Yine de başaracağız, değil mi?”

Hendeğe düşmüş bir arabanın yanından geçiyoruz, kiraz kırmızısı arka lambaları yanıyor. Düşeli çok uzun zaman olmamış.

“Yüzde yüz emin değilim ama o arabanın beni birkaç kilometre önce geçtiğine yemin edebilirim,” diyor yavaşça.

“Sanırım ha...”

Güm. Pat. Vın.

Ayağım gaz pedalına basıyor ama sanki yavaşlıyoruz gibi geliyor. Direksiyonu neredeyse öldürecek kadar sıkı kavıyorum, vücudundaki her hücre panik yapmamaya çalışsa da, Cristiano’ya yalvaran gözlerle bakıyorum.

“Lastiğimiz patladı,” diyor, dörtlüleri yakarken sakinliğini koruyor. “Direksiyonu sabit tut, ayağını gazdan çek.” Aynaları ve çevreyi kontrol ederek ekliyor: “Emniyet şeridine geç, yavaş yavaş dur. Yoldan çıkana kadar bırak kaysın.”

Titreyerek emirlerini yerine getiriyorum, bu gerçek fırtınaya getirdiği sakinliği takdir ediyorum. Şu anda daha hızlı yağıyor, kar taneleri yoğun ve kuvvetli, silecekler yeterince hızlı çalışmasa, camı hızla kaplayacak kadar şiddetli.

Hiçbir şey söylemeden arabadan uçar gibi iniyor ve arabanın arkasına gidiyor, bagaja vuruyor. Bagaj açma düğmesine basıyorum ve arka tarafı karıştırırken arabanın sallandığını hissediyorum. Bir dakika sonra yüzü kıpkırmızı ve rüzgârdan etkilenmiş bir şekilde arabaya geri geliyor.

“Kahretsin,” diyor, ellerini birleştiriyor ve sıcak nefesini üflüyor.

Koyu saçları kar tanelerinin arasına serpilmiş. Havada, mahsur kalmamış olsak ferahlatıcı gelebilecek net bir canlılık var.

“Ne? Ne oldu?”

“Yedek lastik.”

Direksiyonu kavrayıp alınma vuruyorum ve inliyorum. “Tamam, şimdi ne yapacağız?”

“Çekiciyi arıyorum.” Yukarı baktığımda, çoktan telefonunu kulağına götürmüş.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Biz. Çok. Yakınız.

Eve saatler kaldı.

Kelimenin tam anlamıyla. Saatler.

“Evet, acil bir çekiciye ihtiyacım var,” diyor. “I-80’deyiz, Coalfield çıkışından hemen sonra.”

Yüzünden her şey okunuyor, çenesinin gerilmesinden dudaklarının düzleşmesine kadar.

“Emin misiniz? Hiç yok... pekâlâ.” Kapatıyor, yüksek sesle nefes veriyor.

“Ne zaman geliyorlar?”

“Gelmiyorlar.” Telefonunda bir şeyler arıyor ve burnundan derin bir nefes veriyor. “Görünüşe göre fırtına buradan yirmi-otuz kilometre ileride daha kötü. Bütün çekiciler çoktan tutulmuş ve Ulaştırma Bakanlığı’nın iki saat içinde çekici yasağı getireceğini düşünüyorlar. Başka bir yeri deniyorum.”

Koltuğuma gömülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ardı ardına telefon görüşmeleri yapmasını dinliyorum.

Hepsi aynı şeyi söylüyor.

Meşguller. Bütün çekiciler meşgul. Bize ulaşabilmeleri birkaç saat sürecek ve o zaman bile gelemeyebilirler.

15. Bölüm

Cristiano

Valizlerimizi yine başka bir otel odasının yatağının üzerine atıyorum ve Daphne'nin yataklardan birinin ortasına yıkılmasını izliyorum. Yüzünü bir yastığa gömüyor fakat ağladığını sanmıyorum. Ağlayamayacak kadar hayal kırıklığına uğradı.

Ben de. Bunun yerine en yakın kasabaya gelebilmek için üç saat bir çekici bekledik. Çekici nihayet geldiğinde, bu bölgedeki lastik dükkânları kapanıyordu.

Sürücü Toyota'yı yakındaki bir dükkâna bıraktı ve bizi bu klor kokulu Superior Inn Express'e getirdi.

"Yarın sekizde yolda oluruz," diyorum, ikinci büyük boy yatağa gömülüyorum. Gözlerimi kapatıp kollarımı başımın altına koyuyorum. "Öğle vaktine kadar Scranton'da oluruz. Sen de ikide evde olursun."

"Kes artık." Daphne öfkeleniyor.

"Ne?"

"Her şey hakkında bu kadar olumlu olmayı bırak. Mahsur kaldık. Bu berbat. Bende bu şans varken, kız kardeşim ben eve gitmeden bebeği doğuracak ve yarın yolların hâlâ kapalı olmayaacağını nereden biliyorsun? Scranton'a kadar yarı yolu gidebiliriz ve tekrar ara vermek zorunda kalabiliriz ve sen neden arkadaşının

düğününü kaçıracaksın diye endişelenmiyorsun? Nasıl orada oturup eve gidip gitmeyeceğimizden emin olmadan, sanki eve gidecekmışiz gibi davranabiliyorsun?”

“Eve gideceğiz.” Ses tonuma elimden geldiğince inandırıcı bir ifade yüklüyorum.

“Ne zaman, ha? Ne zaman?”

Şifoniyerin yanında durup saatimi çıkararak onun yatağına doğru bakıyorum. Şu anda dik oturuyor, gözlerini bana diyor, mavi gözleri heyecanlı ve hafifçe kızarmış.

“Eve gitmemizi sağlayacağım,” diyorum. “Söz veriyorum.”

“Verme,” diyor, yatağından bir ayağını sarkıtırken yüzünü buruşturuyor. Saniyelerden oluşan bulanık bir telaşla, gözleri mahmur ve kısık bir şekilde hızla benim yanıma geliyor ve parmağını yüzüme uzatıyor. “Tutamayacağın bir söz verme.”

“Yapmaya çalışacağım,” diye ekliyorum. “Söz veriyorum bizi eve götürmeye çalışacağım. Daha iyi mi?”

“Şu anda sadece duymak istediğim şeyi söylüyorsun.”

Söylenerek saatimi şifoniyerin üzerine koyuyorum ve tişörtümü başımın üzerinden çekiyorum. Onu ikna edemem. Bu gece olmaz. Böyle bir ruh halindeyken olmaz. Etrafından dolaşarak kotumun düğmesini açıyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor. “Birkaç telefon görüşmesi yapmamız gerekmiyor mu? Yeni bir araba falan mı kiralamaya çalışsak?”

“Duşa giriyorum.” Kaşlarımı kaldırıyorum, ellerim fermuarımda duruyor. “Senin için uygun mu?”

“İzin almana gerek yok.”

“Gerçekten mi?” Alaycı bir şekilde tıslıyorum.

“Bu ne demek oluyor?”

“Sen paha biçilmezsin, bunu biliyor muydun?” Ona bakarken

elimi çenemim alt tarafına sürterek sırtıyorum ve arkasındaki duvarda asılı seri üretim bir deniz feneri resmine yoğunlaşıyorum.

Suratı asılıyor. “Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun? Son kontrol ettiğimde, ‘paha biçilmez’in güzel bir anlamı vardı.”

“Duruma bağlı,” diyorum, banyoya doğru gidiyorum ve beni takip ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. “Biliyor musun, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz ve şimdiden sanki benim lanet kız arkadaşımış gibi davranıyorsun, kavga falan çıkarıyorsun.”

Başımı sallıyorum, yüzüne bakmak için dönüyorum, yüzünü nasıl buruşturduğunu ve kollarını göğsünde nasıl sıkı bağladığını gördüğümde gülmemeye çalışıyorum.

“Benim kız arkadaşım olmuş olsan,” son bir hamle yaparak ekliyorum, “en azından daha çok sevişirdim.”

Şırrakk.

Avucunun sıcaklığını yüzümün yan tarafında çiçek açan bir karıncalanma takip ediyor.

Biraz önce bana vurdu.

Çenem düşüyor ve sonra kilitleniyor. Onu yerine geri koyuyorum, gözlerimi gözlerine dikiyorum.

“Pekâlâ. Belki bunu hak ettim,” diyorum, sesim alçak ve egom hafifçe zedelenmiş. Uzun bir nefes alıyorum ve genişleyen burun deliklerimden dışarı doğru itiyorum. “Fakat evrenin senin her ihtiyacını karşılamamasına kızdığın için, benimle kavga çıkarmanı hak etmiyorum. Bir bakalım ne, Daphne? Hayat böyle değil. Asla olmadı, asla olmayacak. Acısını benden çıkarma. Ben sadece ülkenin bir ucundan diğerine dört bin kilometreyi arabayla tek başına gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde, seni kurtaran adamım.”

“Sen beni kurtarmadın. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu.” Eli kalçasına gidiyor.

“Gerçekten mi, Daphne?”

“Neden bir tür süper kahraman saplantın olduğunu anlamıyorum,” diyor, kaşlarını alnının ortasında buluşturarak.

Ah keşke bilseydi...

“Duşa giriyorum,” diyorum, şu anda ona bakamasam da, sesimi soğukkanlı ve sabit tutuyorum. Sakinleşmeliyim yoksa daha sonra muhtemelen pişman olacağım bir şey söyleyeceğim. “Neden bara gidip bir içki içmiyorsun? Biraz uzaklaş. Son birkaç gündür yedi yirmi dört beraberiz ve sanırım bu bizi rahatsız etmeye başladı.”

Gözlerini deviriyor, geri dönüyor ve elini sallayıp, “Her neyse, Cristiano,” diyor.

“Tanrı aşkına, benden ne istiyorsun?” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Ben bunların hiçbirine sebep olmadım. Acısını benden çıkarma.”

Daphne şu anda odanın diğer tarafında, telefonunu çantasına atıyor ve ağzının içinden bir şeyler mırıldanıyor.

Ona anlayış göstermeliyim. Onunla tanıştığım gün keyfi yerinde değildi; dolayısıyla birkaç gün birlikte sıkışık bir arabada ucuz, pis ve tahtakurusuyla dolu bir çeşit motelde mahsur kaldıktan sonra mucizevi bir şekilde değişmesini neden umduğumu bilmiyorum. “Sanırım şu anda kendini güçsüz hissediyorsun. Belki de bu kadar yol aldıktan sonra, şimdi bir çıkmaza girmiş olmamızdan bunalmışsındır? Berbat bir şey. Bunu anlıyorum fakat ne yapabiliriz?” Ona doğru yaklaşıyorum. “Birbirimize mi bağıralım? Bu neyi çözecek, ha?”

Hiçbir şey söylemiyor ve aşağı doğru baktığımda, telefonunun elinde durduğunu ve başparmağının kardeşinin adının üzerinde gezindiğini görüyorum.

“Seni hemen şimdi evine götürebilsem, bunu yapardım,” diyorum. “Fakat burada sıkışıp kaldık. En azından bir gece daha.”

Daphne telefonunu komodinin üzerine koyuyor, nefes verirken omuzları düşüyor. “Sıkışmış hissetmekten nefret ediyorum. Onunla birlikte olmamaktan nefret ediyorum. Tüm yapmak istediğim bağırarak ve çılgılık atmakken, senin bu kadar sakin olmandan nefret ediyorum.”

“O halde bağır ve çılgılık at,” diyorum. “Sen istediğini yap. Ben de istediğimi.”

Bana dönüyor, cam gibi gözleri yanıp sönüyor ve dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. “Tanrım, şu anda gerçekten kaçık olduğumu düşünüyor olmalısın.”

Kıkırdarak, “Evet,” diyorum. “Sen bir kaçıksın fakat senin bu yönünü bir şekilde seviyorum. Gerçek olduğunu gösteriyor ve kendin olmaktan korkmuyorsun. Sadece bu bile seni tanıdığım tüm insanların önüne geçiriyor.”

“Çok iyisin,” diyor, elini kafasına gömüyor. “Üzgünüm, sana kızdım. Sadece gerçekten ama gerçekten eve dönmek istiyorum, içimde hapsolmuş kocaman bir kızgınlık var ve ben nereye koyacağımı bilmiyorum.”

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bana tekrar vurabilirsin.” Sadece biraz takılıyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor ve yüzümdeki sırtıtmayı görünce gözlerini deviriyor.

Nefes vererek, “Bak,” diyorum, “bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışalım, ne dersin? Yarından sonra sen kardeşinle evde olacaksın, ben Jersey’de olacağım ve birbirimizi tekrar hiç görmeyeceğiz. Bu uzak bir anı olacak. Tüm sahip olduğumuz şey bu an. Bu gece. Bunu en iyi şekilde değerlendirelim. Yapabileceğimiz tek şey bu.”

Daphne’nin çenesi göğsüne doğru kıvrılıyor ve bakışları ayaklarımız arasında kalan halıya odaklanıyor. Yüzüne uzanıyorum,

yanığının altından tutup yukarı doğru kaldırıyorum. Bir dakika sonra, gözleri tekrar benimkine kilitleniyor ve altdudağını kemirmesini yakalıyorum.

“Ne?” diye soruyor ürkek bir tebessümle. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Burada kaçık olanın ben olduğumu düşünmeye başladım,” diyorum.

Burnunu kırıştırıyor ve gözleriyle benimkileri arıyor. “Ne? Neden?”

“Daha biraz önce bana çok sinirlenmene rağmen... bana tokat atmış olmana rağmen seni hâlâ çok seksi buluyorum ve hâlâ gerçekten ama gerçekten seni öpmek istiyorum fakat sadece bu değil. Seni bu korkunç duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarlara yapıştırmak, ağzını bir öpücükle ezmek ve sanki son kez görüyormuşum gibi seninle seks yapmak istiyorum.”

Ürkek bir nefes alırken göğsünün yükseldiğini görüyorum. Bunu söylememi ummuyordu ama ben de öyle. Yarından sonra onu bir daha asla göremeyeceğimin farkına varmak, ummadığım bir şekilde kemiklerimi ağırlştırıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, şu anda yüzünü kaplayan sersem ifadesinden tahmin edecek olursam, şaşkın bir endişe ve kışkırtıcı bir merak arasında sıkışmış durumda. Elimle çenesinin altından tutuyorum, ağzını benimkine yaklaşıtıyorum, bunun olmasını istiyorum ve doğru yönlendirmek istiyorum. Yapması gereken tek şey onayladığını söylemek ve onu benim yapacağım. Onu gerçekten tam olarak benim yapacağım.

Bu kadının, bu çileden çıkarıcı derecede karmaşık kadının üzerimde daha önce hiç kimseyle yaşamadığım türden bir etkisi var. Belki de bu, farklılıklarımızdan çok benzerliklerimiz olduğu içindir. Her ikimiz de biraz kırgınız. Biraz yaralı. Biraz ayvayı yemiş.

Biraz çılgın. Her ikimiz de inadız, hayatımızda seçtiğimiz farklı maceraların kaptan koltuğuna sıkıca yerleşmişiz. Belki ikimiz de biraz boşluktayız. O boşluğu dolduracak bir şeyler ararken yaşamlarımızı çok önemli olduğuna inandığımız şeylerle doldurarak bu boşluğu görmezden gelmeye çalışırız.

Her ne olursa olsun, ayaklarım sıkıca buraya ve şimdiye bağlı. Onunla. Tüm sahip olduğum bu ve şu anda tek istediğim bu.

Vücudum beklentiyle mırıldanıyor, penisim bu kadına yapmak istediğim her şeyi tek tek düşündüğümde sertleşiyor. Ellerimi belinin etrafına doluyorum, onu kendime doğru çekiyorum, elleri çıplak göğsümde duruyor. Dudaklarımı sert bir şekilde onunkilere bastırıyorum, bana doğru nefes verişini hissediyorum, kollarımla onu daha da yaklaştırırken vücudu teslim oluyor.

“Seni istiyorum, Daphne,” diyorum, dillerimiz birleşmeden önceki saniyelerde dudaklarım onunkileri yalıyor. Sağ elim boyunun arka tarafına kayıyor, parmaklarım ensesindeki ipeksi dallalarda dolaşıyor, bu onu gülümsetiyor. Bir tutam saçını kavırıyorum, nazikçe çekiyorum ve yeni baştan dudaklarını benimkilere doğru yönlendiriyorum.

Onu öpüyorum. Onu daha önce hiç kimseyi öpmediğim kadar sert öpüyorum. Bu anda, gerekli görünüyor. Dudaklarım ısrarla onunkileri tekrar tekrar istiyor. Tatlı dudaklarındaki lezzetin hazına varıyorum. Bedeni benimkine nasıl da uyumlu. Sanki bunun için yaratılmışız gibi kıvrımları benim boşluklarımı dolduruyor.

Avuç içlerim yanlarından aşağı doğru kayıyor, kalçasının kıvrımlarında dolaşıyor ve harika poposunu sıkıyor. Daphne parmak uçlarında yükseliyor ve ellerim onun tayt ve külotunun beline doğru ilerliyor, onları hızlı bir şekilde uzun bacaklarından aşağı çekiyorum. Ellerim çıplak bacaklarında yukarı doğru kayıyor ve dokunuşlarım karşısında titremeleri, penisimin kot pantolonum-

dan fırlamak istemesine sebep oluyor. Daphne pantolonumu çıkarıyor, *boxer*ımdan kurtulmak için onu çekiştiriyor, penisimi eline alıp hemen yumuşak avucunda okşuyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, ağzını penisimin uç noktasına bastırıyor, kalınlığımı her seferinde bir santim daha yutuyor. Dili kadife gibi ve yumuşak, sertliğimin alt kısmına hafifçe vuruyor, çevresinde dönüyor, emiyor. Elimle saçlarını tutuyorum, ritmine uyuyorum, kalçalarım onun harika, arı sokmuş dudaklarıyla nazikçe sevişiyor.

“Lanet olsun,” diye inliyorum, başımı geriye doğru eğip. Bir ağzı olduğunu biliyordum fakat bu... bu acayip büyüleyici. Bir süre daha emmesine izin veriyorum çünkü o kadar harika hissediyorum ki, durduramıyorum fakat içimdeki açgözlü puşt daha fazlasını istiyor. Bedenlerimizin sıcaklığını ve sürtünmesini, onun uyarılmasının kokusunu, dilimde onun tatlı lezzetini istiyorum.

Penisimi dudaklarının arasından çekiyorum, kot pantolonuma uzanıp cebindeki cüzdanımı çekiyorum, içinden hiç dokunulmamış bir prezervatifi alıp paketi dişlerimin arasında yırtıyorum.

“Gömleğini çıkar, Daphne.” Bir elimle penisimi okşayarak emrediyorum.

Emirlere uyuyor, yavaşça bluzunu kafasından çıkarıyor, devamında arsız göğüslerini örten siyah dantel sutyenini hızlıca çözüyor. Otel komodininin gelen loş ışık vücudunun kıvrımlarını mükemmel bir şekilde aydınlatıyor ve onu kapatmak için acele etmemesine bayılıyorum. Ağzımı göğüslerine doğru götürüyorum. Dikleşmiş ucunu dudaklarımın arasına alıyorum, yumuşak bir şekilde inlediğini duyana kadar emiyorum.

Elim bacakları arasında, parmaklarımı ıslak girişinde gezdiriyorum ve başparmağımla klitorisine yumuşakça masaj yapıyorum. Yatağın arkasındaki duvara yaslanarak teslim oluyor, gözleri

kısık ve dili altdudağını yalıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bağımlılık yapan kokusunu içime çekiyorum, uyarılmasını yalıyorum, dilimi yumuşak kıvrımlarının arasında döndürüyorum, organını yalayıp yutuyorum çünkü kusursuz.

Elleri, saçlarımı buluyor ve avucuna alıyor, iyice çekiyor ve cennette olduğu çok açık olduğu için ikimiz de onun daha fazlasını istediğini biliyoruz.

Ayağa kalkıyorum. Portakal şeklindeki poposunu kavramadan önce, penisime prezervatifi takıyorum ve onu duvara daha sert bir şekilde bastırıyorum. Dudaklarına cezalandırıcı bir öpücük konduruyorum, ağzımın içinde inleyene ve hiçbir şey söylemeden bacağına yan tarafıma dolayana kadar, kalçalarımı kalçalarını eziyorum.

Penisimi ıslak vajinasına sürüyorum, onu tahrik ediyorum, ağzı açık ve arzulu bir şekilde bir başka iddialı ve ezici bir öpücük daha beklerken gülümsemesine sebep oluyorum. Kendimi yavaşça, telaşsız bir biçimde, azar azar onun içine doğru itiriyorum ve daha sonra uzun bacaklarını kavrayıp yanlarımdan yukarı doğru çekiyorum ve onu tekrar duvara doğru bastırıyorum.

Sıcaklığı ve ıslaklığı beni cinselliğin ötesine geçen bir şekilde sarıyor. Daphne'yle birlikte olmanın tuhaf bir rahatlığı var. Bana bakışı, vücudunun bana sürtünmesi ve tırnaklarını etime batırması, daha yeni başlamamız ve henüz durmak imkânsız gibi görünüyor. Sanki her ikimiz de asla tahmin etmediğimiz bir şekilde bu ilişkide bir şeylerin iyi gittiğini biliyoruz fakat yine de sadece bu gecemiz olduğu gerçeğini kabul ediyoruz.

Kendimi onun içine itiyorum; daha derin, daha sert, daha hızlı... Dudaklarımı köprücük kemiğinin altındaki ateşli cildine bastırıyorum. Omuzlarını hafiften ısırarak öpüyorum, parmaklarım yumuşak kıvrımlarının derinliklerine dalıyor, sonlandırmamak

için elimden geleni yapıyorum ve ona her açgözlü santimini veriyorum.

Onu arkamdaki yatağa taşıyorum, ortasına koyuyorum, üzerine tırmanıyorum. Bacakları açık ve penisimi içine tekrardan sokmadan önceki saniyelerde parmaklarım kaygan vajinasında dolaşıyor. Nefes veriyor, başını yatağa doğru itiyor ve kendimi daha derine itiyorum.

Bunu bütün gece yapabilirim ve kar yüzünden yolda kaldığımız bu sonsuz gecenin bitmesini asla istemiyorum.

Pembe ve dik meme ucunu dudaklarımın arasına alıyorum, bu kabarmış tomurcuğu girdap gibi döndürüyorum, penisim her itişte şiddetle zonkluyor. Bu kadının her santimi yumuşak, tatlı ve bağımlılık yapıyor.

Elleri yarattığımız doğal ritmi yönlendirerek yan tarafımdan aşağı doğru iniyor ve gözlerimiz buluştuğunda göğsüm sıkışıyor ve yemin ederim bir gelecek görüyorum –bizim geleceğimiz–, önümde parlıyor. Bir ömür boyu ve bu daha önce başıma gelen bir şey değil.

Geleceğimle ilgili yıllardır hiç düşünmedim...

Bunu kafamdan atıp içine, daha derine dalıyorum ve daireler çiziyorum. Daha hızlı, çok sert iterek, şehvetli bir acıyla çığlık atıyor, kalçaları karşılık veriyor, her hareketimle uyum sağlıyor. Daphne de beni içine çekiyor, vücudu geriliyor ve sanki orgazma yaklaşıyormuş gibi sarsılıyor. Hissettiğim tek şey hayalarımındaki gerginlik ve sonra kendimden geçiyorum.

Kendime geldiğimde Daphne'nin üzerinde uzanıyorum, her ikimiz de güçlkle nefes alıyoruz, vücutlarımız birbirine yapışmış. Üzerinden iniyorum. O, yataktan sürünerek kalkıyor ve banyoya doğru yöneliyor. Başım dönüyor. Her şeyi hissediyorum. Yıllardır hissetmediğim şeyleri hissediyorum; artık hissedebileceğimden emin olmadığım türden şeyler.

Bir dakika sonra dönüyor. Doğduğu günkü gibi çıplak, güzel yüzünde tatmin olmuş hafif bir gülümseme. Yanımdaki örtünün altına sürünerek giriyor, hiçbir kelime etmeden komodinin üzerindeki lambayı kapatıyor.

Banyoya yöneliyorum, duşu açıyorum ve on dakika sonra dönüyorum. Kelimeler dilimin ucunda. Bu kadına hiç söylemem gerekeceğini beklemediğim kelimeler.

Bundan sonra onu tekrar görmek istiyorum. Yarın onunla vedalaşıp ayrı yollara gitmek istemiyorum. Aramızda bir şeyler var. Olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum. O da hissediyor olmalı.

Yatağa, yanına tırmanıyorum, vücudumu onun şeklini alacak şekilde ona doğru bastırıyorum ve kolumu üzerine atıyorum.

“Daphne,” diyorum, sesim ölçülü bir fısıltı şeklinde.

Cevap yok.

İkinci kez baktığımda, çoktan uyumuş olduğunu görüyorum. Bu gece ona söyleyemeyeceğim ama yarın söyleyeceğim.

16. Bölüm

Daphne

“Araba hazır.” Cristiano bir telefon konuşmasını bitiriyor ve bavuluna dönüyor, çünkü kıyafetleri topluyor. Duş aldığı için saçları hâlâ nemli ve sabunla tıraş losyonunun kokusu serin otel havasını dolduruyor. Bu adam duş almaya bayılıyor, bu kesin. “On beş dakika içinde getiriyorlar.”

“Yollar iyi,” diyorum, telefonumdan kontrol ederek. Birdenbire dün geceye dönüyorum, önce vücudum sıcak telaşlı bir heyecanla doluyor ama tekrarlamak için vaktimiz olmayacağını fark ettiğimde hızlı bir üzüntü patlamasıyla devam ediyor. Cristiano’yla kesinlikle hayatımın en iyi seksini yaptık ve dün gece trajik bir şekilde büyük finalimizdi. “Yolumuzda kapanma yok.”

“Üç saatte Scranton’a ulaşırız,” diyor. Sesinde daha az güven ve biraz daha az yorgunluk var fakat bunun için onu suçlayamam. Uzun ve inanılmaz derecede tahmin edilemez bir hafta geçirdik.

Yola koyulmadan önce hızlı bir duş almak için telefonumu komodinin üzerine koyuyorum ve kıyafetlerimi alıyorum fakat banyoya adımımı attığım anda telefonum ahşap komodinde kayarak titreşim yapıyor. Geri dönüyorum. Arayan kişinin adını görüyorum ve ikinci kez çalarken cevaplıyorum.

“Delilah, merhaba. Şimdi çıkıyoruz. Yaklaşık beş saat içinde evde olurum,” diye cevaplıyorum.

“Daphne, ben Zane,” diyor duymayı ummadığım bir ses. Ödüm kopuyor.

“Zane, ne oldu?”

“Kötü bir şey yok,” diyor, sesi sakın. “Her şey yolunda. Sadece doktorunun Delilah’yı hastaneye yatırdığını bildirmek için aradım. Doğum sancıları başladı.”

“Aman Tanrım.” Yatağın kenarına yığılıyorum, boş gözlerle günbatımında bir buğday tarlasının suluboya kopyasına bakıyorum.

“Sancıları yirmi dört saat sürebilir,” diyor, endişelerimi hafifletmeye çalışıyormuş gibi ses tonunda hafif bir kıkırdama var. “Henüz panik yapma. Önümüzdeki beş saat tamamen olaysız geçebilir ve ona yolda olduğunu söyleyeceğim.”

Güçsüzlük beni ele geçirirken gözlerim doluyor. “Tamam. Ona sevdiğimi söyle ve oraya mümkün olan en kısa sürede varabilmek için elimden geleni yapacağımı söyle.

“Sakın hız yapma,” diyor Zane.

Söyleniyorum.

“Ben sadece Delilah’nın söyleyeceği şeyi söylemeye çalışıyorum,” diye ekliyor. Sesi birazcık nefes nefese ve arka planda ayak sesleri duyuyorum. “Şu anda yeni odasında. Merhaba demek ister misin?”

“Evet.” Telefonumu sıkıca tutuyorum. “Kameradan görüşebilir miyiz?”

Zane görüntülü arama başlatırken telefonum bip sesi çıkarıyor ve ekranı yüzüme çeviriyorum. Kız kardeşimin doğum süit odasının açık şeftali duvarları ve yatağının beyaz çarşafı birbirine karışıyor. Annemin arka planda alçak ve yatıştırıcı sesini duyuyorum ve sonra bir kadının kasılmaları ölçmekten ve ona “rahatlatmak” için bir şeyler verdiğinden bahsettiğini duyuyorum.

“Daphne?” Delilah’nın yüzü görüş açısına giriyor. Minik pembe çiçeklerle kaplı, ince ve beyaz bir gecelik giyiyor. Kolun-

da bir manşon ve arka planda nereye bağlı olduğu görüntünün dışında olan bir yığın kablo var. Sabit bir bip sesi annemin sesini bastırıyor fakat onun arka planda, *kız kardeşin mi?* diye sorduğunu duymayı başarıyorum. “Selam, kardeşim.”

“Nasıl hissediyorsun?” Kaşlarım kalkıyor ve kendimi gülümsemeye zorluyorum çünkü onun önünde soğukkanlılığımı korumak için yapabileceğim tek şey bu. Onun yanında elini tutarak orada olamamak beni öldürüyor.

“Korkmuş.” Gözünün kenarındaki bir damla yaşı silmeden önce burnundan gülüyor. “Korkudan üç buçuk atıyorum.”

“Bunu başarabilirsin,” diyorum.

“Keşke burada olsan.” Başını yana doğru eğiyor ve sonra telefonun üzerinden yukarı doğru bakıyor. Zane yanına geliyor, eğilip başının üstünden öpüyor. Daha sonra yanındaki koltuğa oturuyor, ellerini tutuyor. Onu çok seviyor ve onunla birlikte olduğu için mutluyum fakat ayrıca bana da ihtiyacı var. Büyürken, bir diğeri-miz ortalıkta yokken kendimizi hep eksik hissederdik. Belki ikiz olmakla alakalı. Emin değilim.

“Çok yakında orada olacağım,” diyorum. “Bana beş saat ver, tam orada seninle olacağım.”

“Daphne mi?” Kız kardeşim Demi, Delilah’nın diğer tarafına çömeliyor, el sallıyor ve sırtıyor. “Selam, Daph! Seni özlüyoruz. Keşke burada olsan.”

Dudaklarını büküyor ve arka planda annemin sarı, gür saçlarını fark ediyorum. Göğsüm sıkışıyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor annem, kaşlarını çatınca çizgiler oluşuyor.

Acı bir gülümsemeyle, “Evet, anne,” diyorum. “Yoldayım. Ben gelene kadar o bebeği doğurmasına izin verme.”

Kız kardeşlerim kahkaha atıyor ve annem elini ekrana doğru

uzatıyor. “Telefonu karnına koymamı ister misin? Böylece yeğenine bunu kendin söyleyebilirsin.”

Cristiano’nun komodininin üzerindeki otel telefonu çalıyor. Ahizeyi omzuna koyuyor, bir şeyler mırıldanıyor ve sonra bana dönüyor.

“Araba aşağıda,” diyor.

“Gitmeliyim, millet, sizi seviyorum ve yakında görüşürüz.” Telefonu kapatıp dikkatimi şu anda valizinin fermuarını kapatan Cristiano’ya veriyorum. Tek koluyla kaldırıp kapının yanına koyuyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

“Delilah’yı hastaneye yatırdılar. Bu sefer gerçekten doğum sancısı çekiyor.” Gözlerim yaşıyor ve uzaklara bakıyorum.

Yanıma gelip avuçlarını yan taraflarımda gezdiriyor. Çenemin altına bir parmağını koyup bakışlarımı onunkilere yönlendiriyor.

“Seni eve götüreceğim,” diyor, omuzlarını dikleştirerek. Sesinde belli bir üzüntü var, sanki feda etmek istediğinden emin olmadığı bir şeyi feda edebileceğini biliyormuş gibi. “Servis yolunu kullanmak zorunda kalsak bile...”

“Hayır.” Daha fazla sözler vermeden onu susturuyorum. Kafamı sallayarak, “Sen o düğünü kaçırmıyorsun,” diyorum.

Gözlerime bakarken eli kolumdan aşağı kayıyor ve bileğimde duruyor. “Birkaç saat içinde evde olacaksın. Sana söz veriyorum, Daphne.”

17. Bölüm

Cristiano

Bizi Scranton'a götürecek olan çıkışa girerken yolun gürültüsü ve dönüş sinyalinin cızırtılı tıklaması dışında araba sessiz. Son üç saatin çoğunu ölü bir sessizlik içinde geçirdik, Daphne turnaklarını kemiriyor ve ben onu tekrar görmek istediğimden bahsetmek için uygun bir zaman kolluyorum.

Aklımdan bir milyon düşünce geçiyor, bunlardan çoğu benimle geçirdiği bu haftadan sonra, hayatında asla bir daha beni görmek istemeyebilir sonucuna ulaşıyor. Elbette, bunların hiçbirinin olması benim suçum değil ama yaşadığı sürece beni hayatının en kötü haftalarından biriyle ilişkilendirebilir. Evet, seks ateşliydi. Ancak, bu haftanın tek olumlu kazanımı bu.

Harika seks fakat...

Arabada uzun saatler.

Vasat benzin istasyonu yemekleri.

Yamuk yumuk otel yatakları.

Kız kardeşinin bebeğinin doğumunu hâlâ büyük olasılıkla kaçırma olasılığı...

Anayoldan çıkıyorum ve kardeşime beni tam on iki buçukta almasını söylediğim bir Shell benzin istasyonuna doğru yöneliyorum, otoparka şöyle bir bakıyorum, paslı Bronco'sunu görü-

yorum ve yanına park edip motoru durduruyorum. Hayatında ilk kez, tam vaktinde gelmiş.

“Geri kalan yolu gidebilir misin?” Sessizliğimi bozuyorum.

Bana dönüyor, bakışlarını çevirip emniyet kemerime sabitliyor. Telefonunu yukarı kaldırıp bana çeviriyor, ekranda tam bir dakika önce gönderilen bir mesaj var. Mesaja bakıp kelimeleri okuyorum.

DELİLAH DOĞUMA HAZIR. SADECE DOKTORU BEKLİYORUZ. ÇOK ÜZGÜNÜM, DAPHNE.

Allah kahretsin.

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, omuzları düşerken nefes veriyor.

“Çok üzgünüm.” Sırtını sıvazlıyorum fakat vücudu kaskatı, bu yüzden onu kollarıma çekiyorum. Bu mikroskobik kiralık arabanın ufacık konsolunun üzerinden sarılıyorum, onu kollarımla sarıyorum ve sarı saçlarını üzerinden öpüyorum, kendimi tekrarlıyorum çünkü söyleyecek söz bulamıyorum, “Çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil.” Sesi omzuma çarpıyor. Melankolik bir fısıltı. “Sadece zamanlamaya inanamıyorum. Çok uğraştık, bunun olabileceğini düşünmemiştim.”

Başının arkasını avucumun içine alarak ona daha sıkı sarılıyorum. Dokunmayı seven bir adam değilimdir, en azından kapısı kapalı yatak odalarının sınırları dışında ama bu doğru geliyor. Tam şimdi bir arkadaşaya ihtiyacı var.

Daphne uzaklaşıyor, ön paneldeki saate bakıyor. “Gitmelisin. Katılman gereken bir düğün var. Senin için çok geç değil, değil mi?”

Dudaklarımı düz bir şekilde birbirine bastırıp kafamı sallıyorum. “Hayır. Çok geç değil.”

Puslu gözlerine dokunarak gülmeye çalışıyor. “İyi. İkimiz için de tam bir kayıp olmadığına sevindim.”

Elim hâlâ onun kolunda, parmak uçlarım tam bileğinin üzerindeki yumuşak cildinde geziyor. Bebek gibi mavi gözlerinin içine bakıyorum, çok iyi biliyorum ki cesaretimi toplayıp bir şey söylemezsem, bu son kez olacak. Ya şimdi ya da asla. Ve hayatımın geri kalanını ne olabileceğini düşünerek geçirmek istemiyorum. Eğer...

Tak, tak, tak.

Omzumun üzerinden bakıp küçük erkek kardeşimin pencereye vurduğunu görene kadar kalbim göğsümde sendeliyor. Camı indirip ona hızlı bir bakış atıyorum çünkü burada meşgul olduğumu açıkça görüyor olmalı.

“Bir saniye,” diyorum.

Fabrizio yere çömelip arabanın içinden yolcu tarafına doğru bakıyor. “Sen Daphne olmalısın. Bütün Amato ailesi adına, son dört günü bu bit kadar yerde, bu iğrenç pislikle sıkışmış olarak geçirmenin verdiği korkunç rahatsızlık için özür dilememe izin ver lütfen.”

Daphne elini omzuma koyup gülüyor. “Hayır, mükemmeldi.”

“Arabaya dön,” diyorum ona. “Birazdan orada olacağım.”

Arabadan iniyorum, Daphne de aynını yapıyor ve bavulumu alırken bagaj tarafında tekrar bir araya geliyoruz.

“Sanırım bu bir veda?” Ellerini birkaç gün önce Iowa’dan aldığımız bir kapüşonlu tişörtün ceplerine sokuşturuyor. John Deere* yeşili, parlak sarı bir fermuarı var ve arkasında bir mısır başağı karikatürü ve altında şu sözler basılmış: *Seni tahrik ediyor muyum, bebek?* Onun için çok büyük bir beden, belki benim de giymem gerekir diye onda ısrar etmişti.

* Amerika’da tarım makineleri üreten bir şirket. (ç.n.)

Sanırım o tür bir kız. Her zaman başkalarını düşünen... Onu havaalanındaki kuyrukta beklerken ilk defa gördüğüm ana dönüyorum. Onun hemen arkasında karo zeminde plastik bir kimlik kartı duruyordu ve onu yerden aldığımda etrafa uyan biri var mı diye bakındım, uzaktan hiç de hayran kaldığım kız olmasını ummuyordum.

Kısa bir süre sonra kahve standında ona çarpıp kahvesini dökmesine sebep olduğumda bana bağırabilirdi. Yapmak istedi. Bunu onun gözlerinde gördüm; kısa bir gerginlik ısıltısı... Fakat gülümsedi ve sorun olmadığını söyledi.

Ve otelde, odasmda kalmama izin verdi. Tamam, benim odam olması gerekiyordu ama bu tür bir jest olmasaydı, parkta bir bankta uyuyor, yeni yılı tek başıma kutluyor ve muhtemelen kendime bir adamın mecbur kalmadıkça asla düşünmeyi sevmediği türden soruları soruyor olurdum. Bunun yerine, onunla geçirdim ve hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

Bir adım daha yaklaşımadan önce Fan'ın şoför kapısının çıt sesini bekliyorum.

“Seninle iyi vakit geçirdim,” diyorum gözlerimi onunkilere kilitleyerek. “Bu küçük macerayı, yaşadığım sürece asla unutmayacağım.”

Burnundan gülümsüyor, çakıllı park alanını ayak parmağıyla eşelerken ayakkabılarına bakıyor.

“Benimle geldiğin için teşekkürler.” Daphne kıvrık kirpiklerinin arasından yukarı doğru, gözlerime bakıyor. “Biliyorum, ilk başta seninle kavga ettim. Gelmeni istemedim fakat geldiğin için memnunum.”

“Seni tekrar görmek istiyorum.” Lafi uzatmak istemiyorum.

Sanki şu anda ona söylememi beklediği son şeymiş gibi, gözleri büyüyor.

“Bu son birkaç gün...” Derin bir nefes alıyorum. “Bilmiyorum, Daphne. Sinir bozucu ve can sıkıcıydı... ve harika... ve inanılmaz. Aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değilim fakat her şeyi göz önüne aldığımda, onları bir milyon dolara değişmem. Seninle olmak, seni tanımak... ve seninle birlikteyken rahatım. Çok gerçek. Zahmetsiz, şimdiye kadar hiç kimseyle yaşamadığım bir şey. Ben...”

“Ben de seni tekrar görmek istiyorum.” Ağzını yarım büzüyor ve mavi gözleri parlıyor. Sanki bunca zamandır benim ilk hamleyi yapmamı beklemiş gibi. “Telefonunu ver.”

Uzatıyorum ve geri vermeden önce numarasını kaydediyor.

“Gitmek zorundayım,” diyor, kiralık arabanın şoför tarafına bakıyor. “Beni ara, tamam mı? Bu senin çapkınlık dalaverelerinden biri değil, öyle değil mi?”

Sırıtarak başımı sallıyorum. “Hayır, Daphne. Asla senin kalbini kırmam.”

Bakışları benimkine kayıyor. Dudakları hafifçe açılıyor, sanki bir şey söylemek üzere gibi fakat yorumunu bir öpücükle susturuyorum. Geçici bir veda. Tekrar buluşana kadar bir şeker.

“Seni arayacağım,” diyorum, nefes alıyorum, dilinin tatlı lezzetini ve dudaklarının kiraz yumuşaklığını özlüyorum. “Söz veriyorum.”

“Git,” diyor, sırtımmaya çalışarak. “O düğüne git.”

18. Bölüm

Daphne

“O çok değerli, Del.” Dudaklarımı büzüyorum, yeni doğmuş yeğenim Noah’ya yılışıyorum. “Ona şimdiden âşık oldum. Bak, kulakları sana çekmiş! Ve ağzı.”

“Evet, bu kesinlikle bir Rosewood ağzı,” diyor, yüzü gururla parlayarak.

Noah bebek henüz bir saatlik değil. İhtişamlı gelişini elli dört dakika otuz beş saniyeyle kaçırdım.

“Hâlâ bunu kaçırdığıma inanamıyorum,” diyorum, vaftiz oğlumun minicik eline uzanıyorum. Küçük parmaklarını serçe parmağıma doluyor.

“Sorun yok. Gerçekten. Bu konuda kendini hırpalamayı bırak artık ve adı Noah Zane Cruz olan bu değerli şeyin tadını çıkar.”

“Zane’den bahsetmişken...” doğruluyorum, “ve hatta herkes... herkes nerede?”

“Annem, babamı getirmek için aceleyle eve gitti. Demi Royal’a telefon açmak için çıktı. Zane dışarıda, bekleme odasında telefon görüşmeleri yapıyor.” Haşatı çıkmış bir şekilde gülümsüyor, bakışları yeni doğmuş oğlunun üzerinde. “Tüm bu kargaşa ve heyecandan sonra, hepsi rüzgârdaki yapraklar gibi ortalığa dağıldılar. İçlerinden biri hastanenin çatısına çıkıp, bağırarak müjdeyi verirse şaşırmam.”

Gözlerimi devirerek kıkırdıyorum. “Fırsat bulmuşken, huzur ve sessizliğin tadını çıkar. Eminin her an geri dönüp onu ilk kim kucağına alacak diye kavga edecekler.”

“Onu kucağına almak istiyor musun?”

Doğrulup gözlerine bakıyorum. Onu göğsünden kaldırıp benim almamı beklerken elleri bebeğin minicik vücudunu özenle kucaklıyor.

Kardeşlerimi seviyorum ve kardeşlerimin bu dünyaya getirdiği çocukları her zaman seveceğim. Salyalı bir gülümsemeden zevk alabilirim ya da küçük bir bebek fötr şapkasından ya da üzerinde bıyık olan emziklerden çünkü acayip komikler fakat sıra onları tutmaya geldiğinde? Bu benim işim değil.

Fakat o benim vaftiz oğlum.

Ve bu an kesinlikle paha biçilmez.

Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı kundak şeklindeki battaniyesinin altına kaydırıyorum. Özenli bir şekilde onu göğsümde tutuyorum, kalbim dörtmala koşuyor.

“Tanrım, ona âşığım.” Eğilip yaklaşıyorum, burnumu minicik kafasını kaplayan, kabarık koyu saç buklelerine sürtüyorum. “Daha mükemmel olamazdı, Delilah, gerçekten.”

Göğsümden yayılan bu sıcak ve yoğun duygunun tadını çıkararak bu anda olabildiğince uzun süre kalmak istiyorum. Gözleri sıkıca kapalı olmasına rağmen, biraz mızımızlanmaya başlıyor. Sesi tiz ve bana tüylü küçük bir fareyi çağırıştırıyor. Esnerken ağzı açılıyor ve dilinin ucu azıcık görünüyor.

“Bu çok güzeldi. Zane nerede? Burada harika bir pozu kaçırdı.” Yeğenimi kardeşime geri uzatıyorum ve hemen onun kollarının arasına gömülüyor, artık ağlamıyor. Sanki annesi olduğunu biliyor ve bu durum yumurtalıklarına beklenmedik bir sancı ve göğsüme garip bir gerginlik gönderiyor.

Bir anlığına, nasıl bir anne olabileceğimi hayal ediyorum. En fazla kız kardeşimin yarısı kadar olmayı umabilirim.

“Tak, tak.” Bir erkek sesi dikkatimi kapıya doğru çekiyor

İlk gördüğüm şey, kocaman bir çiçek buketi.

Gördüğüm ikinci şey, *O BİR ERKEK* yazan parlak bir folyo balon.

Gördüğüm üçüncü şey, Weston.

19. Bölüm

Cristiano

“Takım elbisemi getirdin mi?” Jersey’ye girerken Fabrizio’ya soruyorum.

İşaret ederek, “Evet, arkada,” diyor. “Saat üçte kilisede olmamız gerekiyor. Ayrıca, yeni kız arkadaşına veda etmek zorunda kaldığın için ucu ucuna yetişeceğiz. Bence arabada üstünü değiştiren iyi olur.”

Emniyet kemerimi açıyorum, arka koltuk üzerinde asılı olan elbise taşıma çantasını alıyorum ve takım elbisemi giymeye başlıyorum.

Fab bana yan gözle bakarak, “Sessizsin,” diyor. “O kızla bir şey mi oldu?”

Cevap vermiyorum.

“Yoksa bu Joey’in düğünüyle mi ilgili?”

Hâlâ cevap vermiyorum.

“Bak, herkes orada olacak,” diyor kardeşim. “İstesen de istemesen de mutlu bir surat takınman gerekecek. Joey’in aramızdan evlenecek ilk kişi olacağını biliyordun. Bu, dünyanın sonu değil. Belki bir devrin sonu fakat dünyanın sonu değil.”

Pekâlâ, bir devrin sonu ve belki de tamamen başka bir şeyin başlangıcı. Her şey tuhaf geliyor. Bu noktada ne olacağı henüz belli değil.

“Konuşmayacak mısın?” Fabrizio homurdanıyor, şerit değişirken elleri direksiyonu sıkıca tutuyor. “Peki. Her neyse. Yine de giyin. Seni o kiliseye götürmekten ben sorumluyum ama ondan sonra olanlar seni ilgilendirir.”

20. Bölüm

Daphne

“Sana bir soru sorabilir miyim?” Weston hastane kafeteryasındaki masada otururken strafor korumalı kahve kupasından bir yudum alıyor. Delilah’ın derlenme odasında, saçma bir merhabalaşmadan sonra ve Delilah’ın hemşiresinin birkaç özel durumla ilgili kız kardeşimle ilgilenmesi gerektiği için Weston tekrar ziyaretçi akınına uğramadan önce dinlenmesi ve bebekle bağ kurması için onu biraz yalnız bırakıp zaman vermemiz konusunda ısrar etti.

“Tabii ki.” Dik oturuyorum, gözlerim onun açık mavi gözlerine kilitlenmiş, şu anda Cristiano’nun karşısında oturuyor olmayı dilediğimi fark ediyorum.

Aylar önce, Weston yanımdayken, aşırı derecede tahrik olurdum. Saman sarısı buklelerini uzatma biçimine ya da omuzlarının lacivert polo yaka tişörtünü doldurma şekline ağzımın suyu akardı, kasları sıkıca saran kumaşın altında gergin olurdu. Çenesi ve ne zaman yakınında olsam asla benden uzak tutmayı beceremediği ağzıyla ilgili fanteziler kuruyor olurdum. Gözlerimde öngörü ve sağduyumu bulandıran kalpler olurdu.

Bir seneyi aşkındır onu görmüyorum ve altı ay önce bile, yeni biriyle onunla olduğum kadar mutlu olup olamayacağım konu-

sunda hâlâ şüphelerim vardı.

Ama bir şeyler değişti. Bir değişim oldu. Ne zaman olduğundan emin değilim fakat şu anda hissedeceğimi düşündüğüm şekilde hissetmiyorum.

Weston'a baktığımda, hatıralar seliyle boğuluyorum. Aynı anda hep birden üzerime çöküyorlar. Miami'deki o berbat kulüpte tanıştığımız ilk gece. Küba müziği dinleyerek caddelerde yürüyüşümüz. Sohbet ederek sabahlayışımız. Numaralarımızı birbirimize verişimiz. Birbirimizi ziyaret etmek için ülkenin bir ucundan diğerine uçuşumuz. Yatakta kollarında uzanışım, onu içime çekişim ve hayatın ondan önce olup olmadığını sorgulayışım.

Ve daha sonra hatıraların geri kalanı takip ediyor.

Onu boş odalardan birini temizlerken, eski kız arkadaşının yapmış olduğu koleksiyon defterinin sayfalarını çevirirken yakalamam. Telefonunda ondan bir mesaj bulmam. Cevap vermedi ama eski kız arkadaşı kesinlikle onunla tekrar bağlantı kurmaya çalışıyordu ve takip eden haftalarda ruh halindeki değişim inkâr edilemezdi.

O zaman anladım.

Beni sevmek istedi. Beni sevmeye çalıştı.

Fakat hâlâ ona âşıktı.

“Neden aramalarım cevap vermedin?” diye soruyor, sesinde tipik bir Weston sakinliğinin imzası var.

Suratım asılıyor, bunu nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum. Normalde bir kişi diğerinin aramalarını görmezden geliyorsa, gerçek hayatta da onları görmezden gelebilir. Çağrılarını telesekretere yönlendirdiğim onca zaman içinde, bir gün bana nedenini sorduğunda nasıl açıklayacağımı hiç düşünmedim.

“Düşündüm ki,” diyor, duruyor ve burnundan derin bir nefes veriyor, “biz bitirdiğimizde, arkadaş olarak kalacaktık. Bunun

insanların artık onlarla birlikte olmak istemediklerinde ve kibar olmaya çalıştıklarında birbirlerine söylediği bir şey olduğunu biliyorum fakat bizim farklı olduğumuzu sanıyordum. Samimi olduğunu sanıyordum. Ben öyleydim.”

“Ah, hımm...” Bir yudum kahve alıyorum, sandalyede huzursuz bir şekilde kımıldarken, ayak parmaklarım masanın altında yere vuruyor. “İlk başta samimiydim, daha sonra eve geldim ve arkadaş kalmazsak, her ikimiz için de iyi olabileceğini düşündüm. Sen Elle’le birlikteydin ve eğer ben hâlâ resimde olursam bunun adil olmayacağını düşündüm.”

“O aldırmazdı. Demek istediğim, artık bitti. Sona erdi. Bu sefer kesin ama o öyle biri değildi.”

“Ve belki, bir parçam seninle konuşmaktan kaçınmak istedi çünkü bu, sahip olduklarımızı ve kaybettiklerimizi hatırlatıyordu ve onunla mutlu olup olmadığını bilmek istemedim çünkü bu çok acı verirdi. Sadece benimle çok daha az mutlu olduğunu göstermeye yarardı.” Bakışlarım aramızda duran tuz ve karabiberliğin yanına sıkıştırılmış bir karton çorba mönüsüne kayıyor. “Belki de bu, bencil olduğumu gösterir. Bilmiyorum ama suskunluğum asla seninle alakalı değildi. Bunu bilmeni isterim.”

Ağzı kapalı, buruk bir şekilde gülümsüyor, nazik parlak gözleri üzerime yöneliyor. “Sürekli seni düşünüyorum, Daphne. Asla gerçekten vazgeçmedim. Muhtemelen Delilah’nın canını çok sıkıttım, sürekli seninle ilgili sorular soruyordum. Sanırım sana söylemiştir.”

Başımı salladım. Kız kardeşimin, o ilk yıl adını yanımda anmamasını söylediğimde, bir kez olsun beni dinlemiş olmasına şaşırdım. “Asla bir şey söylemedi. Yapmaması için sert bir emir almıştı.”

Dışleriyle alt dudağını ısıyor ve kocaman gülümsüyor. Fakat

mutlu bir gülüş değil. Gözlerinde mutsuzluk var. Pişmanlık. Özlem.

“Seni gerçekten üzdüm, değil mi?” Masanın karşısında gözlerini kısıyor.

Uzaklara bakıp hızla nefes alıyorum. “Evet, üzdün fakat isteyerek yapmadığımı biliyorum.”

Eli masanın kenarında duruyor, parmakları kasılıyor. Sanırım bana uzanmak, elini elimin üzerine koymak istiyor fakat bir şey onu hareket etmekten alıkoyuyor. Muhtemelen iyi bir şey çünkü bu iç karartıcı, grinin farklı tonlarına boyanmış hastane kafeteryasındaki kırk yıllık duygu seline rağmen, Cristiano’nun tam şu anda ne yaptığını merak ettiğimi fark ediyorum...

Ve neden Weston’la burada oturmak o kadar kolay ve neden onun kollarına atlayıp her şeye yeniden başlamak istemiyorum çünkü bir şey bana bu konuşmanın oraya gittiğini söylüyor. Yeni baştan başlamak istiyor. Yürütebilmek için. Ve bir yıldan fazla bir süredir ilk kez, onunla birlikte olma fikri sıfır derece çekiciliğe sahip. Sanki Weston’a duyduğum özlem yok olmuş, neredeyse bir gecede havada yok olup gitmiş.

“Tanrım, seni görmek güzel, Daphne,” diyor. Bunu söylediğini duymak güzel ama bu benim nasıl hissettiğimi değiştirmiyor. “Hiç bilemezsin.”

Telefonumdan saati kontrol ediyorum, ayağa kalkıyorum ve bu konuşmayı kanatlanıp çok tehlikeli bir yere uçmadan kısa kesiyorum.

“Uzun bir gündü,” diyorum, özür diler gibi yüzümü buruşturuyorum. “Eve gidip biraz dinleneceğim. Kız kardeşime birkaç saat içinde döneceğimi söyle.”

Ona cevap verme şansı vermiyorum. Sadece dönüp gidiyorum.

21. Bölüm

Cristiano

“Orada.” Joey’in annesi kilisede bir pazar okulu sınıfının önünde kravatını düzeltiyor, dudaklarını bir tarafa büzmüş ve gözleri buğulu. Tam olarak hatırladığım gibi kokuyor: Charlie parfüm, saç spreyi ve mentollü sigaralar. “Çok yakışıklı görünüyorsun, Cris.”

“O gergin mi?” diye soruyorum.

Annesi elini yüzünün önünde sallıyor. “Benim Joey’m değil. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Başta öyleydi ama bugün sürekli gülümsüyor. Tek endişelendiği şey, onu damada teslim etmek için buraya vaktinde gelip gelemeyeceğindi.”

Connie elini yakamdan aşağıya indiriyor ve uzaklaşmadan önce bana buğulu gözlerle gülümsüyor, parıldayan mavi elbisesi her adımda sallanıyor.

Kapıya vurarak derin bir nefes alıp bekliyorum.

“Girin,” diye sesleniyor.

Kapıyı iterek açtığımda birdenbire, bir şeyler tokat etkisi yaratıyor.

Şaşkınlık.

Suç.

Pişmanlık.

Kaçınılmaz olana ve kontrol etmemin imkânsız olduğu şeye boyun eğme.

Fakat o benim en iyi arkadaşım, yaklaşık yirmi yıldır öyleydi ve büyük gününde onun için mutlu olmazsam lanetlenirim. Bu benimle alakalı değil. Gururumu bir kenara bırakacağım. Bu duyguları derinlere, ait oldukları yere gömeceğim ve bozuntuya vermeyeceğim.

Bu günü neredeyse kaçıracaktım. Onu mahvedersem lanetlenirim.

“Bana öyle bakma, beni geriyorsun.” Huzursuz bir kahkaha atıyor, bir tutam koyu renk saçıma uzanıp parmaklarıma doluyorum. “Bütün bu makyajla gülünç mü görünüyorsun? Lütfen öyle olmadığını söyle. Beni bilirsin. Bir tane dudak nemlendiricim olduğunu sanmıyorum ve şu anda tamamen makyajlıyım. Garip geliyor.”

Joey tam anlamıyla bir erkek Fatma. Her zaman öyleydi. Biz büyürken grubumuza bu şekilde katıldı. Tabii ki, bizim mahallede yaşıyordu fakat ayrıca bisiklet binmeyi, basketbol oynamayı ve video oyunlarını oynamayı seviyordu. Diğer bütün kızlar birbirlerinin saçlarını örmeyi ve amaçsızca Seventeen dergisinin sayfalarını çevirmeyi tercih ederlerdi.

“Hayır,” diyorum. “Güzel görünüyorsun.”

Ve gerçekten öyle demek istiyorum. Muhteşem görünüyor. Farklı ne yaptı bilmiyorum. Makyaj yaptığını görüyorum ve saçı kıvrıcık ya da dalgalı ya da her neyse. Uzun ve omuzlarından aşağı dökülüyor ve başının üstünde bir çeşit kristal ve inci bir taç oturuyor. Bir prensese benziyor.

“Emin misin? Bana gerçeği söyleyebileceğini biliyorsun,” diyor. “Başka birinden duyacağıma senden duymayı tercih ederim. Gülünç olduğumu düşünüyorsan, derhal hepsini silerim.”

“Hayır.” Yanındaki masanın kenarına oturuyorum. Onun kırmızı gül buketi yanımda duruyor. “Kalsın. Harika görünüyorsun, Jo. Gerçekten.”

Gülümsüyor, gerginliğini atıyormuş gibi nefes veriyor. “Gelebildiğin için çok sevindim. Bir anlığına endişelenmiştim. Düğününden bir hafta önce senin şehir dışına çıkmana izin vermemeliydim.”

“Sanki beni durdurabilirdin.” Kollarımı göğsümde bağlayıp ona göz kırpıyorum.

Joey koyu renk gözlerini deviriyor. “Sen benim yuvarlanan taşsın. Tanrı korusun kırk yılda bir durursun da, yosun tutarsın.”

Bir an aramızda asılı kalan somut bir sessizlik oluyor ve gülümsemesi kayboluyor.

“Keşke buralara daha çok gelsen,” diyor. “Seni özlüyoruz. Seni her gün görüyorken, şimdi yılda bir-iki kez görmek aynı şey değil.”

Derin bir nefes alıp tavanın kaplamalarına bakıyorum, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hakikat dilimin ucunda ama onu söylemeye hiç niyetim yok.

“Bazen benim yüzümden gittiğini düşünüyorum.” Şu anda sesi daha alçak ve ona doğru baktığımda, kucagında kıpırdattığı parmaklarına yoğunlaştığını görüyordum. Bazen yaptıklarının çoğunun benim yüzümden olduğunu düşünüyorum.”

“Joey.”

“Cris.” Sözümlü kesiyor. “O gece hayatı sonsuza kadar değişen tek kişi sen değildin.”

Altdudağı titriyor.

Bu yüzden düğün gününde ağlamasına izin veremem.

Benim yüzümden.

“Kendini suçlamaktan vazgeçmelisin,” diyor, uzun bir nefes

alıp yan tarafa balkıyor. “Ve işler zora girdiğinde kaçmaktan vazgeçmelisin. Dünya gezgini gibi davranıyorsun ama seni tanıyorum, Cris ve sadece kaçtığını biliyorum. Beni görmek senin için zor olduğu için buraya gelmediğini biliyorum.”

“Hadi ama. Bugün değil. Dügün gününde bu konuşmayı yapmayacağız, Jo.”

“Hayır.” Sesi yükseliyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. “Bu konuşmayı yapmalıyız çünkü o geceden kurtulmalıyız. Her ikimiz de.”

Dudaklarımın arasından sıkı bir nefes veriyorum, kollarımı göğsümde sıkıca sarıyorum ve ona bütün dikkatimi veriyorum.

“Pekâlâ,” diyorum. “Devam et. Anlat bakalım.”

“Trent’i sevmediğini biliyorum,” diyor, elini kalbinin üzerine koyuyor. “Fakat o bana âşık, Cris. Bana çok âşık. O benim hayatımın aşkı ve beni olduğum gibi seviyor. Benimle hangi yola girdiğini biliyor ve biliyorum, bunları duymak senin için zor çünkü sen her zaman benimle ilgilenecek kişinin kendin olması gerektiğini düşünüyordun ama Trent senin yapamayacağın bir şekilde beni seviyor. İstemediğin için değil fakat biliyorsun, ben senin kız kardeşin gibiyim. Sen benim gıcık abim gibisin. Gerçekten çok tuhaf olurdu. Öpüştüğümüz o zamanı hatırlıyorsun, değil mi? Onuncu sınıfta? İğrençti.”

Bir anda kaybolrsa da çok hafif tebessüm ediyorum. Doğru. Trent’i sevmiyorum. Otuz yaşına kadar annesinin bodrum katında yaşadı. Bir oyun salonu işletiyor ve dışarıdan bakıldığında, Jersey’den ayrılmak ya da bir şeyler başarmak için hiç motivasyonu olmadığı izlenimine kapılıyorum.

Ama Joey’i mutlu ediyorsa.

Ve çok sadık.

Onu seviyor ve onu olduğu gibi seviyor.

“Önünde sonunda kendini suçlamaktan vazgeçmelisin,” diyor, elini uzatıp elime bırakıyor. “Eminim ki her ikimizde üç yıl öncesine gidip farklı kararlar vermek isteriz ama yapamayız. İyice planlamadan bir yolculuğa, sen direksiyonda uyuyakaldın ve o bariyere çarptın. Ufak bir çizikle kurtuldun ve ben...”

Kucağına bakıyor.

“Arabayı kullanma sırası bendeydi,” diye devam ediyor. “Sen yorgundun, ben yorgundum. Senden birazcık daha arabayı kullanmanı istemiştin ve sen kabul etmiştin çünkü sen öyle bir insansın, Cris. Özverili birisin. Bunu benim için yaptın.”

Burun kemiğimi başparmağım ve işaretparmağım arasında sıkıştırıyorum.

“Seni suçlamıyorum,” diyor. “Hâlâ en iyi arkadaşımsın ve seni hâlâ seviyorum ve şimdi bana nasıl baktığını görmek ve buraya gelmekten kaçındığını bilmek çok acıtıyor çünkü bu beni görmek zorunda kalacağın ve o geceyi yeniden yaşayacağın anlamına geliyor.”

Elimi yan tarafıma indirip gözlerinin içine bakıyorum. “Haklısın. Sana yaptığım şeyi görmekten nefret ediyorum ve bazen, sadece denemek ve unutmak için dünyanın diğer ucuna gidiyorum. Evleneceğini duyduğumda, bir parçam daha da berbat hissetti çünkü her zaman seninle ilgilenecek kişi olmaya söz vermiştim.”

Göğsüm, ikimizin de on üç yaşına bastığımız ve çocukluğumuzun hafifliği uyarmadan uçup gittiği o yaz olduğu gibi yanıyor. Okullar kapandıktan sonraki gün, babasma ölümcül beyin kanseri teşhisi koyulmuştu ve son nefesini almadan bir gün önce, beni görmek istedi. Annem beni Connie için bir güveçle gönderdi ve içeri girip Joey’in babasını mutfak masasında otururken görünce irkildim.

Saçı dökülmüş, zayıf ve solgundu ve mavi kalın bir sabahlığa

sarılmıştı ama hiçbir şey yokmuş gibi gülümsüyordu. O gece üzerinde bir hafiflik vardı, sanki vaktinin geldiğini biliyordu. Beni masaya çağırdı ve oturmamı istedi.

O gece benden Joey’e her zaman bakacağıma söz vermemi istedi.

“Seni suçlamıyorum, Cristiano. Bu yüzden lütfen kendini suçlamaktan vazgeçer misin? Ve lütfen benim için mutlu olursun? Çünkü ben çok mutluyum ve âşığım. Hiç olmadığım kadar mutluyum, yemin ederim ve Tanrı aşkına, şimdi beni nikâh masasına iter misin?” Yüzü Trent’i düşündüğünde olduğu gibi parlıyor.

“Tamam,” diyorum, dik durup tekerlekli sandalyesinin arkasına geçerek göğsümdeki yanmanın yumuşak bir dolgunluğa dönüşmesine izin veriyorum. “Şimdi seni nikâh masasına doğru iteceğim.”

22. Bölüm

Daphne

Çocukluk yatağımın örtüsünün altında kıvrılarak telefonumu kavıyorum ve yorgun gözlerle karanlıkta parlayan ekrana bakıyorum. Hastaneden bir saat önce ayrıldım, anne ve babamla birlikte yerel bir lokantada geç bir akşam yemeği için durduk, düşüncelerimle tekrar baş başa kalana kadar sabırla bekledim ve tam da tahmin ettiğim gibi tek bir şey üzerinde yoğunlaşmış görünüyorlar.

Facebook’a girip Cristiano Amato adını yazıyorum.

Onun fotoğraflarını görmek istiyorum. Onunla ilgili daha çok şey bilmek istiyorum. Sırlarını öğrenmek ve tek tek fotoğraflarına ve durum güncellemelerine göz atmak istiyorum.

Yaptığım aramaya göre, sadece iki tane Cristiano Amatos var ve birinci seçeneği tıklıyorum. Kapak fotoğrafı gece bir şehre ait. Paris gibi görünüyor ve profil fotoğrafı küçük olmasına rağmen kesinlikle Cristiano, Giza Piramidi’nin önünde duruyor.

Fotoğraf albümlerine tıklarken kalbim pır pır ediyor. Çoğu onun gezi fotoğrafları. Çoğuna yazı yazmamış, sadece rastgele birkaçına. Bazı kişiler sorular sormuş ve o cevaplamış.

Joanna Marcuse adında bir kız hemen hemen hepsine yorum yazmış. Cristiano’nun deniz paraşütü yaparkenki bir fotoğrafının

altına, *Yükseklerden korktuğunu sanıyordum. YALANLARDAN oluşan bir tahtta oturuyorsun!* yazmış. Cevaplamış görünüyor, bu yüzden konuşmanın devamını okumak için tıklıyorum.

Asla yükseklerden korktuğumu söylemedim. Beni Ben Fletcher 'la karıştırıyor olmalısın. Cevabında Ben 'i etiketlemiş. Yanılıyorsam düzelt ama altıncı sınıftayken bayrak direğine tırmanan ve tepeye çıktığında altına işeyen Ben 'di.

Ben Fletcher yirmi beş dakika sonra cevaplıyor: *Onu dinleme, Joey. Öyle bir şey asla olmadı, diyor.*

Joey...

Joanna'nın profiline tıklıyorum, kalbim çarpıyor ve kulaklarım ısınıyor. Profili açık. Gözden geçirecek fazla bir şeyi olmasa da, hesabı gizli değil. Cristiano ve Joey'in birlikte bir fotoğrafını bulmam çok uzun sürmüyor. Birkaç yıl öncesine ait. Fotoğrafta çok daha genç görünüyor, daha zayıf, daha az kaslı. Ağızları kulaklarında gülüyorlar, kolları birbirlerine dolanmış. Beyzbol şapkası ve Red Sox* tişörtü giyiyor. Diğer fotoğraflarına göz gezdirirken ikisinin en az üç düzine fotoğrafını görüyorum.

Yüreğim eziliyor.

Birlikte inanılmaz derecede mutlu görünüyorlar.

Doğal. Rahat. Âşık.

Bu, Joey.

Bu, düğününe gittiği "arkadaşı".

Durdurmak istediği düğün.

Telefonumu bir kenara bırakıp kendime bir dakika daha işken-ce etmemeye karar veriyorum. Sil baştan yeni bir Weston olayı gibi geliyor. Bunu yapamam. Kalbimin, hâlâ kalbi başkasına ait olan ikinci bir adamı istemesine izin veremem.

* Amerikan beyzbol takımı. (ç.n.)

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve bir zamanlar olan ve asla olmayacak şeyler için üzülmemeye çalışıyorum.

Yan tarafıma dönerek örtüyü çeneme kadar çekiyorum ve günün yorgunluğunun kemiklerime işlemesine izin veriyorum. Dakikalar sonra, tam buruk bir uykuya yenik düşmeden birkaç saniye önce, telefonum komodininin üzerinde hafifçe titreşiyor.

Karanlıkta gözlerimi kısarak telefona uzanıyorum, ters çevirip ekranı yaklaşıtıyorum. Arayan numaranın alan kodu 973. Bu o. En azından yüzde doksan dokuz eminim. Vücudum donuyor ve zihnim Cristiano ve Joey'in bir dizi görüntüsünü tekrar oynatıyor; gülümseyen, iç içe geçmiş, ayrılmaz.

Titreşim duruyor ve telefon sessizleşiyor fakat ne olursa olsun onunla konuşamam. Bunun nereye varacağını biliyorum.

Telefona cevap verebilirdim. Kendimi onun sesinde boğabilir, parmaklarını saçlarımın arasında hayal edebilirdim. Onu tekrar görmek için planlar yapabilirdim ve ağzı tekrar benimkine yapışana kadar saatleri geri sayabilirdim. Aklımı başımdan alıp uzak yerlere götürmesine, dünyayı yanında dolaştırmasına ve paha biçilmez anılar yaşatmasına izin verebilirdim.

Ancak Weston'da olduğu gibi o kız her zaman arka planda olurdu. Onunlayken, bana bakışında onu görürdüm, sanki orada benimlemiş gibi fakat tam anlamıyla orada olmazdı. Bazen onu benim yerimde hayal ettiğine yemin ederdim, o anı hâlâ kalbinin bağlı olduğu o kişiyle paylaşırdı nasıl olabileceğini merak ederek... Ve asla kasıtlı olmazdı öyle fakat olurdu.

Ben onun yerine geçerdim. Ona umut verirdim fakat sonunda, yeterli olmazdım.

Weston'la yapamadım ve Cristiano'yla da yapamam.

İkinci planda olamam.

Kalbinin yarısına razı olamam.

Öylece oturup hayatına devam etmesi için ona yardım edecek kişinin ben olacağımı umamam ve hayatımın geri kalanını, bana her baktığında her zaman onu düşünmediğine kendimi ikna etmeye çalışarak geçiremem.

Sadece... Yapamam.

23. Bölüm

Cristiano

Joey'in düğün töreninde barın üzerinden uzanıp barmenin dikkatini çektiğim anda boş bardağımı kaldırdım. Beni başıyla onayladı, bir çeşit dile getirilmeyen bir söz, sanki sıkıntılı bir adamı gördüğünde tanıyormuş gibi, yine de kendime sıkıntılı diyebileceğimden emin değilim.

Kafası karışık, belki?

Daha önce Daphne'yi aradım ve henüz geri dönmedi. Tüm istediğim eve sağ salım gidip gitmediğinden emin olmak.

Ve sesini duymak.

Hatta ona bir mesaj bıraktım.

Kolayı seçip ona kısa mesaj geçebilirdim fakat kibar olup eski moda yolu seçerek onu gerçekten telefonu elime alıp arayacak kadar önemsediyimi göstermek istedim.

Barmen bana yeni bir viski uzatıyor ve ben de ona cömert bir bahşiş uzatıyorum. Bu geceki açık büfe bar için Tanrı'ya şükürler olsun. Yukarıdaki iyi adam, en iyi arkadaşımı, Trent Tisdale ile evlenirken izlemenin acısını uyuşturmak ve ilk defa ona göz kulak olmak için artık bana ihtiyacı olmadığını söylediğini duyarken küçük bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Belki bu yükü kendime yüklemek aptalcaydı fakat yıllarca

bu yük oradaydı. Dünyayı dolaşmak istedim. Görülecek her şeyi görmeyi. Ve daha sonra buraya, Jersey'ye gelip Joey ve ona yaptığım şeyle yüzleşip hayatımın geri kalanını bunu telafi etmekle geçirmek istedim. Asla başka bir şey istememesini sağlamak. Rahat olmasını sağlamak. Mutlu... Bu kadar.

Ama Trent'le mutlu. Önemli olan tek şey bu.

Ve beni affediyor.

Ve onun için mutluyum. En azından şu anda.

“Eminim bunlardan bir taneye daha ihtiyacın vardır?” Saçlarında mor gölgeler olan iki tane simsiyah saçlı kadın yanımdaki boş yere oturuyor.

Bir dakika. Tanrım. Hayır.

Sadece bir kadın.

Çift görüyorum.

Barmene el sallayarak, “Bütün gece seni izliyorum,” diyor. “Art arda götürüyorsun. İçkiye dayanıklı adamlara hayran olduğumu söylemeliyim. Eğer sorun çıkarsaydın, sorun yaşardık. Bir sarhoş serserinin kuzenimin düğününü mahvetmesine izin veremem.”

“Sen Trent'in kuzenisin?”

Kafasını sallıyor. “Hayır. Joey'in. Ben Ashley.”

“Hadi ya?” Joey'in çocukluğumuzda kuzeni Ashley'den bahsettiğini hatırlıyorum. Minnesota'da yaşıyordu ve Jersey'ye çok nadir geliyordu. Joey ve annesi her yaz Duluth'a, teyzesiyle kalmaya giderlerdi ve Joey okullar tekrar açılana kadar yok olan komik bir aksanla dönerdi. “Sen kuzen Ashley'sin?”

Hafifçe dikleşiyor, bana dönmeden önce bara eğilerek bir fıçı bira söylüyor. “Evet, ta kendisi.”

İçkiyi yudumluyorum, yüzü görüş açıma girip çıkıyor

“Su ister misin?” diye soruyor, sanki beni oyalayıp almaya çalışacakmış gibi içkiye uzanıyor.

Fakat yutmuyorum çünkü oyuncak kemik çiğneyen aptal bir köpek değilim. Bardağı ileri kaydırıyorum fakat bu sallanan durumumda çok hızlı kaydırıyorum ve yapışkan likör bardağın kenarından elime sıcıyor.

“Kahretsin,” diyorum, bar taburesinden kalkıyor ve neredeyse geriye doğru tökezliyorum. Ashley ayağa fırlıyor, beni dengele tutmak için koluma giriyor.

“Tamam,” diyor, sanki başkanlık emri verecekmiş gibi. “Artık sana içki yok. Benimle gel.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” diyorum fakat ağzımdan çıkan bütün kelimeleri gevelediğimden yüzde doksan dokuz eminim.

“Evet. Geliyorsun.” Ciddi bir duruşu var. Cesur.

Beni dans pisti manzaralı köşedeki bir masaya çekiyor. Yarım kek dilimlerinin olduğu küçük ve beyaz tabakların üzerinde ışıklar yanıp sönüyor. Uzakta bir disko topu dönerek ahşap disko pistinin her yerine ışık parçacıkları saçıyor. Ön tarafta, Al Green’in “Let’s Stay Together” adlı şarkısı çalarken, Joey sandalyesine sallanıyor, Trent onun etrafında dans ediyor.

Tanrım, mutlu görünüyorlar.

Çılgınca mutlu.

Bunu istiyorum. Bunu daha önce hiç istemediğim kadar istiyorum. Belki de daha önce hiç yaşamadığım içindir. Ne olursa olsun, bunu istiyorum ve bunu Daphne’yle istiyorum.

Belki alkol böyle konuşturuyor ya da belki hâlâ bugünün yüksek yoğun duyguları beni heyecanlandırıyor fakat ne kadar zamandır olduğunu bilmiyorum ama içimde bir boşluk varlığını hissettiriyor. Yıllardır bu boşluğu görmezden geldim. Hayal gücünden başka bir şey olmadığına kendimi ikna ettim.

Fakat bu gece Trent ve Joey’in el ele yemin etmelerini ve yüzlerinde aptal gülüşlerle dans pistini parçalamalarını seyrederken,

aşkın gerçek olduğuna ikna oldum ve eğer durum buysa yalnızlık da öyle.

“Burada kal,” diyor kuzen Ashley, benimle sanki bir köpek yavrusuymuşum veya iki yaşında bir çocukmuşum gibi konuşuyor. Bir fark yok.

Ayaklarımı yandaki sandalyenin üzerine kaldırıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyarak daha fazla misafirin dans pistine çıkışını izliyorum. Lanet olsun, ben de orada olmalıyım ve tehlike oluşturmuyor olsam yapardım. Yapmak istediğim son şey bir çiçekçi kıza çarpmak veya Büyükanne Gigi’nin ayak parmaklarına basmak.

Kuzen Ashley geri dönüyor. Gerçi ne kadar zaman olduğundan emin değilim. Şu anda hiç zaman kavramım yok. Tüm bildiğim, bir saatliğine gitmiş olabilir.

“Buyur,” diyor, önüme bir tabak beyaz düğün pastasını atıyor ve daha sonra bir çatal uzatıyor. “Bir şeyler yemelisin. Alkolü çeksin diye.”

Buzlu dağlarla kaplı kekin görüntüsü kusma isteği uyandırıyor. Ben pastayı seven ama şekerlemeden nefret eden ender köpek türlerinden biriyim. Kurcalamaya başlıyorum ama gerçekten onu yemek isteyip istemediğimden emin değilim. Fab bugün beni aldığından beri pek iştahım yok.

Kuzen Ashley sürekli beni izleyerek kendi dilimini yemeğe giriyor.

“Ne?” Ona bakmaya çalışıyorum ama yüzümün nasıl bir şekle girdiğinden emin değilim, ifademi her nasılsa komik bulduğu çok açık çünkü kahkahalar atıyor. “Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Eh, biraz var.” Kendini onaylar gibi başını sallıyor. “Yapacak daha iyi bir işim yok gibi. Bir erkek arkadaş getirmedim. Utangaç bir anasınıfı öğrencisi gibi annemin peşinden dolaşmak havasında

değilim. Kesinlikle bir köşede oturup duvarlara bakmak istemiyorum.”

“Tek seçeneğin bunlar olduğu için mi? Pastaya çatalımı batırıp geveliyorum. Burnuma doğru kaldırarak nefes alıyorum. Tatlı badem ve vanilya gibi kokuyor. Bir ısırk alıyor ve o kadar da kötü olmadığına karar veriyorum.

“Her neyse, senin olayın ne?” diye soruyor, yaklaşmış müziği bastırarak konuşuyor. “Bütün gecedir seni izliyorum. Sadece so-murtuyorsun. Burada olmak istemiyorsun, bunu görebiliyorum.”

Omuz silkiyorum. “Karmaşık.”

Kuzen Ashley masaya vurup hızla öne doğru eğiliyor. “Joey’e âşıksın, değil mi?”

Bakışlarımı ona çevirerek başımı sallıyorum. “Hayır.”

Belli belirsiz hareket ediyor, sanki düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. “Son zamanlarda bir ayrılık yaşadın mı? Yeni bir kalp kırıklığı yaşadıktan sonra bir düğüne gitmek gerçek bir işkence. İnan bana. Daha önce benim başıma geldi.”

Ağzıma bir parça daha pasta ittirip başımı sallıyorum. Aşağı baktığımda tabağımın artık boş olduğunu görüyorum ve bir dilimin tamamını yediğimi hatırlamıyorum.

İç çekiyorum, boş tabağı ittirip sandalyeme yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Kuzen Ashley’yi kekini bitirip birasından bir yudum alırken ve telefonundan sürekli birisine mesaj geçerken izliyorum. Bu da bana bu gece telefonumu milyoncu kez kontrol etmemi hatırlatıyor.

Cevapsız arama yok. Mesaj yok. Hiçbir şey.

Masadan kayarak bara doğru bakıyorum ve kendime –veya başka birine– zarar vermeden acaba oraya gidebilir miyim diye karar vermeye çalışıyorum. Sadece bir içki daha istiyorum. Sonra mutlu çifte iyi geceler dileyeceğim ve Fabrizio’yu bulup buradan defolup gideceğim.

“Hey, hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?” Kuzen Ashley arkamdan koşturuyor, topuklu ayakkabılarla koşarken dağınık bukleleri aşağı yukarı hareket ediyor.

Onu görmezden geliyorum. Kişisel bir şey değil, sadece bir bakıcıya ihtiyacım yok ve bu gece sıkılmış bir düğün konuğunun eğlencesi olma havasında değilim.

Bir dakika sonra bir bar taburesine tüneyip elimi kaldırıyorum ve barmeni tekrar durduruyorum. Sanki onaylamıyormuş gibi dudaklarını düzleştiriyor ama yargılamak için para almadığını biliyor; bu yüzden hemen bana döneceğini belirtmek için parmağını kaldırıyor.

“Cidden, dur.” Kuzen Ashley koluma giriyor. “Yeter. Şimdi iyisin. Bir tane daha alırsan yere yığılacaksın ve boyun kaç? İki-on? İki-yirmi? İki metreden uzun. Seni güvenliğe sürüklememin hiçbir yolu yok.”

“Ashley!” Bir yerlerden Connie ortaya çıkıyor, kollarını kocaman açarak yeğenine sarılıyor. “Seni görmek çok güzel, tatlım. Annen geçen ay senin yüksek lisans için buraya taşındığını söyledi? Şu ana kadar Jersey’yi nasıl buldun? Biliyorsun, eğer canın ev yemeği isterse, bize gel. Seni aramızda görmek isteriz.”

Tabureden kalkıyorum, şimdilik bir içki daha içmekten vazgeçip temiz hava almak için dışarıya doğru yöneliyorum. Ocak rüzgârı sıcak tenimde süzülerek, bu ucuz kiralık takım elbisenin ceketinden içime giriyor ama beni pek rahatsız etmiyor. Binanın etrafında yürürken, ön tarafta toplanıp sigara içenlerden uzakta, karanlık bir ara sokak buluyorum ve telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ekran bulanıklaşıp duruyor, görme yeteneğim pek yardımcı olmuyor fakat Daphne’nin telefon numarasını bulmayı başarıyorum.

Biliyorum, onu tekrar aramamalıyım fakat bir cumartesi gecesi saat on. Hastanede olması mümkün değil. Cevapsız aramamı

görmemiş olması mümkün değil. Daha önce gönderdiğim mesajda güvenli bir şekilde ulaşip ulaşmadığını bana bildirmesini istemiştim. Bir çağrıya geri dönmek ne kadar zor? Bir mesaj atmak?

Ellerimi saçlarımın arasında dolaştırıyorum, kafama dank ediyor.

Eski sevgilim geri dönmüş. Bir yıldan fazladır onu görmedim ve o orada olacak ve ben biraz korkuyorum.

Pislik herif.

Bundan ibaret.

Bu yüzden beni görmezden geliyor.

Eski sevgiliyle beraber. Onun kalbini kıran... Hâlâ ona ta-kıntılı olduğu açık.

Lanet olsun.

“Selam, oradasın.” Kuzen Ashley bir köşeden ortaya çıkıyor, kollarını birleştirmiş, nefes nefese. “Seni arıyordum.”

24. Bölüm

Daphne

“İyi dinlenmiş görünüyorsun, Daphne.” Annem pazar sabahı iki fincan kahve koyuyor ve birini bana veriyor. “Parlıyorsun.”

Bunun Seaview’deyken aldığım yeni kapatıcı olduğunu söylemiyorum. Her şeyi kapatıyor; çilleri, siyah noktaları, sivilceleri, uykusuz gecelerin kanıtlarını...

“Teşekkürler, anneciğim.” Arka bahçeye bakan kahvaltı köşesinde oturuyorum. Babamın yirmi yıl önce inşa ettiği ağaç ev daha güzel günler gördü. Bazı tahtalar yıpranmış ve eğilmiş ancak onu ayakta tutanın anılar olduğunu düşünmeyi seviyorum. “Ağaç evin hâlâ sağlam olduğuna inanamıyorum.”

“Sağlamlıktan anlamam.” Annem kıkırdıyor, kupasını dudaklarına götürüyor fakat henüz bir yudum almıyor. “Bir şeylere ne kadar iyi bakarsan, o kadar uzun ömürlü olur. Babanın nasıl biri olduğunu bilirsin. Torun sayımız arttıkça, her fırsatta onu verniklemeye devam ediyor. Hava koşullarına karşı dayanıklılığını artırıyor ve su yalıtımını yapıyor. Ne var ne yoksa.”

“Neyse, babam nerede?” diye soruyorum. “Genelde herkesten önce kalkar.”

Bu sabah Zane ve Weston’la kahve almaya gitti ve daha sonra hastaneye gitmeden önce Delilah’lara birkaç mobilya taşıyacaktı.”

Yavaşça konuşuyor ve bir yudum alıyor, dikkatli bakışları bana doğru dönüyor. “Biliyorsun, şu Weston, çok tatlı bir adam. Baban onu gerçekten çok seviyor ve bu anlamlı çünkü baban herkesi kolay kolay sevmez.”

Bakışlarımı kaldırarak nefes veriyorum. Midem düğümleniyor. Bu konuşmanın nereye varacağını biliyorum ve o yöne gitmek istediğimden emin değilim.

“Bebek, Noah Zane’e aşırı benziyor,” diyorum, konuyu değiştirerek. “Yüzde yirmi beş Delilah’ya, yüzde yetmiş beş Zane’e benziyor.”

“O çok güzel, küçük bir çocuk,” diye kabul ediyor annem, dışarıya bakarken şefkatle gülümsüyor. Sanki torunlarının, çocuklarının bir zamanlar aşına olduğu aynı ağaç evde oynadıklarını hayal ediyor gibi. “Delilah, dün gece Weston’la birlikte biraz zaman geçirdiğinizi söyledi. Nasıl geçti?”

Bakışlarım ona doğru dönüyor. Eminim ki endişeli bir annenin bakış açısından soruyor. Gözyaşlarına tanık olmuştu. İşler yürümeyince ne kadar kırıldığını biliyor.

“Gerçekten Weston hakkında konuşmak istemiyorum,” diyorum, omuzlarım gergin ve gözlerimi kaçırıyorum. “Üzgünüm.”

Annemin elleri göğsüne gidiyor. “Weston hakkında meraklı olmak istemedim, Daphne. Bunun senin için acı bir konu olduğunu biliyorum. Sadece soruyordum.”

“Hayır, biliyorum.” Kahve kupamı kaldırıp üzerine doğru serin bir nefes üflüyorum ve dalgalanmaları izliyorum.

“Bir şey oldu mu?” diye soruyor. “Koca ülkeyi arabayla geçtiğin o genç adamla?”

Bakışlarım, benimkilerle her noktası tıpatıp aynı olan bebek mavisi gözbebeklerine kayıyor.

“Onunla hiçbir şey olmadı. Duşa giriyorum.” Sandalyemi itti-

rerek ayağa kalkıyorum ve kupamı lavaboya götürüyorum. “Sonra, bir saat içinde hastaneye gideceğim.”

Annem beni izliyor. Hem endişeli hem de kafası karışmış gibi bir ifadesi var. Sabah ağır bir konuşma için çok erken ve ayrıca, konuşacak bir şey yok. Cristiano, belki onun farklı olduğunu düşünmemi sağlayan bir adamdı. Belki diğerleri gibi değildi fakat aynen diğerleri gibi olduğu ortaya çıktı.

Joey’in bir kız olduğundan hiç bahsetmedi. Kalbini kıran kızın düğününe katıldığından hiç bahsetmedi. Aslında, ağzından laf almak dış çekmek gibi bir şeydi. Ben kurcalamadığım sürece kapalı bir kitaptı, bu da beni tanımakla ilgilenmediğini gösteriyor.

Anlamalıydım.

Tüm istediği benimle yatmaktı.

Şanslı. İstedikini elde etti. İki kez.

Ve şimdi sadece yoluma devam etmek istiyorum.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıp duşa gitmeden önce birkaç kıyafet almak için odama geçiyorum. Telefonumun yanından geçerken cevapsız bir arama olduğunu ve mesaj bırakıldığını fark ediyorum. Bu, Cristiano’nun numarasıyla aynı New Jersey bölge koduna sahip fakat tamamen farklı bir alan kodu.

Midem düğümleniyor, mesajı dinlemek ve görmezden gelmek arasında gidip geliyorum fakat sabah erken saatteki yorgunluk ve yetersiz kendime hâkim olma bulanıklığı içinde, merakımın beni yenmesine izin veriyorum.

Derin bir nefes alıp telefonumu şifoniyerimin üzerinden alıyorum ve başparmağımı oynat düğmesine basıyorum.

25. Bölüm

Cristiano

“Ah, kahretsin.” Başım zonkluyor ve kendi evimde olmadığımı anlamak için gözlerimi açmam gerekmiyor ya da kendi yatağımda. Bu çarşaf lar farklı kokuyor. Saten sanırım. Ve başka birinin yumuşatıcısı gibi kokuyor. Normalde benim kullandığım ucuz, adi şey gibi değil.

Örtünün altında kımıldıyorum, pürüzsüz kumaş ın çıplak bacaklar ım üzerinde serin bir şekilde kaydığını hissediyorum.

Çıplak bacaklar.

Uzanıp *boxer*ımı hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum. Yine de bu ille de bir şey ifade etmiyor.

Oturuyorum ve gözlerimi açmaya zorluyorum. Köşede kıyafet ve parfüm şişeleriyle kaplı beyaz bir şifoniyer var, yorgan mor ve minik çiçeklerle kaplı. Burada bir kadın varmış gibi kokuyor.

Dün gece ne yaptım ben?

Ya da dahası, kiminle seviştim?

Akan suyun sesi dikkatimi solumdaki bir kapıya çekiyor. Kapalı fakat alt taraftan ışık sızıyor. Bu kız, eve dün gece her kiminle gittiysem, şu anda duşta.

Allah kahretsin.

Yataktan çıkıyorum, smokinimin parçalarını bulmak için da-

ğınık, kıyafetlerle kaplı yere bakıyorum. Siyah bir kuşak ve beyaz, düğmeli bir gömlek buluyorum ama pantolonumun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

“Bunları mı arıyorsun?” Kuzen Ashley elinde pantolonuyla, tamamen giyinik ve saçları bir havluya sarılmış şekilde banyo kapısından çıkıyor. Ağzının kenarında bir diş fırçası görünüyor.

“Evet.”

Onları bana fırlatıyor ve zaman kaybetmeden hemen üstüme geçiriyorum.

Bu utanç verici ama sormak zorundayım çünkü dün gecenin çoğunu hatırlamıyorum. “Yaptık mı...”

Yaptığımı sanmıyorum.

Aklım Daphne’deyken yapabileceğimi sanmıyorum. Öyle birisi olsam bile, dün gece alkol nedeniyle ereksiyon olamadığımdan çok eminim.

Diş fırçasını ağzından çekip başını geriye doğru atıp gülüyor. “Hayır, hayır, hayır. Seks yapmadık... eğer sorduğun buysa.”

Zıplayarak mutfağına gidiyor, fırçayı musluğun altında yıkıyor ve paslanmaz çelik lavaboya vuruyor.

“Dün gecenin büyük bir kısmını sana asıldığıma kesinlikle ikna olmuş bir şekilde geçirmiş olmana rağmen,” diyor, eli kalçasında, “kayıtlar sana asılmadığımı gösteriyor.”

Fermuarımı kapatıyorum ve telefonumun nerede olduğunu merak ederek kanepesine oturuyorum. Bu kızın her yerde kitapları ve elbiseleri var.

“Telefonun burada şarjda,” diyor. “Bir şey arıyor gibisin, muhtemelen telefonundur. Dün gece sen kendinden geçtikten sonra, onu elinden zorla almak zorunda kaldım çünkü şarjı bitmişti ve sabah ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Senin için şarja taktım. Bir şey değil.”

“Teşekkürler.” Ayağa kalkıyorum, şarjdan çıkarmak için mutfağa doğru hareket ediyorum. Cevapsız arama yok. Mesaj yok. “Neden burada olduğumu anlatmak ister misin?”

Ashley buzdolabına gidiyor, iki su alıyor ve birini bana veriyor. “Zil zurna sarhoş olmuştun. Kardeşin bir kızla gitmişti. Eve gitmenin bir yolu yoktu ve vicdanım rahat bir şekilde seni böyle bırakamazdım, bu yüzden seni eve getirdim.”

Banyoya doğru gidiyor.

“Bu bana, çarşafı çıkarmam gerektiğini hatırlattı. Erkek arkadaşım gelip çarşafının senin gibi koktuğunu görürse çıldırır,” diyor doğal bir şekilde. “Şanslısın, iş gezisinde. Her neyse, dün gece yatağı sana verdim çünkü sürekli kanepeden düşüp duruyordun. Sehpaya kafanı vuracaksın diye korktum ve tam olarak tıbbi zararlar için tazminat açılacak durumda değilim, bu yüzden kanepede ben yattım. ”

Birkaç dakika sonra kucağı çarşaf takımlarıyla dolu olarak geliyor ve onları üst üste duran çamaşır makinesi ve kurutucunun olduğu bir dolabın önüne atıyor.

“Peki, bu Daphne denilen kız kim?” Ashley mutfağa geri geldiğinde elini bir kalçasına koyup sırtıyor. “Tanrım, dün gece durmadan onunla ilgili konuştun. Bütün gece boyunca. Daphne şöyle, Daphne böyle ve Daphne benim için mükemmel ve Daphne gibi birini asla bulamam...”

Gerçekte olduğumdan daha mızız göstererek konuşmamı taklit ediyor.

Söyleniyorum. “Sarhoştum. Eminim ki demek istemediğim çok şey söylemişimdir.”

“Yani dün gece onunla ilgili söylediğin hiçbir şey doğru değildi?”

“Dün gece onunla ilgili ne söylediğimi bile bilmiyorum.”

“Onun güzel, komik ve samimi olduğunu söyledin. Kendini onunla birlikte dünyayı gezerken hayal edebildiğini. Tanıştığınızdan beri aklımdan çıkaramadığını. Onu tekrar görmekten başka bir şey istemediğini. Gecenin ikisinde, pizza yerken, öğrenci yurdundaki sarhoş bir kız gibi ağladın. İyice dağıtılan bir geceye yakışan bir son.” Ashley çenesini eline dayayarak yanımdaki televizyon koltuğuna lop diye oturuyor. “Bazı sorunların var, Cristiano. Bunu söylerken, kaba ya da yargılayıcı ya da başka bir şey olmak istemiyorum fakat bunların üzerine gitmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Sadece bir şeylere aşırı tepki veriyordum.” İtiraz ediyorum. “Artık bitti.”

“Hımm.”

“Bu sabah sen bahsedene kadar Daphne’yi düşünmemiştim bile,” diye yalan söylüyorum.

“Tamam.” Ashley arkasına yaslanarak iç çekiyor. “Her neyse, telefonunda onun numarasını bulma özgürlüğünü kullandım. Birinin seni eve götürmesi gerektiğini düşündüm. Ona seni nerede bulacağını ve saat ona kadar gelip almasını söyleyen bir mesaj attım çünkü ben işe gidiyorum ve o saate kadar çıkmış olman gerekiyor. Joey’in sana kefil olabileceğini kabul ediyorum fakat dürüst olmak gerekirse, hâlâ birbirimize yabancıyız ve ben yokken evimde rastgele, sarhoş bir adamın takılmasını istemiyorum.”

“Şaka yaptığını söyle.”

Yüzü ifadesiz. “Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?”

Ellerimle yüzümü kapatarak derin bir nefes alıyorum. “Ne dedin, Ashley?”

Tavana bakarak zoraki gülümsüyor. “Peki, bir düşüneyim. Ona kısaca, Cristiano adında bir adamın ona âşık olduğunu ve birinin onu eve götürmesi gerektiğini ve eğer o da sana âşıkça,

onu Montclair’de Cherry Caddesi, 45 numara, Apartman 7’de bulabileceğini söyledim.”

“Yapmadın.”

“Yaptım.”

“Ben ona âşık değilim. Onu çok az tanıyorum.”

Ashley kaşlarını kaldırıyor ve gülmemeye çalışıyor. “Evet, ne dersen de, *el capitan*.”

“Gerçekten, keşke onu aramasıydın.” Kanepede arkaya yaslanıyorum, nasıl görüldüğümü düşünüyorum. Nasıl koktuğumu. Onu görmek istiyorum fakat dün gecenin bütün kalıntıları üzerimdeyken görmek istemiyorum.

“Neden öylece, orada oturuyorsun?” Ashley soruyor. “Kıçını kaldır, duşa gir. Sakın Drew’un eşyalarını kullanma. Daha sonra eve gelip banyonun neden kendi duş jeli gibi koktuğunu merak etmesini istemiyorum.”

“Ne, sana güvenmiyor mu?”

Ashley omuz silkiyor. “Bir kilometre genişliğinde sahiplenme çizgisi var. Beni başka bir erkekle paylaşma düşüncesi bile onu çılgına çeviriyor

“Bu çok kötü.” Boğazımı temizliyorum. “Sahiplenici olması çok kötü demek istiyorum.”

Dudakları yavaşça kenarlardan yukarı kalkıyor ve koyu gözleri parlıyor. “Eh. Bunun seksi olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu konuda tuhafım. Beni yargılama.”

Başımı sallıyorum, kanepeden kalkarak banyonun yolunu tutuyorum.

26. Bölüm

Daphne

Sesli mesajı şimdiye kadar en az dört kez dinledim.

Selam, Daphne. Ben Ashley. Beni tanıımıyorsun fakat arkadaşın, Cristiano burada, diyor. Her neyse, onunla dün gece kuzenimin düğününde karşılaştım. Hep barda takılıyor ve teselliye içkide arıyordu. Gördüğüm en üzgün adam. Uzun lafın kısıası, zil zurna sarhoş olduğunda onu eve getirdim ve burada sabahlamasına izin verdim. Saatlerce seninle ilgili kafamı şişirdi. Belki alkolün etkisi fakat sana âşık olduğundan çok eminim ya da sana takıntılı. İkisinden biri. Her neyse, şimdi benim evimde ve birkaç saat içinde iş için gitmem gerekiyor. Eğer gelip onu almak istersen, Montclair, Cherry Caddesi, 45 numara, Apartman 7 adresinde. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Belki de, Alaska'da falan yaşıyorsun fakat eğer onu görmek istersen, o bu adreste. Eğer onu görmek istemezsen, seni suçladığımı söyleyemem çünkü bir şekilde dağılmış bir durumda. Tamam... saat ona kadar burada olmazsan, uber çağırmasını söyleyeceğim.

Yatağımın kenarına yığılıyorum, telefonum yatak örtüsünün üzerine düşüyor. İçime rengârenk bir duygu gökkuşağı çöküyor. Benim hakkımda biriyle konuşuyor olması bana biraz umut veriyor fakat neden içiyordu? Joey'in düğünü için üzgün müydü? Ve

benim hakkımda, sadece kendisi ve Joey için artık çok geç olduğu için mi hayaller kuruyordu?

Telefonum yorganın üzerinde hafif bir şekilde titreşiyor ve nefesimi tıkıyor. Uzanıyorum, ekranı çeviriyorum ve farklı bir numaranın aradığını görüyorum. Bölge kodunu çıkaramıyorum ve pazar sabahı saat dokuzda kimin arayabileceğini bilmiyorum fakat cevaplamaya karar veriyorum.

“Merhaba?” diye soruyorum.

“Daphne Rosewood’la görüşebilir miyim?” Hattın diğer ucunda bir erkek sesi cevaplıyor.

“Evet, benim.”

“Daphne, ben Profesör Kurt Greenleaf, Seaview Güzel Sanatlar Koleji’nden” diyor, sesi tanıdık geliyor. “Pazar günü aradığım için özür dilerim fakat ülke dışına uçmak için hazırlanıyorum ve gitmeden önce size ulaşmak istedim. Vaktiniz var mı?”

Bacaklarımı yatağın üzerine çekip kollarımı onlara doluyorum ve derin bir nefes alıyorum. “Evet, vaktim var.”

“Personel alım komisyonu toplandı,” diyor, tam da hatırladığım gibi soğukkanlı bir ses. Onu gözümde çok net canlandırabiliyorum; görüşme sırasında masanın orta yerinde otururken. Bir kez bile gülümsemedi ve en zor soruları sordu. Bittiğinde, bilmediğim sebeplerden dolayı, bu adamın benden nefret ettiğinden oldukça emindim. “Ve size başlangıç niteliğindeki resim derslerini öğreten bir öğretim üyeliği pozisyonu teklif etmek istiyoruz.”

Elim, ağzıma uçuyor ve kocaman sırtırtırken avucumun altında kavis çizdiğini hissediyorum.

“Teşekkür ederim.” Heyecanla söylemeyi başarıyorum. “Çok teşekkür ederim. Kabul ediyorum ve onur duydum.”

“İyi, güzel,” diyor. “Kolej şu anda kış tatili için kapalı ancak asistanım Tina, pazartesi günü ilk iş olarak sizinle temasa geçecek.

Bahar dönemi üç hafta sonra başlıyor ancak Paris'te Profesör Halbrook'un danışmanlığında iki hafta geçirmenizi istiyoruz. Kardeş okulumuz, Paris Collège des Beaux-arts'ta ders veriyor. Halbrook resim ana dalımızın kurucusu ve onun derslerini siz devralacaksınız, bu yüzden başlamadan önce onunla yüz yüze zaman geçirmenizi istiyoruz. Yurtdışına seyahat edebiliyor musunuz, Daphne? Pasaportunuz var mı?"

"Evet." Başımla onaylıyorum. "Ve Paris'e çok aşinayım."

"Tamam, o zaman. Dediğim gibi, Tina yarın sizi arayacak. Muhtemelen tamamlamanız gereken bir yığın evrak işi olacak ve sizi bir sonraki Paris uçağına yönlendireceğiz," diyor. "Tüm bunların zamanlaması için özür dilerim. Bu açık kontenjanı beklemiyorduk. Her şeyi bu kadar kısa sürede yapmak genel bir uygulamamız değil ancak esnekliğiniz için teşekkür ederiz ve sizi aramızda görmeyi içtenlikle bekliyoruz, Bayan Rosewood."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ne kadar heyecanlı olduğumu size anlatamam."

Aramayı bitirdiğim anda, tüm vücudum canlanmak için vızılıyor. Titreyen eller ve yüzümü kaplayan bir gülümsemeyle alt kata, anneme haberi vermek için koşuyorum. Çılgılık atarak beni kollarına sarıyor ve mutluluk dansı yapıyoruz. Ve bir anda, Cristiano'yu geçici olarak unutuyorum.

Sesli mesajı unutuyorum.

Birinin arabayla onu almasına ihtiyacı olduğunu unutuyorum.

Dün akşam kalbini bir yabancıya, bana karşı bir tür hisler beslediği izlenimini verecek şekilde döktüğünü unutuyorum.

"Tamam," diyorum, annemden bir adım geriye doğru çekiliyorum. "Daha sonra kutlayabiliriz. Hastaneye gidip o bebeği biraz daha sevmek için hazırlanacağım."

Annem gururla gülümseyerek, "Evet, git," diyor. "Bu gece kutlarsınız."

Üst kata geri koşuyorum, karnımda bir burkulma var. Bir sızı. Meraklı bir üzüntü. Düşüncelerim yine Cristiano'ya dönüyor, eğer şöyle olsaydı ya da neler olabilirdi gibi şeylerle boğuluyor. Bir parçam onunla ilgili yanıldığımı inanmak istiyor. Bir parçam, açıklaması için ona bir şans vermek istiyor fakat geri kalanım, ezici çoğunluğum yüksek alarm durumuna geçmiş çünkü gerçek şu ki, gerçekleri savsaklayarak yalan söyledi.

Bir daha incinmeyeceğim. Cristiano'ya baktığım ilk anda onun bir kalp kıran olduğunu anlamıştım.

Elbiselerimi çıkarıyorum, duşu açıp içeri giriyorum, sıcak suyun saçlarımı sıırılsıklam etmesine, yavaşça ve okşayarak vücudumdan aşağı damlamasına izin veriyorum. Birkaç dakika içinde günün izlerini siliyorum ve iki şeyden eminim:

Bu, yeni bir yıl.

Ve yeni bir başlangıca ihtiyacım var.

27. Bölüm

Cristiano

“Onun geleceğini sanmıyorum.” Ashley oturma odasındaki perdeden kafasını uzatıp aşağıdaki otoparka bakıyor. “Üzgünüm.”

Fabrizio’ya bir mesaj atıyorum. Önce ona beni almasını söyleyeceğim, sonra beni bıraktığı için ona gününü göstereceğim. Dün gece beni götürmesi gerekiyordu.

“Gelmeyeceğini biliyordum,” diyorum. Telefonum elimde titreşiyor. Fabrizio bir saat içinde burada olacağını söyleyen bir cevap atmış.

“Peki, sana ve bu kıza ne oldu?” Ashley kollarını kavuşturmuş ve başını yana doğru eğmiş bir şekilde merakla bakıyor. “Demek istiyorum ki, sürekli onun ne kadar harika olduğu söyledin fakat neden seninle konuşmadığından hiç bahsetmedin?”

Elimi gergin çenemde gezdirerek önümdeki duvara gözlerimi dikiyorum. “Bilmiyorum.”

“Eminim biliyorsundur,” diyor Ashley. “Bir şey söyledin ya da yaptın. Düşün.”

Kafamı sallayarak, “Onunla geçen salı tanıştım,” diyorum. “Dürüst olmak gerekirse, bu kıızı tanımıyorum bile. Dün gece sadece sarhoştum. Joey’in evlendiğini ve ne kadar mutlu olduğunu görmek Daphne’yi düşünmeme sebep oldu.”

“Gerçekten mi? Onu o kadar iyi tanıımıyorsun mu? Kesinlikle tanıyor gibiydin.”

“Üç gün boyunca arabadaydık. Çok konuştuk ya da o konuştu. Çok konuşuyor ve çok soru soruyor. Birbirimizi bayağı tanıdığımızı düşündüm fakat her neyse.” Ayağa kalkıyorum, keşke şu anda smokinden başka bir şey giyiyor olsaydım. Bu berbat penguin kostümlerinden nefret ediyorum. “Bitti. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Hayat devam ediyor.”

Ashley ağzını bir tarafa doğru büzüyor. “Bir gün başka biriyle tanışacaksın. Eminim ki mükemmel kız dışarıda bir yerlerde onu bulman için bekliyordur.”

Burnumdan gülüyorum. Geçen hafta bir süre, Daphne’nin benim için en mükemmel kız olduğuna ikna olmuşum.

“Evet, öyle bir şey,” diyorum.

Mutfağa doğru hareket ediyor, çantasını kapıyor ve anahtarlarını şingırdatıyor. “Şimdi işe gitmeliyim. Seni dışarı atacaktım. Dışarıda bekletecektim fakat seni almaya henüz gelmedikleri için sanırım içeride oyalanabilirsin. Sadece çıkarken kapıyı kilitle ve hiçbir şey çalma, yoksa erkek arkadaşım tam anlamıyla kıcına tekme basar.”

Sırtarak ona söz veriyorum. “Hiçbir şeye dokunmam, Ashley.”

Bana gözünün ucuyla bakıyor ve ağzı yavaşça gülüyor. “Pekâlâ. Kendine iyi bak, tamam mı? Başını dik tut, o kadar.”

Bir anda, gidiyor. Ve tek başımayım. Sadece havanda su döven kafamı dolduran düşünceler var.

“Ah! Bunu neden yaptın?” Fabrizio az önce yumruk attığım kolundaki yeri ovuşturuyor ve arabasının kapısını çarparak kapatıyorum.

“Bu, dün gece beni terk ettiğin için. Sen ne biçim kardeşsin.”

Ashley’nin park yerinden, neredeyse birisinin Ford’una yandan sürttürerek şimşek gibi çıkıyor ve Matteo’yu suçluyorum çünkü Matteo ona araba kullanmayı öğreten kişi.

“Dostum,” diyor Fab, “dün gece eve gittiğim kızı görmüş olsaydın kesinlikle anlardın.”

“Kes sesini,” diye tersliyorum, kafasının arkasına şaplak atma dürtüme direnerek. Şu anda araba kullandığı için şanslı.

“Ama eve biriyle gittin, değil mi? Mor saçlı şu kızla takıldın mı?” Fab kocaman gülümsüyor, bana beşlik çakmak üzere gibi.

“Hayır.” Dudak büküyorum. “O, Joey’in kuzeni. Erkek arkadaş var ve onunla bir şey olmadı.”

“Hımm,” diyor, sanki bana inanmıyor. “Tamam, tamam.”

“Sadece sür.”

“Senin sorunun ne Tanrı aşkına?” diye soruyor Fabrizio, kırmızı ışıktaki aniden duruyor. “Bu, Joey evlendi diye mi?”

“Hayır.” Yüzümü buruşturarak tıslıyorum. “Onunla hiçbir alakası yok.”

“Şu yol arkadaşın olan kızla mı ilgili?”

Cevap vermiyorum. Pencereden dışarı baktığımda, Newark Liberty Uluslararası Havaalanı’ndan direkt uçuşları olan yeni bir uluslararası havayollarının reklamını yapan bir ilan panosu görüyorum ve bir sonraki adımım netleşiyor.

Buradan kaçmalıyım.

“Yani öyle mi? Bir dakikalığına evdesin ve şimdi yine uçuyorsun?” Annem yatağımın kenarına oturuyor. Karyolanın başlığına yaslanıyorum, Roma’ya uçak bileti rezervasyonumu yaparken dizüstü bilgisayarım bacaklarımın üzerinde ve kredi kartım elimde.

Birkaç kanepede sızıp kalacağımı ve İtalya'dan Yunanistan'a, Fransa'ya, Almanya'ya ve aradaki her yere gidebileceğimi düşündüm. Avrupa'da iki hafta yemek, uyumak ve içmek beni tekrar eski halime geri getirecektir. Tekrardan doğru zihniyete...

"Neden her zaman gidiyorsun?" Annem ağzını sarkıtıyor, sesi bana her zaman evim gibi gelen hafif bir İtalyan aksanıyla çınılıyor. "Sadece bir kez, bir süre kalmanı istiyorum, senin için endişeleniyorum, biliyorsun. Sürekli bütün dünyayı dolaşmak, bazen günlerce ya da haftalarca hiçbir yerde kalmadan seyahat etmek. Tehlikeli."

"Anne." Homurdanıyorum. "Sorun yok. Bu benim işim."

"Bazen, seyahat etmekten daha çok kaçtığını düşünüyorum," diyor bir iç çekişle, koyu kaşlarını endişeli bir şekilde çatıyor. "Bu sefer neyden kaçıyorsun, Cristiano? Bütün bu yıllar boyunca Joey olduğunu düşünmüştüm. Kazadan herkesten çok sen etkilendin. Joey'den bile daha çok. O seni affetti, biliyorsun? Ama senin kendini affettiğini sanmıyorum. Bu yüzden uzak durdun. Onu incitse bile, uzak durdun."

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum ve kollarımı birleştiriyorum. "Onu asla incitmek istemedim. Sadece eve dönmek çok zordu."

Her şey farklıydı.

Her şey değişmişti.

Ve hepsi benim suçumdu.

"Kendimizi affettiğimizde, özgür bırakırız," diyor. "Kendini affet, Cristiano. Kendini affet ki tüm dünyanın değişsin."

Annemin koyu renk gözleri kısılıyor, ifadesinde acı var. O da acı çekiyor. Benim için acı çekiyor.

"Bu sefer biraz kal, olur mu?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıp bırakarak ve üzülerek ona biletlerimi aldığımı bildiriyorum.

Suratının asıldığını görüyorum. “Tamam, o zaman.”

“Ondan sonra döneceğim.” Söz veriyorum. “Bunu düzenli hale getireceğim.”

Dudakları kenarlarından hafifçe yukarı kalkıyor. “Bunu çok isterim, mio amore.”

Annem ayağa kalkıyor, çocukluk yatak odamın solmuş halısının üzerinde ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gidiyor.

“Anne?” diye sesleniyorum.

Gülümseyerek bana dönüyor, bu tam söylemek üzere olduğum şeyi daha kolay hale getirmiyor.

“Sana bir şey söylemeliyim,” diyorum.

“Tabii ki. Ne?”

“Hukuk fakültesini hiç bitirmedim.”

Gülüşü soluyor. “Sen neden bahsediyorsun, Cristiano? Senin mezuniyetine geldim. Seni yürürken izledim. Tabii ki mezun oldun.”

Kafamı sallayarak, “Beni listeye koyması için tanıdığım birine para verdim. Bundan bir yıl önce okulu bırakmıştım. Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim,” diyorum.

Kapının kenarına yaslanıyor, gözlerime bakmadan önce bakışları ayaklarına gidiyor. “Beni asla hayal kırıklığına uğratamazdın. Keşke seninle ne kadar gurur duyduğumu bilsen. Bütün oğullarımın içinde...”

“Çok özür dilerim.”

“Fakat üzücü,” diye ekliyor. “O zamanlar bana gerçeklerle gelemeyeceğini düşünmen acı verici.”

“Keşke farklı bir şekilde yapabilseydim. İnan bana. Her gün pişmanlık duydum.”

Başını yan tarafa eğerek derin bir nefes alıyor. “Sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum, bu yüzden seni affediyorum fakat asla bir daha annene yalan söyleme.”

“Söz veriyorum.” Göğsümde bir hafiflik ve ardından kısmi bir gevşeme oluyor.

“Öyleyse söyle bana, bu günlerde iş olarak ne yapıyorsun? Tüm bu seyahatlerinin faturasını kim ödüyor?” Kollarımı birleştiriyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. O soru için hazırlanmadım.

Ne yapacağımı kara kara düşünürken, suratım asılıyor.

“Bana yalan söyleme, Cristiano.” Bana parmağını uzatıyor, koyu kaşları ortada buluşuyor.

“Sana söyleyemem,” diyorum. “Ve bu gerçek.”

“Yasa dışı mı bu yaptığın şey?” Gözlerini kısıyor.

“Katiyen.”

“Tamam, o zaman.” Annem kollarım aşağı sarkıtıyor. “Hazır olduğunda söylersin.”

“Olur.” Ona söylemeye muhtemelen asla hazır olamayacağımı söylemeyi savsaklıyorum...

“Bekle bir dakika.” Annem işaretparmağını kaldırıp ortadan kayboluyor, ayakları onu koridorda neşeyle taşıyor. Bilgisayarımın ekranına bakıyorum, yolculukla ilgili onay e-postasının gelmesini bekliyorum ve yukarı doğru baktığımda, annemi ciltsiz bir kitabı göğsüne yaslamış bir şekilde kapıda dururken görüyorum. Kapağının önü iyice açtığı avuç içiyle saklanmış ve bana doğru bir adım atıyor, sanki gülmek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını ısırtıyor.

Bana doğru endişeli adımlar atarak yanımda duruyor ve kitabı uzatıyor. Kapakta kitabın adı: ODUNCU VE PRENSES. Koyu kırmızı yazı tipiyle, benim kırmızı kareli ve düğmeleri açık bir gömlekle olan bir fotoğrafımın üzerine yazılmış. Kot pantolonunun beli çok düşük, o kadar düşük ki, neredeyse her yerim görünüyor, bronz ve yağlanmış göğsümü tamamen sergiliyorum.

“Sana o romantik kitaplar kulübüne gittiğimi söylemiştim, değil mi?” diye soruyor, yavaşça konuşarak.

“Hatırladığım kadarıyla, hayır.” Hayatımda bir kez bile annemin bir aşk romanı okuduğuna şahit olmadım.

Boğazını temizleyerek, “Evet, yani, öyle. Geçen sene katıldım. Her neyse, bu önümüzdeki hafta okuyacağımız kitap,” diyor. “Kapaktaki adamın tanıdık geldiğini düşündüm fakat içine baktığımda, mankenin adının Jax Diesel olduğunu gördüm. Kendi kendime güldüm çünkü bilirsin, herkesin bir ikizi vardır derler.”

Yanaklarım yanıyor, bembeyaz ama duygularımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

“Ama sonra bu kitap kapağına dikkatle bakmaya devam ettim ve düşünmeye devam ettim. Bu benim oğlum olmalı,” diyor, fotoğrafı gözlerine biraz daha yaklaştırarak. “Sonra Google’ı açıp bu Jax Diesel karakterini araştırdım ve bir sürü fotoğrafını bulduğumdaki şaşkınlığımı hayal edebiliyor musun? Hatta bir internet sitesi bile var. Çok profesyonelce. Çok klas. Her neyse, hepsine tıkladım, tüm fotoğraflara baktım. Bazıları oldukça, hımm...”

“Anne.” Onu durduruyorum. Daha fazla duymak istemiyorum. “O benim. Ben Jax Diesel’im. Kitap kapakları için modellik yapıyorum ve işte bu şekilde geçiniyorum.”

Ona bakamıyorum.

Ona bakmak istemiyorum.

Bu olaydan sonra onun gözlerinin içine bakabilmem biraz zaman alacak.

Kahretsin.

Lanet olsun.

Sessiz. Ve onu suçlamıyorum. Biraz önce, yetişkin oğlunun neredeyse çıplak yüzlerce fotoğrafına baktığını itiraf etti.

“Üzgünüm,” diyorum.

“Ne için? Kendine bir kariyer yaptığın için mi?” diye soruyor.

Gözlerine bakmak için kendimi zorluyorum, yine de içimden hâlâ çok tırsıyorum. Şeytan, *en azından porno film çekmiyorum*, de diyor ama dilimi tutuyorum. Bu konuşmayı mümkün olan en kısa sürede bitirmeyi tercih ediyorum.

“Ne zaman gidiyorsun, *mio amore*?” Konuyu değiştiriyor, muhtemelen bu konuşmadan aşırı rahatsız olduğumu hissediyor ve kitabı yavaşça komodininin üzerine yerleştiriyor. Artık onu okuyacağını sanmıyorum. Bu biraz tuhaf olur sanırım.

“Yarın.” Yatağın ayakucuna bakıyorum, vücudum sanki istese bile rahatlayamayacak gibi kaskatı ve buz kesmiş.

“Öyleyse hazırlanmaya başlasan iyi olur.”

Yukarı doğru anneme bakıyorum, bana göz kırpmıyor, gülmemeye çalışıyor ve kendini dışarı atıyor. İkimizden birinin bu durumu eğlenceli bulmasına seviniyorum çünkü ben kesinlikle bulmuyorum.

28. Bölüm

Daphne

“Selam.” Pazar sabahı Delilah’nm hastane odasına parmaklarının ucunda yürüyerek giriyorum.

“Günaydın.” Gülümseyerek fısıldıyor. Bakışları bebekten bana ve sonra tekrar bebeğe dönüyor. Beyaz bir battaniyeye sarılmış bir şekilde kollarında uyurken özenle tutuyor.

“Dün gece nasıldı? Uyuyabildin mi?”

Dudaklarından hızlıca nefes veriyor ve hafifçe gülümsüyor. “Belki aralıklarla birkaç saat. Babası gibi yiyor. Aç kurt gibi iştahı var.”

“Herkes nerede?”

“Kurabiye almak için dışarı çıktılar. Bu sabah getireceklerdi fakat unutmuşlar. Kahveyi almışlar. Yiyeceği unutmuşlar.” Delilah gözlerini deviriyor. “Erkekler.”

“Bil bakalım ne oldu?” Bir sandalye alıp yatağının başucuna yaklaşıyorum

“Ne?”

“İşe kabul edildim.” Parmaklarımı ağzıma götürüyorum, tırnaklarımı ısırır gibi yaparak ağzım kulaklarımda sırtıyorum.

“Ne?” Delilah’nın yüzü parlıyor. “Daph, bu harika! Senin için çok sevindim. Ne zaman başlıyorsun?”

“Yakında,” diyorum. “Bu hafta beni uçakla Paris’e götürecekler.

Dönem başlamadan önce birkaç hafta bir profesör bana danışmanlık yapacak.”

“Bu hafta mı?” Tek kaşını kaldırıyor. “Delilik bu.”

“Biliyorum. Bir an önce bu pozisyonu doldurmaları gerekiyormuş. Beni arayan profesör son dakikada aradığı için özür dile-di,” diyorum. “Aslında umursamıyorum. Sadece bir işim olduğu için heyecanlıyım.”

“O halde Kaliforniya’ya taşınıyorsun.” Delilah’nın ağzı bü-zülüyor.

“Evet. Kaliforniya’ya taşınıyorum.”

“Çok uzakta olacaksın.”

“Sadece bir uçak yolculuğu.” Onu temin ediyorum. “İstediği-niz zaman ziyarete gelebilirsiniz.”

“Weston’ın sözleşmesinin biteceğini biliyor muydun?” Deli-lah beklenmedik bir soruyla beni hazırlıksız yakalıyor.

Suratım asılıyor. “Hayır. Bilmiyordum ve nereye varmak iste-diğinden emin değilim.”

“İddia edildiğine göre San Francisco onunla ilgileniyormuş,” diyor. “En azından menajeri öyle diyor.”

“Ta... mam. Ne demek istiyorsun?”

Ağzı yana doğru kayıyor ve gözleri parlıyor. “Bilmiyorum. Eğer sen Kaliforniya’da olacaksan ve o da Kaliforniya’da olacak-sa... belki...”

“Delilah,” diyorum, sesim net. “Weston’la ilgili beni zorla-maktan vazgeç. Ayrıca San Francisco, Seaview’dan yüzlerce ki-lometre uzakta zaten. Ne olursa olsun, bitti. Geçti. Bırak gitsin. Ben öyle yaptım. Asla bir daha onunla olmak istemiyorum. Bunu söylüyorsam inan bana.”

“Tamam, iyi.” Dik oturuyor, kollarını Noah’ya sıkıca sarıyor. “Söylemeye çalıştığım tek şey, ona bir zamanlar âşıktın ve o hâlâ sana âşık. Belki bitmemiştir?

“Güven bana, bitti.” İkinci planda olma ya da kalbi hâlâ başkasında olan birine bağlanmayı reddetme sebeplerimi ona açıklama gereği duymuyorum.

“Çok uzun zaman onu unutamadın.” Sanki söylemeye çalıştığım şeyi anlamayı reddediyor gibi, eğer doğumdan sadece yirmi dört saat önce çıkmamış olsaydı ona karşı daha az nazik olurdum. “Başka birisi mi var? Oh, aman Tanrım. Yoksa yolculuk yaptığın adam mı?”

Bakışları omuzlarımdan üzerinden ileriye kayıyor ve ifadesi kanımı donduruyor.

Yalnız değiliz.

Arkaya baktığımda, elinde bir kutu kurabiyeyle Weston’ı kapıda dururken görüyorum. Babam ve Zane onun iki yanında.

“Oh, selam beyler,” diyor Delilah, sanki biraz önce Weston ile olmayan geleceğim hakkında bir konuşma yapmıyormuşuz gibi davranıyor. “Hadi içeri gelin.”

Weston içeri girerken beni inceliyor ve kurabiye kutusunu yatağındaki bir tezgâhın üzerine koyuyor.

“Daphne,” diyor. “Günaydın.”

“Günaydın.” Kardeşime bir bakış atmadan önce, beceriksizce gülmeye çalışıyorum. Weston konuşmamızı duysaydı, kendimi çok kötü hissederdim. Beni incitmiş olmasına rağmen, kasıtlı değildi ve ben de onu kasten incitmek istemem. O iyi bir insan. Sadece bana göre birisi değil.

“Oğlumuz nasıl, ha?” Zane, Delilah’nın tepesinde dikilirken suratını aptal gibi yapıyor.

“Şşşt,” diyor. “Onu uyandırma.”

Weston odanın köşesinde bir yere oturuyor ve göz ucuyla baktığımda, onu beni izlerken yakalıyorum. Elini pürüzsüz köşeli çenesinde gezdiriyor ve kaşları çatık.

“Bir kahve alacağım,” diyorum, ayağa kalkarak. “Hemen döneneğim.”

Delilah'nın odasının hemen dışındaki köşeyi döndüğümde, en büyük kız kardeşim Demi ve Royal ile karşılaşıyorum.

“Selam,” diyor, kollarını bana doluyor. “Sürekli birbirimizi kaçırıyor gibiyiz. Dün gece biz gittikten sonra gelmişsin ve biz döndüğümüzde, sen gitmiştin. Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Sadece kahve alacağım,” diyorum. “Geliyorum.”

Yüzümü inceliyor. “Her şey yolunda mı?”

Yüzümdeki gülümseme kadar sahte olsa da kıkırdıyorum. “Evet, neden olmasın?”

Burun deliklerinden nefesini iterek anlamaya çalışıyor. Demi beni tanıyor ve bir saniye bile bunu yutmuyor.

“Sonra konuşacağız, tamam mı?” Delilah'nın odasını işaret ediyorum. “Herkes orada. Hemen döneceğim.”

Royal yanımdan geçerken omzumu sıkıyor ve suratına komik bir ifade konduruyor. Çocukluğumuzda bizim abimiz gibiydi. Erkek kardeşim Derek'in en iyi arkadaşıydı ve hep bizim evimizdeydi. O ve Demi bu şekilde çıkmaya başladı.

Hâlâ kapımıza ilk geldiği günkü kadar çirkin ama onu hâlâ aynı şekilde seviyorum.

Hastane kafeteryasına doğru gidiyorum, uzun kuyrukta bir yer buluyorum ve mönüyü inceliyorum. Bir dakika sonra vakit geçirmek için telefonumu alıyorum. Ekranda sesli mesaj kutumun yüzde doksan beş dolu olduğunu söyleyen beyaz bir bildirim var. Mesajlarımı gözden geçiriyorum, eskilerden bazılarını siliyorum. Çoğu Delilah'tan, bana hamilelik güncellemeleri veriyor. Bazıları annemden. Tek tek onları siliyorum ve bu sabah Ashley denilen kızıdan aldığım mesaja geldiğimde, uzun ve derin bir nefes alıyorum ve başparmağımı sil tuşunun üzerinde gezdiriyorum, son bir kez dinleyip dinlememek arasında kararsız kalıyorum.

“Bir sonraki,” diye sesleniyor barista.

29. Bölüm

Daphne

“Bir şeye ihtiyacın var mı, bebeğim?” Pazartesi gecesi Zane kanepeden ayağa kalkıyor. Cruz ailesinin evde ilk gecesi. Annem, babam, Demi ve Derek biraz önce buradaydılar fakat herkes kendi evine gitti.

“Belki biraz daha su? Lütfen ama lütfen?” Delilah, bebek Noah diğer kolunda kıvrılıp yatarken Zane bir öpücük yolluyor. Bu çocuğun yaptığı tek şey uyumak ama kardeşim yeni doğan bebeklerin yaptığı şeyin bu olduğunu söylüyor. Bu çocuk bir resim fırçası ya da karakalem tutacak yaşa gelene kadar günleri geri sayıyorum.

Weston oturma odasının diğer tarafındaki sandalyesinden, “Açlıktan ölüyorum,” diye sesleniyor.

Delilah, “Pizza söylemek ister misiniz?” diye teklif ediyor. “Dolaplar tam takır. Önümüzdeki hafta Chicago’ya döneceğimize, çok fazla alışveriş yapmadık. Üzgünüm.”

“Ben gidip alabilirim,” diye teklif ediyorum. Hâlâ o lanet olası kiralık arabam var ve onun için epey bir para ödüyorum, dolayısıyla ondan biraz daha faydalanabilirim. Telefonumu çıkarıp Giovanni’s Pizzeria’yı arıyorum ve birkaç pizza söylüyorum.

“Harikasın.” Delilah, Zane döndüğünde ondan bir şişe su alıyor. “Daphne bizim için gidip pizza alacak.”

Zane, karısının yanındaki koltuğa gömülüyor, yeni baba yorgunluğu yüzünden okunuyor. “Teşekkürler, D. Sensiz ne yapardık?”

Ayağa kalkıp telefonumu arka cebime sokuyorum. “On beş dakikaya hazır olacak, o halde şimdi çıkıyorum.”

Weston, “Seninle geleyim,” diye teklif ediyor.

“Gerek yok.” Onu durdurmaya çalışıyorum fakat yüzündeki ifadeden kararlı olduğunu anlıyorum ve sadece kibar olmaya çalışıyor. Hemen, bebek eşyalarının ortaya yayıldığı oturma odasında ilerliyor, benim ve bebek arabasının arasından geçmeye çalışırken elini belime koyuyor. Göz kırpan kardeşime dönüyorum çünkü ikimizin hâlâ iyi bir çift olabilme fikrinden asla vazgeçmeyecek. “Tamam. Sanırım hemen döneriz.”

Yine kar yağıyor fakat hoş bir kar. Toz gibi. Giovanni’nin otoparkına arabamı park ederken kocaman kar taneleri dönüyor ve dans ediyor.

Arabadan inerken Weston, “Peşine takıldım, umarım bir sakıncası yoktur,” diyor. Arabanın arka tarafından dolanıyor, ellerini kot pantolonun ceplerine sokmuş ve gözleri üzerimde. Parfümü, ayaz ocak ayı havasında dolaşarak ciğerlerimi temiz misk ve taze kar kokusuyla dolduruyor.

“Sorun değil,” diyerek onu rahatlatıyorum. Sadece yardımcı olmaya çalışıyor ve son birkaç gündür Zane ve Delilah’larda kalıyor, bu yüzden sanırım biraz mekân değişikliği istedi. Onu suçlayamam.

Anahtarlarımı çantama atıyorum, yukarı doğru baktığımda irkiliyorum. Weston şu anda bir adım uzağımda duruyor. O kadar yakın ki, varlığının sıcaklığı benim alanıma yayılıyor.

“Oh, selam,” diyorum, kıkırdıyorum. Gergin değilim, sadece ne yapmak üzere olduğundan emin değilim. Bu o değil. Bu, tipik bir Weston davranışı değil.

“Daphne.” Tuttuğu nefesini serbest bırakırken adımı söylüyor ve gözleri bir kez daha benimkilere kilitleniyor. “Bu son birkaç gündür seni görmek... ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Sana bakıyorum ve sadece...”

Eli yüzüme uzanıyor, yanağımın yan tarafını avucuna alıyor. Weston dudaklarını yalıyor. Ben benimkileri büzüyorum. Dakikalar içinde ağzının benimkini yaladığını hissediyorum, kalbim kulaklarımda atıyor.

“Lütfen, dur,” diyorum, elimle göğsünü ittirip uzaklaşıyorum.

“Daphne.”

Avucumu kalbime koyup, “Yapamam. Seninle olamam,” diyorum.

“Neden olmasın?” Yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde allak bullak. Benim sakın ve aklı başında Weston’ım incinmiş ve ıstırap çekiyor. Yüz hatları sert ve kasvetli.

“Sen artık birlikte olmak istediğim kişi değilsin.” Düşüncemi yapabildiğim kadar özen ve nezaketle söylüyorum.

“Elle ile bitirdim,” diyor. “Eğer konu buysa. Sen haklıydın. Daha önce onu unutmamıştım. Çok erkendi. İkimizin ilişkisi çok hızlı gelişti ve hiçbir şeyi sindirmeye vaktim olmamıştı. Ben farkına varmadan önce hâlâ Elle’e âşık olduğumu sen anlamıştın.”

Göğsüm sıkışıyor ve uzaklara bakıyorum. Onu hâlâ sevdiğini ilk söylediğinde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Özür diledi. Onu unutmayı her şeyden çok istediğini söyledi fakat yapamamıştı ve rol yapmaya devam edemezdi. Bu nazik dev, kollarında ağlarken bana sarılmıştı. Onun için ağlamıştım çünkü benim için acı çekiyordu. Kendim için ağlamıştım çünkü Weston’la beklediğim destansı aşkı yaşayacağımdan çok emindim ve bizim için ağlamıştım çünkü birlikte harika olabilirdik.

“Bu Elle ile ilgili değil,” diyorum, bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, suratının asıldığını yakalıyorum.

“O halde nedir? O yolculuk yaptığın adam mı?” diye soruyor, neredeyse gülerek çünkü ona muhtemelen mantıksız görünüyor.

“Hayır,” diyorum. “Tam olarak değil.”

“Tam olarak değil?” Mırıldanıyor. “Bu ne demek?”

“Geçen hafta kendimle ilgili bazı şeylerin farkına vardım.” Kar taneleri kirpiklerime ve yanaklarıma düşerek temas ettiğimde eriyor. Önce soğuk, sonra ılık, sonra bitiyor. Bu romantizm hayatım için bir tezat da oluşturabilir. “Eğer aşkın beni bulmasını istiyorsam, onu aramayı bırakmalıyım.”

Başının yan tarafını kaşıyor ve saman sarısı lüleleri gözlerine giriyor. “Anlamıyorum.”

“Bir süre kendi işimi yapmalıyım,” diyorum. “Hayatımı yaşamalı, hayallerimin peşinden koşmalı ve kendimi mutlu etmeye odaklanmalıyım. Hemen hemen hiç tanımadığım erkeklere atlatma konusunda gerçekten kötü bir alışkanlığım var. İş tersinden yapıyorum. Umutlanıyorum. ve inciniyorum. Her seferinde.”

“Daphne, seni asla incitmek istemedim. Bunu sana söyledim. Seni o şekilde incitmiş olmam beni öldürüyor,” diyor elime uzanarak. “Fakat eğer bana bir şans daha verirsen –bize bir şans daha– seni asla bir daha incitmeyeceğime söz veriyorum.”

Eliyle yüzümü tutuyor, ancak bu sefer beni öpeceğini sanmıyorum. Tatlı bir jest. Sevgi dolu. Eğer bir geçmişimiz olmasaydı, çok iyi arkadaş olabilirdik.

Gözlerinin içine bakarak ağzım kapalı gülümsüyorum ve kendimi uzaklaştırıyorum. “Pizza hazırdır sanırım.”

Karda spor ayakkabılarıyla kıpırdamadan duruyor. Gördüğüm en mutsuz adam.

“Seni kim severse,” diyor, ellerini ön ceplerine sokup kaşlarını çatarak, “umarım sana hak ettiğin gibi davranır ve umarım seni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu asla öğrenmek zorunda kalmaz. Tahmin edemeyeceğim bir acı.”

30. Bölüm

Cristiano

“Ciao, Tomasso!” Pazartesi gecesi geç saatlerde Floransa’daki evinde kuzenim Tommy’yi selamlıyorum. New Yorklu ama bir ay boyunca burada iş için kalıyor. Dün gece kanepesini rezerve etmek için aradım ve geleceğimi duyunca çok sevindi.

“Kuzi, nasıl gidiyor?”

Kolunu omzuma atıyor ve beni içeri çekiyor. Hoparlörden bangır bangır Frank Sinatra’nın sesi geliyor ve yarı yenmiş kuru et ve peynir tabağının yanında tapası çıkmış bir şişe şarap duruyor.

Köşedeki birkaç kız ve erkek konuşmalarını kesip dikkatlerini bana çeviriyorlar. Kızlar güzel, dar elbiseler giymişler, omuzlarından aşağıya sarkan uzun, şık saçları dışarıdaki şehir ışıklarını yansıtıyor. Kırmızı parlaticı sürülmüş dudakları pürüzsüz ve gülümsüyorlar.

Soldaki kadın yoğun İtalyan aksanıyla, “Tommy,” diyor. Yerinden kalkıyor ve bana doğru geliyor, elini omuzlarına kadar gelen uzun simsiyah saçlarında gezdirip bana uzatıyor. “Arkadaşınla beni tanıştırmayacak mısın yoksa?”

“Cristiano, bu Luciana. Benimle ajansta çalışıyor.” Tommy konuşurken bardağını kaldırıyor. “Luci, bu benim Amerikalı kuzenim.”

“Cristiano,” diyor, elimi uzun süre tutarak. “İtalyan-Amerikan mı?”

Başımı sallayarak onaylıyorum, elimi geri çekip yanımdaki şaraba doğru ilerliyorum. Kendime bir bardak doldurarak, “Ohio’da doğdum. Jersey’de büyüdüm,” diyorum.

Uzun tırnaklarını dudaklarına götürüp hafifçe kıkırdıyor. “O yerleri bilmiyorum. Bir ara bana haritada göstermen gerekecek.”

“Evet,” diyorum, gönlünü almak için. Şarabımı yudumlayıp partinin geri kalanına göz gezdiriyorum ve kuzenime dönüyorum. “Ertesi sabah iş olmasına rağmen, her zaman bu kadar geç saatlerde birileri mi oluyor?”

Tommy altdudağını öne doğru uzatarak omuz silkiyor. “Bugün önemli bir müşteri kazandık. Kutlama yapalım dedik. Bu arada, bu gece dışarı çıkıyoruz. Birazdan çıkıyoruz, hazırlan. Tazelen, tatlı çocuk. Sen de geliyorsun.”

Sabah dörtten beri ayaktayım. Havaalanlarında saatler ve havada neredeyse dokuz saat geçirdim ama gerekirse, küllerimden doğacağım. Dünya bu duvarların arkasında çılgınca dönerken, dünyanın diğer ucundan buraya uyumak için uçmadım.

“Evet,” diyorum. “Biraz zaman ver. Hazırlanacağım.”

Tommy kocaman sırtıyor, gülümsemesi bana Matteo’yu hatırlatıyor. Tanrım, büyürlerken, insanlar her zaman onların kardeş olduğunu sanırdı. Tommy birçok yönden bir kuzenden daha fazlası. Altıncı Amato kardeş gibi.

“Peki, seni Floransa’ya ne getirdi?” diye soruyor Luciana, Frinze adlı bir kulüpte yüksek bir bar masasını etrafında ayakta dururken.

“Birkaç gün Tomasso’da kalacağım,” diyorum. “Daha sonra yoluma devam edeceğim.”

“Nereyi göreceksin?” Bulanık martinisinden bir yudum alarak kaşlarını kaldırıyor. “Kusura bakma, İngilizcem kötü.”

“Seni iyi anlıyorum,” diyor. “Gidebildiğim her yere gideceğim. Londra, Paris, Amsterdam... seyahat programı yok, gerçekten. Rüzgâr nereye eserse oraya.”

“Bu güzel,” diyor gülümseyerek. Beni gördüğü andan itibaren bana yapıştı. “Önümüzdeki ay New York’a uçuyorum. Oralarda mı yaşıyorsun?”

“Gerçek anlamda hiçbir yerde yaşamıyorum.”

Gülümsemesi kayboluyor. Kafası karıştı gibi.

“Seyahat ediyorum. Hiçbir yerde uzun süre kalmıyorum,” diye ilave diyor.

“Anlıyorum,” diyor, bir yudum daha alarak. Birisi yanımdan geçerken Luciana’ya çarpıyor, dolayısıyla üzerime düşüyor. Kısa bir an vücudu benimkine yapışıyor ve içkisini kaldırdığında koldan aşağı damlayarak benim tişörtüme dökülüyor. “*Dio mio*, ne kabalık.”

Bağırarak bir sürü İtalyanca kelime söylüyor, konuşurken elini havada savuruyor fakat sesi arkamızda bulunan hoparlörlerden bangır bangır gelen dans müziğinde kayboluyor ve zaten hedef kişi çoktan yok olmuş.

“Sorun yok.” Yakındaki masadan bir kokteyl peçetesi alıyorum ve ilk ona veriyorum. Kolunu siliyor ve daha sonra tam göğsümün üstünde, gömleğimdeki ıslak yerlere hafifçe bastırıyor.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Bu garip çünkü bu İtalyan güzel her yerimde, bana dokunuyor, gülümsüyor ve sanki dünyada gördüğü en ilginç yaratıkmışım gibi davranıyor. Benimle yatmak istediği çok açık. Ona bakıyorum, kendini çok net bir şekilde parlak gümüş bir tepside sunduğunu görmek, benim için kesinlikle bir anlam ifade etmiyor.

Esneyerek saatimi kontrol ediyorum. Buraya geleli sadece bir saat oldu ve artık Tommy'nin evine dönüp gece dışarı çıkmış olduğumu söyleyebilirim. Bir-iki saat önce, dışarı çıkma fikri hoşuma gitmişti. Neyin değiştiğinden emin değilim fakat her ne sebeple olursa olsun artık havamda değilim.

“Sanırım burada iyiyiz.” Luciana'nın eline uzanıp ıslak peçeteyi ondan alıyorum ve biraz mesafeyi korumak için geriye doğru adım atıyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, belli ki mesajı almadı ve bardan bir tepsi limonçelloyla gelen Tommy'ye bakıyorum. Bakışlarını bir bana bir Luciana'ya çevirerek göz kırpmıyor.

Hayır.

Bu gece onun iş arkadaşıyla yatmıyorum. Zaten çok yorgunum ve dürüst olmak gerekirse, yakın gelecekte Daphne olmayan biriyle yatma fikrinin hiçbir çekiciliği yok.

Tommy'nin tepsisinden bir shot kapıyorum ve kafaya dikmeden önce herkesin almasını bekliyorum.

“Beğendin mi?” Luciana avucunu kolumun üst tarafına koyarak soruyor. O kadar yakın eğilerek gülümsüyor ki, yoğun tatlı parfüm kokusu hava alanımı işgal ediyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum fakat mesajı alsın diye göz teması kurmuyorum. Biraz oyalanıyor, vücut dilimi anlamaya çalışarak beni izlediğini hissediyorum ve bir dakika sonra dikkatini Tommy'nin iş arkadaşlarından birine çeviriyor.

Kulübün uzak köşesinde, elinde bir kadeh şarapla uzun, sarışın bir bayan ayakta duruyor, arkası bana dönük. İpeksi lepiska saçları kafasının üzerinde toplanmış ve ince belinin altındaki kalçalarının kıvrımları bana Daphne'yi hatırlatıyor.

Parmak uçlarım onun teninin hatırasıyla yanıyor. Dudaklarım onunkileri arzuluyor. Sadece birkaç gece önce benim için nasıl ıslandığını düşününce penisimde bir sertlik oluyor.

Onu bir kez daha görmek için neler vermezdim. Bir kez daha ona sahip olmak için.

Daphne'nin benzerinden uzaklaşıp kendi kendime kıkırdıyorum. Bu şeyden kurtulmalıyım. Bugün erken saatlerde, Newark Havaalanı'nda onu gördüğüme yemin edebilirdim. Ve tekrar uçakta. Ve buraya gelirken taksiyle önünden geçtiğim kafede.

Kaçmak için altı bin kilometre uçarken bu çok fazla. O, gittiğim her yerde. Gördüğüm her şeyde. Sahip olduğum her düşüncüyü, her anımı işgal ediyor. Sadece en kısa zamanda tamamen bunun geçmesini umuyorum çünkü benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir insanı özlemek, Avrupa turumun içine edecek.

Bara gidiyorum, kendime bir Glenlivet ısmarlıyorum ve sessizce kadeh kaldırıyorum.

Daphne'ye. Nerede olursa olsun, mutlu olsun ve sevilsin.

31. Bölüm

Daphne

Bir hafta sonra...

“...ve *Feather Touch* karakalem tekniğini bu şekilde buldum. Şimdi marka lisansı için çalışıyorum. Ve bir ders kitabı.” Eyfel Kulesi’ne bakan bir restoranda, mum ışığında akşam yemeği yerken Profesör Halbrook şarap kadehini kaldırıyor. Burası iş yemeği için çok romantik. Yine, geçen hafta geldiğimden beri beni götürdüğü restoranların çoğu öyleydi. Defalarca kendi başıma yemek için ısrar ettim. Bir kafeden bir şeyler alıp otel odamın mahremiyetinde akşam yemeği yemek fakat Paris’teki kısa görevim boyunca uyanık olduğum her anı benimle geçirmek için ısrar ediyor.

“İlginç.” Mekâna göz atmadan önce suyumdan bir yudum alıyorum. Köşede dolmaya başlayan bir bar var. Genelde daha gençler. Gülüyorlar ve iyi vakit geçiriyorlar; en azından benim gördüğüm kadarıyla. Buradayken birkaç yeni arkadaşla tanışmayı umuyordum. Belki birkaç yeni bağlantı yapardım fakat Halbrook iki saniye gözünün önünden ayırmıyor.

Birlikte çok fazla vaktimiz yok, Daphne. Ne zaman gizlice bir dakika geçirmeye çalışsam, kızıyor. Her saati değerlendirmeliyiz.

Dün gece restorandaki *maitre* benim Halbrook’un genç aşkı olduğumu düşündü ve Halbrook bunu çok komik buldu. Hatta

oyuna devam etmek istedi, elini belime koyup özel alanımı istila etti fakat hemen uzaklaştım. Kibarca gülümseyerek reddettim, babam olacak kadar yaşlı olduğunu belirtmem gerekmediğini düşündüm ve yaşlı erkeklerle ilgilensem bilekendini beğenmiş, kibirli, narsist sanatçılarla ilgilenmem.

Gördüm. Geçirdim. Hayır, almayayım.

Mekânı gözden geçirirken bakışlarım tekrar bara takılıyor. Çoğu zaman Halbrook'u dinlemedim fakat yine de söylediği bazı şeyleri yakaladım. Kendisinden bahsediyor. Tekrar. Ve o kadar sıkıldım ki, sağımdaki şu parlak tereyağı bıçağıyla gözlerimi oyabilirim.

“Bana bir dakika izin verir misiniz?” Çantamı kapıp kadınlar tuvaletine fırlamaya hazırlanmadan önce parmağımı kaldırıp sözünü kesiyorum. Sanki hikâyesinin tam orta yerinde ondan izin isteyerek sosyal bir gaf yapmışım gibi, Halbrook şaşkına dönmüş bir şekilde suratını asarak bana bakıyor fakat aldırımıyorum. Nefes almaya ihtiyacım var. Havaya ihtiyacım var. Yalnız kalmam lazım.

Muhtemelen son yarım saatte neden iki kez gitmek zorunda kaldığımı merak ediyor fakat bu adamdan uzaklaştığım her dakika bir nimet ve eğer benim biraz yalnız kalmamı sağlayacaksa, elimden geldiğince mesane sorunun varmış gibi yapacağım.

Restoranın kalabalık bar bölümünden sıkışarak geçiyorum, kadınlar tuvaletinin önündeki kuyruğu görüyorum ve önümde en az altı kadın sayıyorum. Sıraya girip telefonumu alıyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum. Delilah her gün beni Noah'yla ilgili bilgilendiriyor fakat bugün için henüz gelmedi.

Şu anda Chicago'da öğlen vakti fakat dün Delilah, Noah'nın mızızlık yaptığını ve kimsenin uyumadığını söylemişti. Kollikten şüpheleniyorlar, o her neyse. Umarım ciddi bir şey değildir. Öyle olsaydı, bana söylerdi. Google'da araştıracaktım fakat Halbrook beni o kadar meşgul ediyor ki unutup duruyorum.

Bebek Noah'nın bazı eski fotoğraflarına göz atıyorum, kendi kendime gülümsüyorum. Yeterince çabalarsam nasıl koktuğunu, tatlı pudralı kokusunu ve Delilah'nın aşırı yumuşak zıbınlarını yıkamak için kullandığı ultra hassas deterjanı neredeyse hatırlayabilirim. Onu tekrar tutup içime çekmek için sabırsızlanıyorum. Pek bebek sever biri değilim ama şimdiden bu küçük çocuğu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Tuvalet kuyruğu bir tık ilerliyor ve Halbrook'u kontrol etmek için başımı köşeye doğru çeviriyorum. Dudaklarını dümdüz bir şekilde birbirine bastırarak mekânı inceliyor ve saatini kontrol ediyor. Onu başımdan attığım için sinirli ama umurumda değil.

Önümdeki iki kadın neşeli bir şekilde sohbet ediyor. Bir adamla ilgili konuşuyorlar. Hayır, adamlar. Birden fazla. Fransız ve Amerikalı erkekleri karşılaştırıyorlar.

Soldaki kadın Fransızca konuşmasına rağmen, “Ben Amerikalı erkekleri seviyorum,” diye itiraf ediyor. “Çok hızlılar. Yoğun arzuyu seviyorum. Vakitlerini boşa harcamayı sevmiyorlar. Fransız erkekler çok umursamaz ve çok rahatlar.”

“Ama Fransız erkeklerde benim sevdiğim şey bu,” diye cevaplıyor arkadaşı, anadilince konuşuyor. “Keyifliler. Aceleye getirmiyorlar. Amerikalı erkekler her şeyi aceleye getirmeye çalışıyor. Onların yoğurt yeme şekli böyle. Fransız erkekler acele etmiyor. Nasıl doğru bir şekilde yapacaklarını biliyorlar.”

Kadınlar içkilerini yudumlayarak gülümsüyorlar ve bara gelişigüzel göz atıyorlar.

Kuyruk ilerliyor ve kıyaslamaya ve karşılaştırmaya devam ediyorlar. En azından benim deneyimlerime göre haksız değiller. Fransız erkekleri çok rahat. Bir şeye ad koymayı veya süreci aceleye getirmeyi sevmiyorlar. Hiçbir şeyi resmileştirmek için acele etmiyorlar. Amerikalı erkekler, en azından benim tanıdıkla-

rım, biraz hızlı olabilir. Aynı şekilde ben de biraz hızlı olabilirim. Sanırım bu bizim “hazır yemek” kültürümüz. Bir şeyleri istiyoruz ve onları hemen şimdi istiyoruz. Beklemekten hoşlanmıyoruz; özellikle kazanımlarımızın iyi olacağını bildiğimizde.

Barın yanındaki pencerenin önünde küçük bir insan kalabalığı toplanıyor, birkaçı sigara içiyor ve konuşuyorlar, gelen geçene el sallıyorlar. Arkası bana dönük koyu, kıvrıkcık saçlı bir adam var. Boyu bana Cristiano’yu hatırlatıyor. Geniş omuzları. İnce beli. Yuvarlak pazıları. Adam gri bir tişört ve koyu bir kot pantolon giyiyor ve elleri ceplerinde, yanındaki diğer iki adam ince sigara-larını tütürüyor. Bir anlığına nefesim kesiliyor ve fiziksel olarak her bir parçam o adamın Cristiano olmasını arzuluyor.

Burada onunla karşılaşmak ne komik olurdu. Başka bir ülkede. Ayrıldığımız yerden binlerce kilometre uzakta.

Küçük bir an, onu neden geri aramadığımı unutuyorum. Neden kendi yoluma gitmeyi seçtiğimi...

Tuvalet kuyruğu biraz daha ilerliyor ve bakışlarımı önümde sohbet eden kadınlara çeviriyorum. Pencereye geri baktığımda, üç adamın gitmiş olduğunu görüyorum. Yüreğim düşündüğüm-den daha çok üzülüyor fakat omuzlarımı geriye doğru kaldırıp derin bir nefes alıyorum ve ondan kurtuluyorum.

Solumda, restoranın bar tarafındaki kapı açıldığında çan sesi geliyor. İlk önce iki adam içeri giriyor, birisi kalem kesim kot pantolon ve çizgili denizci tişört, diğeri yelek ve fitilli kadife pantolon giyiyor. Emin değilim ama sanırım biraz önce dışarıda duran onlardı. Arkalarından kapı kanatları kapanıyor. Cristiano’ya benzeyen adam onları takip etmiyor.

Güçlü bir nefes veriyorum, kendi kendime bunun saçma bir hal aldığını söylüyorum. Her yerde onu görüyorum. Havaalanları. Kafeler. Mağazalar. Onun olması mümkün olmayan yerler. Hepsi kafamın içinde.

Ziller bir kez daha cınılıyor ve ben kendimi o tarafa bakmaktan alıkoyamıyorum.

Ama baktığım an kalbim, sıkışan göğsümde aniden duruyor. Ciğerlerimdeki hava emiliyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor.

İşte orada. İmkânı yok.

Bu olamaz.

Ağzım kuruyor, yüzüm kızarıyor. Arkadaşlarını takip ederek barın karşı tarafına geçiyor fakat attığı her adım onu biraz daha yaklaştırıyor.

Arkadaşları barın yanına oturuyor ve ona el sallıyorlar. Onlara karşılık veriyor, dudaklarını hafifçe aralıyor ve parlak beyaz gülüşü açığa çıkıyor –ki bu tüm dünyadaki külotları yakıp kül eder, eminim– ve kalbim o kadar çarpıyor ki kulak zarlarımda hissediyorum. Bu anla ilgili hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor.

Bakışım ona kilitleniyor ve sanki bir kez daha bakarsam, havada yok olacağından eminim. Kalabalık barda gezinmesini izlerken aklımdan aramızdaki mesafeyi hesaplıyorum ve şu anda beş metreden daha uzakta olmadığı sonucuna ulaşıyorum.

Boynunda kalın, yün bir atkı var ve hızlı bir şekilde onu çekip göğsünden ve omuzlarından aşağı indiriyor. Mutlu görünüyor; en azından şu anda. Onun herhangi bir parçası bir şekilde beni özlüyor mu diye merak ediyorum. Her şey düşünüldüğünde bir bağımız, karşılıklı uyum ve etkilenme vardı. Belki de öyle olmasını istemiyoruz fakat bu, onu Scranton’da bıraktığım günden beri her gün, sabahtan akşama kadar onu düşündüğüm gerçeğini değiştirmiyor.

Dudaklarımı yalıyorum, kendimi Cristiano’ya tamamen kapılmış hissediyorum. Şu anda arkadaşlarının arasında oturmuş, bir şeyler söylüyor. Dudak okuyamıyorum ama Fransızca konuştu-

ğunu tahmin ediyorum ve ne dediğini bilmek için hemen hemen her şeyi verirdim. Son zamanlarda neler yaptığını. En son onu gördüğümde beri daha başka “maceralar” yaşayıp yaşamadığını.

Cristiano bara bakıyor, hızlı bir işaret veriyor ve daha sonra bir şeyler söylemek için arkadaşlarına eğiliyor. Bir saniye sonra masadan ayrılıyor, benim tarafıma doğru daha da yaklaşıyor. En kaliteli parlak likör şişelerinin olduğu, birkaç iyi aydınlatılmış rafın üzerinde asılı duran özel içkileri okurken yüzü buruşuyor.

Ve sonra uzağa bakıyor.

Mekâna göz gezdiriyor.

Vücudum donuyor, her an gözlerimizin kenetleneneceğinin farkındayım. Beni fark edecek. Ve benim onu fark ettiğimi fark edecek.

Ve bakışlarını kaçırarak çünkü onun gibi erkeklerin yaptıkları bu. Benim gibi bam teline basıldığında uzaklaşan kızlarla uğraşmalarına gerek yok. Benim peşimden koşmasına gerek yok. Kimsenin peşine düşmesine gerek yok.

Bu anlamda, onun radarında sadece küçük bir parazitim. Bir keresinde bir havaalanında karşılaştığı bir kız. Ülke çapında yaklaşık dört bin kilometre yol kat ettiği bir kız. Uzun ve dolambaçlı hayatının beş kısa günü boyunca tanıdığı bir kız.

Yakında beni unutacak. Bir gün adımlı bile unutabilir. Bu işler böyle oluyor.

Bakışlarımı kaçırmaya karar veriyorum. Yüzünün beni gördüğünde nasıl göründüğünü bilmek istemiyorum. Evden altı bin kilometre uzakta, aynı şehirdeki aynı restoranın barında durduğumuzu fark ettiğinde kızgın mı, kayıtsız mı yoksa çelişkili mi göründüğünü bilmek istemiyorum. Görmek istemiyorum.

Tuvalet kuyruğu tekrar ilerliyor ve önümdeki iki kız içeri beraber giriyor. El çantamı karıştırıp kendimi başka bir şeyle meşgul etmek için çaresizce telefonumu çıkarıyorum. Dikkatimi da-

ğitmaya ihtiyacım var; kalbimin ne kadar hızlı attığını ya da kullaklarımın ne kadar sıcak olduğunu ya da yanaklarımın ne kadar kızardığını unutmamı sağlayan bir şeye...

“Daphne.” Onun tanıdık sesi tüm vücuduma bir elektrik şoku gönderiyor. Yanımdaki varlığını hissetmek için yukarıya bakmaya gerek yok. Sonra kolumda elinin sıcaklığını hissediyorum.

Derin bir nefes alarak yukarı doğru ona bakıyorum. Yarı gülümsüyor, yüzümü inceliyor, en az benim bir dakika önce olduğum kadar şaşkın. Koyu renk gözleri loş ışık altında parlıyor ve aramızdaki boşluk azalıyor.

“Burada ne yapıyorsun?” diye soruyor.

Altdudağım sarkıyor fakat ilk başta ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Bakışlarında kayboluyorum, dengemi bulmaya ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve şimdi önümde duruyor. Beni görmekten memnun, bana dokunuyor, benim onu soluduğum kadar o da beni soluyor.

“İş için buradayım,” diyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. “Bu çılgınlık. Ben burada olduğuna inanamıyorum. Ne kadar buradasın? Bizimle bir içki içmek ister misin?”

Omuzlarının üzerinden bakınca, arkadaşlarını fark ediyorum. Bizi izliyorlar, yine de sıcakkanlı görünüyorlar.

“Yapamam,” diyorum mahcup bir şekilde. “Sadece birkaç gün daha bu şehirdeyim, sonra eve gideceğim. Bu profesörden danışmanlık alıyorum.” Gözlerimi deviriyorum. “Bütün programımı karantina altına aldı. Her bir boş dakikamı.”

Cristiano elini çenesinde gezdirerek nefesini tutuyor. “Elbette seni bir-iki saatliğine çalabilirim. Seninle aynı şehirde olduğumuza inanamıyorum, dünyanın öbür ucunda ve...”

“Biliyorum, kurtulmak çok zor. Dersler bir buçuk hafta sonra başlıyor ve hazır olmalıyım.” Ona saçma bir bahane uyduruyo-

rum. Gerçi, sanırım o bunun farkında. Daha önce lisansüstü yaparken ders vermiştim. Bir öğretmenin yardımcısıydım, bir stüdyo asistanıydım ve mezun olduktan sonraki yaz tek başıma iki sınıfta ders verdim. Bu konuda acemi değilim.

“Nerede kalıyorsun?” diye soruyor, yutmadığı çok açık.

“The Marmount. Kolejle bir çeşit anlaşması olan, ufacık bir yer.”

“Ben Four Seasons’ta kalıyorum,” diyor. “Senin kaldığın yerin yukarısında.”

Başımı sallıyorum, nereye varacağından emin değilim. Göz ucuyla kızların tuvaletten çıktığını görüyorum. Şimdi girmeme gerek yok. Açıkçası, daha önceden de girmeme gerek yoktu. Arkamdaki kadına dönerek ona Fransızca devam etmesini söylüyorum.

“Bu gece seni görmek istiyorum, Daphne,” diyor, omuzlarını benimkilerle aynı seviyeye getiriyor. Elime uzanıp avucuna alıyor. “Otelimin hemen köşesinde küçük bir caz kulübü var. Dünyanın en iyi trompetçisi bu gece orada çalıyor ve bar fedaisini tanıyorum. Benimle gel.”

Bakışlarımı kaçırıyorum, mantıklı bir mazeret uydurmaya çalışırken başımı sallamaya başlıyorum.

Fakat hiç bulamıyorum.

“Hadi ama.” diyor, biraz daha yaklaşıp elimi sıkarak. “Hayatında kaç kez efsanevi Stogie Williams’m eşsiz Bleu Deaux Kulübü’nde kendini vererek çaldığını duyduğunu söyleyebileceksin?”

Haklı. O trompetçiyi veya o kulübü hiç duymamış olsam bile, ünlü olduklarını söylediğinde ona inanıyorum ve bu her açıdan paha biçilmez bir an olarak düşünülebilir.

Gülümseyerek ellerimize bakıyorum; ne kadar harmanlanmış, ne kadar doğal bir şekilde uyumlu olduklarını görüyorum ve sonra onunla ilgili ufacık da olsa yanılma ihtimalimin olup olmadığını merak ediyorum.

“Peki,” diyorum, kasıtlı olarak heyecanımı bastırarak. “Geliyorum.”

“Dokuzda, lobide buluşalım,” diyor, elimi tekrar sıkarak. Bir süre oyalanıyor ve sonra arkadaşlarının yanına dönerek gitmeme izin veriyor.

Yüzüm kızarmış ve tuhaf biçimde neşelenmiş olarak, kendimi Halbrook’un gazabına hazırlayarak iki kişilik masama geri dönüyorum.

Yerime oturuyorum, başlangıç yemeğimi örten servis kapağını kaldırıyorum ve titreyen mumun üzerinden bakarak Halbrook’un neredeyse bitmek üzere olan bonfilesinden bir parça kestiğini görüyorum. İnce metal çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana bakıyor ve burnundan sert bir nefes veriyor, çiğnerken gerdanı titriyor.

“Özür dilerim,” diyorum. “Kuyruk gerçekten uzundu.”

“Bir adamı bu şekilde bekletmek kibarlık değil,” diyor.

Göğsüm yanıyor, tıpkı kusmuk kelimesi gibi midemi bulandırıyor, dışarı çıkmaya çalışıyor. “Akşam yemeği misafiri” ya da benzer bir şey deseydi, sorun yoktu fakat bu kendini beğenmiş, şovenist davranışları yetti artık.

Çatalımı sert bir şekilde tabağıma çarpıyorum, sandalyemi masadan uzaklaştırıp gözlerinin içine bakıyorum.

“Profesör Halbrook.” Adını dikkatle bastırarak söylüyorum. “Ben sizin flörtünüz değilim. Ben sizin kız arkadaşınız değilim. Ben kesinlikle buraya üniversiteye abartılı akşam yemekleri yükleyerek, kol kola girip, kendinizle ilgili tekdüze bir ses tonuyla konuşup durmanızı dinlemek için gönderilmiş şirin bir oyuncak değilim.”

Yan masadaki çift dikkatlerini bize doğru çeviriyor, bitmek üzere olan bu berbat şovu duymak için ağızlarındaki lokmalarını çiğnemeyi bırakıyorlar.

“Daphne.” Kaba bir şekilde öksürerek adımı söylüyor, sanki yaramazlık yapan bir çocukla konuşuyor gibi. Boncuk gibi gözleri çerçevesinin arkasında kısılıyor ve dik bir şekilde oturuyor. “Olay çıkarmana gerek yok, genç bayan.”

“Genç bayan?” Ayağa kalkıyorum, üzerimde dönen düzinelerce bakışın sıcaklığını hissediyorum. Olay çıkarıyorum, evet fakat hiç aldırmiyorum. Bu hafta Halbrook’un hastalıklı davranışlarına yeterince katlandım ve bir dakikasına daha tahammül etmeyeceğim. “Ben yirmi altı yaşında bir kadınıam. Doktoramı yaptım. Sizin meslekaşınızım ve bana, size gösterdiğim saygının aynını göstereceksiniz.”

Bütün hafta kendimi samimi olmaya zorladım. Tamamen uygunsuz yaklaşma çabalarını kibarca reddetmek için. İşler ters giderse, sonuçta onun tuzunun kuru olacağından ve benim Kuzey Amerika’daki bütün güzel sanatlar okullarında kara listeye alınacağımdan tamamen emindim. Ne de olsa, makam sahibiydi ve avucunun içine aldığı bir sürü dekan vardı. Seaview Koleji ve ortaklarının Halbrook’a onun, onlara ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyaçları var. Ve ben sadece bir hiçim. Zaten söylediğim hiçbir şeye inanmazlar ve bir davayla karşılaşacaklarından kesinlikle hiçbir şeyi kabul etmezler.

Seaview Güzel Sanatlar Koleji’ndeki görevime avukatıma telefon ederek başlamamaya karalıydım.

Ama yeter artık.

“Daphne,” diyor, restorana bakarken zorla gülümsemeye çalışıyor, izleyicilerimize özür dileyen bakışlar atıyor. “Peki. Yemeğini bitir de, gidelim.”

“Artık aç değilim.” Peçetemi tabağıma atıp çantamı omzuma geçiriyorum.

Profesör Mağara Adamı’yla bir saniye daha durup sohbet etmeyi reddederek birden dönüyorum ve kendimi dışarı atıyorum

ve Cristiano'yla kasabadaki geceme hazırlanabilmek için doğruca otelime doğru gidiyorum.

Gerginliğin verdiği enerji ve heyecan dolu bir şekilde, barı geçip içeri göz attığımda hafiften gülümsüyorum. O hâlâ orada, arkadaşlarıyla içki içiyor. Bir anlığına dışarıya bakmak için dönüyor ve beni görüyor.

Gülümseyerek elini kaldırıyor, birbirimizin görüşünden çıkana kadar dikkatle bana bakıyor.

32. Bölüm

Cristiano

Kulaklarım çınılıyor ama Bleu Deaux'tan ayrılırken vücudum sallanıyor. Champs-Élysées Caddesi'nde dolaşırken Daphne yanımda duruyor, şehir ışıklarının ve birkaç yıldızın altında yavaş adımlar atarken kolu benimkine değiyor.

“Nasıldı?” diye soruyorum.

“Bayıldım.” Yüzü aydınlanıyor, ona inanıyorum. Bunu sadece benim gönlümü almak için söylemiyor. Onu bütün gece izledim, müziğe nasıl kendini kaptırdığını fark ettim, açıkça ezbere bildiği belli olan bir eski Amerikan klasığı çaldıklarında, eşlik edişini izledim. Arada bir alkış yapıyordu ve bazen bana doğru bakıyordu, yaşlı Stogie'nin kornosunu üflemesini izliyor olmam gerekirken onun varlığıyla büsbütün mest olmuş olduğum gerçeğinden tamamen habersiz bir şekilde, bakışlarıma bir gülümsemeyle karşılık veriyordu.

Gittikçe yaşılanıyor. Bu, dünyadaki son gösterilerinden biri olabilir ama kaç kez bu anı yaşayabilirim? Kaç kez Daphne yanımda, büyük bir heyecanla bir caz kulübünde oturup ilk defa böyle eşi benzeri olmayan bir şeyi yaşayacağım?

“Cazı sevdiğini hiç bilmiyordum,” diyor.

“Benimle ilgili bilmediğin çok şey var,” diyorum. “Bir erkeğin kalbi okyanus kadar derindir derler.”

Koluma vuruyor. “Tamam, Titanik’teki küçük yaşlı kadın.”

Sırtarak gözlerine bakıyorum ve gece gökyüzündeki ışığının altında bebek mavisi gözlerinin parlamasına bayılıyorum. Ayak-kabılarımız kaldırımlarda sürünüyor ve az ileride bir sokak çalgıcısı kemaniyla Chopin çalıyor. Kış olduğu için çıplak olan ağaçların altında yürüyoruz ve caddeden hızla tek tek vınlayarak bir dizi araba farı geçiyor.

Çivi gibi rüzgâr hızını artırırken Daphne ellerini ceplerine sokuyor, ben de bu fırsatı kullanarak kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

“Neden aramama dönmedin?” diye soruyorum. Konuyu hiç gündeme getirmemeyi çok düşündüm ama bilmem gerekiyor. Eğer şimdi sormazsam, bir daha cevabımı alma şansım hiç olmayacak. Bu kadın kaçıyor. Benim kaçtığım gibi kaçıyor. İşler sarpa sardığında her ikimiz de ortalıktan kayboluyoruz. Bunun bizi birbirimiz için mükemmel mi yoksa tam tersi mi yaptığından emin değilim.

Bir anlığına surat asıyor, gözlerini açıyor. Hazırlıksız yakaladım fakat aldırımıyorum. Bilmem gerekiyor.

“Karmaşık,” diyor. “Aslında, pek çok neden. Hiçbiri şu anda önemli değil. Şu anda iyi zaman geçiriyoruz, bu konuşmayı başka bir zamana erteleyebilir miyiz?”

Yanında durarak, “Hayır,” diyorum. Kolumu dirseğine dolayıp onu parktaki banka doğru çekiyorum. Otel biraz ileride. Birkaç adım sonra bu geceki birlikteliğimiz bitecek. “Bilmem gerekiyor.”

Kendini banka bırakıyor, ellerini ceketinin ceplerine sokuyor ve gül goncası dudaklarından buz gibi bir nefes vererek ileriye doğru bakıyor.

“Bana Joey’in bir kız olduğunu hiç söylemedin,” diyor monoton bir sesle.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. “Yani?”

Daphne’nin bakışları kaldırıma düşüyor. “Arabayla yolculuk ederken gideceğin düğünden her bahsettiğimizde gerçekten sinirli davranıyordun ve evlenmelerini istemediğinden bahsediyordun. Hatta elinden gelse durduracağını bile söyledin. Birbirleri için uygun olmadıklarını. Senin Facebook sayfana bakana kadar hiçbir şey düşünmedim.” Gözlerini deviriyor. “Joey’in bir kız olduğunu gördüm ve ona karşı duyguların olduğu için evlenmesini istemediğini fark ettim.”

“Neden öyle düşündün?”

“Başka hangi sebeple bir adam, arkadaşının evlenmesini istemez?”

Banka yaslanıp burnumdan kıkırdıyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. “Daphne. Keşke bilseydin.”

“Neyi?”

“Tamamen yanlış anlamışsın.”

“Peki? O halde, neyi yanlış anlamışım?”

“Ben Joey’e âşık değilim,” diyorum. “Büyürken en iyi arkadaşımdı. Birlikte çok şey yaşadık. Sadece korumaya çalışıyorum, hepsi bu.”

Ne olduğunu her düşündüğüm an olduğu gibi, göğsüm sıkışıyor. Bu hikâyeyi pek sık anlatmam ama Daphne, Joey’in düğününü ona âşık olduğum için durdurmak istediğime bu kadar inanmışsa, onu aydınlatmam gerekiyor.

Uzun ve güçlü bir nefes alıp ona diyorum ki, “Birkaç yıl önce Joey ve ben arabayla ülkeyi birlikte dolaşıyorduk. Ara vermeden yolculuk edersek, iyi vakit geçirebileceğimizi düşündük, gerekmedikçe mola vermedik. Arabanın içinde uyuyacaktık, güneşle yarışacaktık... bu tür şeyler.”

Bütün dikkatini bana veriyor.

“Her neyse, ikinci gün yorulmaya başladık. Enerji içecekleri ve kahveler işe yaramıyordu. Her ikimizin de uykuya ihtiyacı vardı fakat onun daha çok ihtiyacı vardı; bu yüzden ona fazladan birkaç saat daha sürebileceğimi söyledim, böylece arkada sızabilirdi.” Hikâyeye bir ara verip birkaç derin nefes alıyor ve sonra devam ediyorum. “Her neyse, direksiyonda uyuyup kaldım. Bariyere çarptım. Arabaya birkaç kez takla attırdım.”

Dudağımı ısırarak uzaklara bakıyorum. Ve daha sonra elini omzumda hissediyorum.

“Araba yolcu tarafına devrilerek durdu,” diyorum. “Joey’i ezdi.”

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak dik oturuyorum ve başımı eğiyorum.

“İlk başta biraz kafam karışmıştı fakat onu arkada çıldırmış bir şekilde gördüğümde, koltukların üzerinden tırmandım ve boynunu sabitledim, sakinleşip hareket etmeyi bırakana kadar onunla konuştum. Kısa bir süre sonra siren seslerini duydum. Birisi kazayı görüp 911’i aramış olmalı.”

“Cristiano...” Daphne yaklaşarak sırtımı ovuşturuyor. “Çok üzgünüm.”

“Joey bu olaydan sonra bir daha yürümedi,” diyorum. “İlk yirmi dört saat başaramayacağını düşündüler. Çok iç kanaması vardı. Bir sürü kırık kemik. Omurgasını düzeltemediler.”

Daphne eliyle ağzını kapatıyor, gözleri donuk. “Bu korkunç. İkinizin bunu yaşamış olmasına çok üzüldüm.”

Öfkeli bir şekilde gözlerimi deviriyorum. “Her şeyi çeken oydu. Bin bir güçlüğü katlanan oydu. Ufacık bir sıyrıkla kurtulan ve onu görmek zor geldiğinde uzaklara kaçan korkak bendim. Tekerlekli sandalye ya da başka bir şey yüzünden değil fakat onu öyle gördüğüm için. Çok... değişti... sürekli bunu ona benim yap-

tıgımı hatırlatıyordu. Buna ben sebep oldum. Beni affettiğini söyledi fakat ben hâlâ kendimi affedemiyordum; bu yüzden kaçtım. Gidebildiğim kadar uzaklara... Ve ben uzaklardayken, birisiyle tanıştı.”

Elini sırtıma koyuyor. “Evlendiği adam? Onun için tamamen yanlış biri olduğunu söylediğin?”

“Evet,” diyorum, ellerimi kavuşturup. “Dürüst olmak gerekirse, onu o kadar iyi tanımıyorum. Onunla ilgili bazı şeyler biliyorum fakat onu tanımıyorum. Bütün bildiğim otuz yaşına kadar orada yaşadığı. Hiçbir tutkusu yok. Özellikle Joey’le karşılaştırıldığında, biraz sıradan biri. O, hayat dolu. Şu anda bile. Fakat sakatlığı nedeniyle engelli ödeneği alıyor ve ilk Trent’ten haberim olduğunda, onun bir fırsatçı olduğundan emindim. Net olan bu sebebin dışında, başka bir sebeplerden dolayı birbirlerine gerçekten âşık olabileceklerini bir kez bile düşünmemiştim.”

“Sen sadece onu koruyordun,” diyor Daphne. “Bunu şimdi anlıyorum. Aslında gerçekten çok hoş. Senin gibi bir arkadaşı olduğu için şanslı.”

“Joey’den daha fazla bahsetmediğim için üzgünüm.” Ona dönüyorum. “Sadece sorular sorabileceğini düşündüm ve seni o kadar iyi tanımıyordum ve kazadan bahsetmek istemedim; özellikle de birlikte ülke çapında yolculuk yaparken...”

“Sorun yok.” Daphne ayağa kalkıyor, ellerini ceketinin ceplerine tekrar sokarak. “Üzgünüm, sandım ki... neyse... bu çok şeyi açıklıyor.”

“Ah, evet?”

“Evet, neden benimle gelmek için o kadar ısrar ettiğini. Benim yalnız gitmemi istemedin. Beni tanımıyordun ama yine de, eve güvenli bir şekilde gideceğimden emin olmak istedin. Seninle ilgili çok şey anlatıyor, Amato.” Göz kırıyor, pembe dudakları

kenarlarından yukarı doğru kalkıyor ve ayağa kalkarak yanında duruyorum.

Vücudunun yan tarafında elimi gezdirip nefes alırken nefesle-
rimizin bulutlara dönüşmesini izliyorum. Tüm dünyanın en harika
şehirlerinden birindeyim ama umurumda değil çünkü önümde
duran bu muhteşem kadından gözlerimi alamıyorum.

“Yarın Amsterdam’a giden trende olmam gerekiyor,” diyo-
rum. “Şehirde daha ne kadar kalacaksın?”

“Üç gün sonra gidiyorum,” diyor. “İki gece daha.”

“Biletimi iptal edeceğim,” diyorum.

“Cristiano.”

“Sadece burada olmak istiyorum, başka bir yerde değil. Se-
ninle.”

Cevap verme şansı bulamadan, dolgun dudaklarına dudakla-
rıyla bastırıyorum. Dudakları aralanıyor, dillerimiz birleşiyor,
elimi ensesine doğru kaydırıyorum.

“Seni tekrar görmek istiyorum,” diyorum, dudaklarım onun-
kileri yalıyor. Bir dakika kadar alnımı onun alnına bastırıyorum
ve geri çekiliyorum.

Kirpiklerinin arasından yukarı doğru bana bakarak, “Önümüz-
deki iki gün boyunca çalışıyor olacağım...” diyor.

“O halde seni iş sonrasında görürüm,” diyorum. “Yarım saat
bile olsa, tam yatmadan önce, seni görmek istiyorum, Daphne. Ne
kadar olursa. Peki, yarın geceye ne dersin? Aynı saatte?”

Milisaniyelik bir sırtıuş ve parlak gözlerle, geriye doğru adım
atarak yürüyor ve el sallıyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

33. Bölüm

Daphne

“Akşam yemeğine gelince.” Halbrook’un sesi omurgamı ürpertiyor ve bugünkü Tüy Dokunuşu Tekniği dersini yaptığımız stüdyonun girişinde ağır varlığını hissediyorum.

Tüylerimin diken diken olduğunu ona belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ve tekerlekli taburemde döndüğümde, ucuz parfümünün ezici kokusu hemen yüzüme çarpıyor.

“Evet,” diyorum. “Akşam yemeğine gelince. Planlar yaptığımı size söylemeyi unuttum.”

Kollarım birleştirip dudak büküyor. “Sen planlar mı yaptın? Kiminle?”

“Eski bir arkadaş,” diyorum. “Birkaç gün buradalar ve akşam yemeğine çıkıyoruz. Bu akşam size katılamayacağım.”

Dönüyorum ve yüzümdeki tatmin olmuş sırıtışı bastırıyorum.

“İptal etmen gerekecek,” diyor. “Şanzelize caddesinde Michelin yıldızlı bir restoranda bizim için yer ayırttım.”

“Rezervasyonu iptal ettirmeniz gerekecek, Halbrook. Bu geceki planlarımdan vazgeçmeyeceğim.” Karakalemlerimi çantama atıyorum ve fermuarını sıkıca kapatıyorum. Çizimlerimi dikkatlice resim çantasına yerleştirerek diğer eşyalarım için etrafa bakıyorum.

Bir. Gün. Daha.

Bu kendini beğenmiş çatlak adamla bir gün daha çalıştıktan sonra bir uçağa atlayıp eve gidebilirim ve büyük girişimim için bavullarımı toplayabilirim.

“Bu gerçekten oldukça kabaca, Daphne.” Benim toparlanmamı izlerken tükürerek konuşuyor. “Beni böyle arada bırakman.”

“Üzgünüm, haftanın her gecesi fiks bir akşam yemeği randevumuz olduğunun farkında değildim.” Çantamı omzumun üzerinden geçiriyorum ve diğer malzemelerimi diğer kolumun altına sıkıştırıyorum.

Gögsünü şişirerek, “Düşmanlığını anlamıyorum,” diyor. “Buraya geldiğinden beri sana karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmadım. Akşamlarını yalnız başına geçirmek zorunda kalmanı istemedim. İyi niyetimden dolayı sadece arkadaşlık etmeye çalışıyordum. Dün geceye gelince, düşündüm ki, sen sadece... hormonlarla ilgili affetmeye ve unutmaya hazırım, Daphne fakat burada benimle çalışman gerekiyor.”

Son eşyayı toplarken odanın içinde beni takip ediyor ancak aramızdaki mesafeye dikkat ediyor.

“Seni işten kovdurabilirim, biliyorsun,” diyor, sesi tam olarak çaresiz, yalnız, zavallı bir yaşlı adam gibi geliyor.

Durarak ona yavaşça dönüyorum. “Gerçekten mi, Halbrook?” diyorum. “Sizinle akşam yemeği yemem için bana şantaj mı yapıyorsunuz? Gerçekten bunu mu yapmak istiyorsun? Şu anda ne yaptığını iyi düşün. Tanrım, sizi işinizden atırabilirim.”

Suratı asılıyor, cevap bulmaya çalışırken çenesi titriyor. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra genç bayan, bu, suratıma atılan bir tokat gibi.”

İttirerek onun yanından geçerek duruyorum. “Halbrook,” diyorum. “Eğer size eşlik etmem için tekrar bu kadar ısrar ederseniz ya da sizi göğsüme ya da popoma bu şekilde bir kez daha baskarken yakalarsam, o zaman suratınıza tokat yemenin gerçekten nasıl bir his olduğunu bilmek ayrıcalığına sahip olacaksınız.

Sonra çekip gidiyorum.

“Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişiz gibi hissediyorum,” diyorum, otel yatağımın köşesine yerleşerek. Cristiano şifoniyerin yanında bir şişe kırmızı şarap açıp iki bardak koyuyor.

Birini bana getiriyor ve yanıma oturuyor.

“Birkaç hafta önce, ilk kez birlikte bir otel odasını paylaştık,” diyorum. “Ve şimdi buradayız. Bir çeşit tuhaf, kaçınılmaz, beklenmedik tesadüf.”

“Tesadüflere inanmam.”

Burnumu kırıştırarak, “Gerçekten mi? Tüm bunlardan sonra mı?” diye soruyorum.

“Bence bir şekilde, tam nerede olmamız gerekiyorsa her zaman oradayız.” Bir yudum alıp arkasına yaslanıyor, dirseğine dayanıp yukarı doğru bana bakıyor. Ya ifadesi hülyalı ya da sadece bitkin. Emin değilim fakat geç bir saat ve ikincisinin olması daha muhtemel.

“Otelde beni öptüğün o gece... ben banyodan çıktıktan sonra,” kısık bir sesle itiraf ediyorum, “tam yeni yıl dileğimi tutmuştum.”

“Evet? Neydi?”

“Hayatımı paha biçilmez deneyimlerle doldurmak istedim; paranın alamayacağı türden.”

Önce tavana, sonra tekrar bana bakıyor. “Tamam, yeni yıla gireli birkaç hafta oldu. Nasıl gidiyor?”

Gülmemeye çalışarak şarabımı dudaklarıma götürüyorum. “Şimdiye kadar çok iyi,” diyorum.

Bir an gözlerimiz kilitleniyor ve daha sonra kendimi onun dudaklarını, ellerini, omuzlarını, göğsünün yükselip alçalmasını incelerken buluyorum. Parfümünün baharatlı kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve sessizce onun bana tekrar dokunmasını arzuluyorum çünkü içimde vücudunu vücudumda hissetmek isteyen çok sesli bir parçam var ve bir an daha beklemeyi reddediyor.

Cristiano şarabının geri kalanını kafasına dikip kadehini bitiriyor ve daha sonra yataktan kalkıyor. Boşluğunu takip eden serin bir açıklık var ve onun şifoniyere doğru geri gidişini ve kendine bir bardak daha dolduruşunu izliyorum.

“Bu nedir?” Resim çantama doğru ilerliyor, bugün yaptığım bir çizimin ucundan tutup çıkarıyor.

Yanaklarım ısınıyor ve dik oturuyorum. “O sensin.”

Bana dönerek önce karakalem çizime, sonra odanın karşısındaki bana bakıyor. “Bunu aklından mı yaptın?”

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

“Tanrım, çok yeteneklisin.” Bir kez daha portreyi inceleyerek başını sallıyor. “Oteldeyken çizdiğin resmi sakladım. Koyacak bir yer yok. Bir duvara asmak istemiyorum fakat bir ıvır zıvır çekmesinde saklanamayacak kadar güzel.”

Cristiano bir bardak daha doldurup yatağa dönüyor, yatak ağırlığıyla biraz çöküyor. Komodinime doğru uzanarak bardağı mı ahşap olan üst kısmına koyuyorum ve yatağın kendi tarafımda vücudumu esnetiyorum. Bir dakika sonra sırtüstü yatıyorum, bir ressamın taburesinde aralıksız sekiz saat oturmasından sonra gelen ağırları uzaklaştırmak için boynumu ovuyorum.

Yaklaşıyor, elimi tutup çekiyor ve beni yan tarafıma nazikçe çeviriyor. Saçlarımı boynumdan itiyor, başparmağını tam ense-

min altındaki kasılmış kaslarıma bastırmadan önce parmaklarını omuzlarımda gezdiriyor.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıp dikkatli ve yumuşak dokunuşundan keyif alıyorum. Bir dakika sonra çıplak tenimdeki dudaklarının sıcaklığının hissi hızla vücudumu sarıyor. Şu an gözlerim açık, gülmemeye çalışıyorum ve göğsümdeki sıkışmayı durdurmaya çalışıyorum. Her bir sinir ucum tamamen uyanık, sarsıcılıkla bir sonraki hareketinin ne olacağını bekliyor. Çıplak tenime öpücükler kondururken sakın ve rahat bir şekilde beni içine çekişini dinliyorum. Acele etmiyor, aramıza damlayan her sonsuz saniyenin tadını çıkarıyor ve ben de öye yapıyorum. Bu saniyeler içinde canlanıyorum ve dokunuşları tenimin derinliğinde olsa da, bir şekilde onları kemiklerimde hissediyorum. Ruhumda. Kalbimde.

Sırtüstü yatıyorum, gözlerinde hoş bir sonsuzluk hissi veren bakışlarını yakalıyorum ve gülümsüyorum.

Çünkü ondan hoşlanıyorum.

Ondan çok hoşlanıyorum.

Ve yarını ya da ertesi günü düşünmek istemiyorum. Gelecek hafta ya da gelecek ayı düşünmek istemiyorum.

Sadece burada olmak istiyorum. Şu anda. Onunla.

Diğer her şey için başka bir zaman endişelenirim.

“Seni istiyorum, Daphne.” Nefes alıyor, dudaklarını dudaklarımda gezdiriyor. Otel balkonumun perdeleri tamamen açık, şehrin ışıkları yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünün altında parlıyor.

“Öyleyse bununla ilgili ne yapacaksın?” diyerek teşvik ediyorum.

Dolgun dudakları yanlardan yukarı kalkıyor, üzerime tırmanıyor, ağzı benimkine kapaklanmadan önce beni altında sıkıştırıyor.

34. Bölüm

Cristiano

Bağımlıyım. Dilinin lezzetli tadına. Teninin yumuşak kokusuna. Saçlarındaki temiz ve hoş kokuya. Vücudunun benimkine karışma şekline. Kalbinin göğsünde çarpma sesine ve bazen farkında olmadan çıkardığı belli belirsiz duyulan iç çekişine.

Onu istiyorum. Onu tamamen istiyorum.

Üzerinde uzanıyorum, kıvrımlı vücudu altımda sıkışmış ve elleri yan taraflarımda dolaşüyor, avuçlarıyla gömleğimi kavrayıp başımdan çıkarıyor. Onu şimdiye kadar kimseyi öpmediğimden daha sert öpüyorum. Penisim kot pantolonumun içinde geriliyor, kuduruyor, sabırsızlıkla onun sıcaklığını hissetmeyi bekliyor. Belinden tutup yana dönüyorum ve onu kucağıma oturtuyorum.

Gözleri istekli, benim gibi aynı arzuyla alev alev yanıyor. Bu bir yarışma olmasa da onu istediğim kadar beni istiyor. Bu var olmak. Sığınak arayan iki kırık, yaralı kalp.

Öne doğru eğiliyor, ağzıma saldırıyor, dillerimiz tekrar buluşana kadar dudaklarıma sıkıca bastırıyor. Elim çenesini tutuyor, onu yönlendiriyor ve yakınımdayken tutuyor. Şu anda, vücudumda dolaşan ve beni hayatta tutan kan gibi, soluduğum hava gibi ona ihtiyacım var.

Daphne hâlâ kucağımdayken eğilip bluzunu hızla çıkarıyorum,

kaşmir gibi yumuşak teninde parmaklarım yanıyor. Sutyenini çö-
zerek gülümsüyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve hoş bir
acı hissettirecek kadar uçlarından çekiştiriyor.

Dolgun göğüslerini avuçluyorum, ağzımı aşağı doğru uzatıp
meme ucunu dişlerimin arasına alıp sıkıca çekiyorum. İç çekiyor,
kıkırdıyor, başını arkaya doğru attırıyor ve tekrar oturduğunda ağ-
zını benimkine bastırıyor, kalçaları sertliğime sürtünürken nefes
veriyor. İleri geri hareket ediyor. Kaçınılmaz olan için sabırsız.

Oturduğunda gözlerimin içine bakıyor, şehvet dolu mavi ba-
kışları benimkileri arıyor ve narin çenesinin altından tutuyorum.
Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdiriyorum, anlaşılmadık
bir biçimde bir anlığına gülümsüyor, savunmasız ve daha sonra
elleriyle elimi kavıyor.

Altdudağını ısırarak üzerimden aşağı iniyor, yatağa dönmeden
önce taytını uzun bacaklarından aşağı indirip yere fırlatıyor. Göz-
leri vücudumun alt kısmına doğru kayıyor, sanki benim sıramın
geldiğini söylüyor gibi tek kaşını kaldırıp gülümseyerek elini ke-
merime doğru uzatıyor.

Balkona açılan, yerden tavana kadar olan sürgülü cam kapılar
bizi tamamen sergiliyor fakat aramızdaki elektriğin sıcaklığına
bakılırsa, şu anda aklımızdaki son şey bu.

Kemerimin tokasıyla uğraşırken elleri zapt ettiğim sertliğime
sürtünüyor ve arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum. Bir prezer-
vatif kapıyorum, taş gibi sert penisimi serbest bıraktığı anda, diş-
lerimin arasında paketi yırtıyorum. Takmaya hazırlanırken onun
güzel bakışlarını tekrar yakaladığımda duruyorum, solgun gözleri
sessizce ona dokunmam için yalvarıyor.

Arkama uzanıp gece lambasını kapatıyorum, çıplak vücudu-
nun dışarıdaki ay, yıldızlar ve şehir manzarasıyla aydınlatılmış
halini görmek istiyorum. Işık saçıyor, göz alıyor, kıvrımları sıcak

ışıkta seçiliyor, hatları karanlığa boyanmış ve keşfedilmek için yalvarıyor.

Bana doğru sürünüyor, ellerim kum saatine benzeyen kıvrımlarının dış hatlarından aşağı doğru kayıyor ve başparmaklarım harika, şeftali şeklindeki poposunun üzerindeki iki çukura ulaşıyor. Daphne'nin kalçaları sallanıyor ve arkasındaki harika şeyi avuçlarken dizlerinin üzerinde yükseliyor.

Parmağını dişlerinin arasına kaydırırken ağzı meraklı bir sırtışla kıvrılıyor ve bakışları gözlerimden, küt küt atan penisime kayıyor. Saniyeler içine dudaklarını ucuna bastırıyor ve eli nazikçe penisimin kökünü sarıyor. Diliyle aşağı yukarı yalıyor, beni içine alıyor, ağzı sıcak ve ıslak, hareketleri arzulu ve beni mutlu etmek için her şeyi yapıyor

“Vay canına,” diyorum, nefes vererek. Daphne'nin arı sokmuş gibi suratıyla sevişirken ellerimi başımın arkasına doğru kaldırıyorum. O dudaklar... Onlar benim penisim için yaratılmış. Bunu biliyordum. Bunu tekrar tekrar istiyorum. Bunu bütün gece yapabilirim. Dili penisimde; yumuşak ve ıslak. Eli harika bir ritimle hareket ediyor. Dudakları doğru miktarda baskıyla sıcak tenime sürtünüyor.

Eğer bunu yapmaya devam ederse, gecemiz istediğimden çok daha erken bitecek.

Arkamdaki başlığa yaslanarak elimi altından geçiriyorum ve onu yukarı çekiyorum. Ağzının köşesini siliyor, azgın bir gülüş atıyor ve çarşafların arasında düşürdüğüm prezervatifi arayıp buluyorum. Penisimin dibinden tutuyorum ve onu kendime yaklaşıtıyorum, ata biner gibi üzerimde ilerlerken bacaklarını aralıyor. Onun uyarılmış kokusu havayı dolduruyor ve doyumsuz bir şekilde ciğerlerime çekiyorum. Vücudunu penisimin üzerine doğru yerleştiriyor ve yavaşça aşağı kayıyor, dudaklarından yumuşak

bir iç çekiş yayılıyor ve başı geriye doğru eğiliyor. Elleri karnıma sıkıca sarılmış bir şekilde vücudunu ileri geri sallıyor, kalçalarıyla daireler çiziyor ve dizlerinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, ellerimi kalçalarına götürüyor.

Daphne dudağını ısırarak gözlerini kırıştırıyor ve daha sonra vücudunu bana her bastırduğunda yüzü rahatlıyor. Sadece içinde değilim, onun her parçasını tüketiyorum, ruhunu tutuşturuyorum, boş olduğunu belki de hiç bilmediği daha derin bir parçasını dolduruyorum.

Öne doğru eğiliyor, soluk sarı dalgaları göğsüne dökülüyor, yüzümü gıdıklıyor ve dudaklarını tekrar benimkilere getiriyor. Kendimi ona doğru ittiriyorum, daireler çizen kalçalarıyla buluşuyor ve kendimi daha da derine bastırıyorum.

Fakat bu yeterli değil.

Daha fazla istiyorum.

Kalçalarından tutup yüzüstü çeviriyorum ve üzerine geçiyorum. Penisimin dibinden tutup ıslaklığından yardım alarak arkadan içine kayıyorum. Her seferinde daha hızlı girerken, tatlı ve sıkı vajinasının direncini hissediyorum.

Daphne sırtını eğerek inliyor ve belli belirsiz aşk sözleri mırıldanıyor. Yüzü yastığa gömülmüş, nefes almak için başını yan tarafa çeviriyor, saçları nemli alnına yapışmış ve dudaklarından soluk soluğa nefes almaya çalışıyor.

Penisimin dibinde bir gerginlik oluşuyor ve Daphne onun içine her girişimde kalçalarını bana doğru ittiriyor. İç çekişleri her saniye biraz daha çaresiz halde geliyor ve otel çarşaflarını avucuyla yakaladığında, onun yaklaştığını anlıyorum.

Çenesi geriliyor, yüzünü buruşturuyor, içine ardı ardına daha sert ve hızlı girdikçe yastığa doğru çığlık atıyor ve ben boşalırken, bana her zamankinden daha sert bir şekilde karşılık veriyor. Her son damlamı koparıyor ve suyumu çekerek beni kurutuyor.

Onun üstüne yığıldığımda, tenimiz yapışkan ve yumuşak, elimi çenesinin altına götürüyorum, başını yana çeviriyorum ve karanlıkta dudaklarını arıyorum. Vücudumuzun dokunduğu her yer ateşli bir arzuyla yanıyor.

Bu kadın için yanıyorum.

Ruhumun ona ihtiyacı var.

Tüm saçmalıkları bana unutturabilecek tek kız o. Hayattaki bütün pislik işleri.

Gelecek hakkında düşünmek istememe neden olan tek kız o ve bu, yıllardır düşünmediğim bir şey.

“Bugün hasta olduğunu ve işe gidemeyeceğini söylemelisin.” Ertesi sabah Daphne’yi yerden eşyalarını toplarken izliyorum. Vücudunun bir kısmı pembemsi sabah ışıısıyla yıkanıyor. Geri kalanı ince bir banyo havlusuyla sarılı ve nemli saçları çıplak omuzlarına yapışıyor.

Bir tutam ıslak saç gözlerinin üzerinden ittiriyor, kucağında bir avuç kıyafetle durup eğiliyor ve bana pis pis gülüyor. “İnan bana, Paris’te son günümde seninle birlikte olmayı tercih ederdim fakat bu benim işim. Yapamam.”

Yakındaki bir koltuğa oturuyor, önümde giyiniyor, önce dantel sutyenini geçiriyor sonra ona uyan pembe külotunu giyiyor ve yataktan kalkıp onları çıkararak tekrar yeni baştan aklımdakini yapmamak için bütün gücümü kullanıyorum.

Tanrım, o çok güzel. Çok seksi. Bu kadınla hayatımın geri kalanında her gün seks yapabilirim ve bu asla eskimez. Bundan o kadar eminim.

Taş gibi penisim yorgana sürtünüyor, bu örtülerin altında tamamen çıplak olduğumu hatırlatıyor. Dün gece Daphne’yle se-

viştim ve o kollarımda uyudu. Ben romantik bir adam değilim fakat bu Işıklar Şehri'nde geceyi geçirecek daha iyi bir yol düşünemiyorum.

“Bu gece ne yapmak istersin?” diye soruyorum. “Bu tiyatro oyununda arkadaşlarımdan biri var. Bizim için bilet alabilir, ayrıca sahne arkasına da geçebiliriz. İster misin?”

Daphne kafasından bluzunu geçiriyor. “Sakin ol, Romeo.”

“Ne?”

“Tüm bunlara bir son ver,” diyor, kalkıyor ve yumruğumu ısırarak istememe sebep olan daracık kot pantolonunun içine giriyor. “Beraber iyi vakit geçiriyoruz. Harika sevişiyoruz fakat buna bir isim koymak istemiyorum, anlıyor musun? Beni davet etmek zorunda değilsin. Her ikimiz de olmayacağının farkındayken, sanki devamı gelecekmiş gibi numara yapmana gerek yok. Beni formalitelerle uğraştırma.”

“Bu gece seni dışarı çıkarmak bir formalite değil. Seninle olmaktan hoşlanıyorum. Seninle iyi vakit geçiriyorum. O kadar karışık bir durum değil.”

Aynalı şifonyerine geçerek cildine parmaklarıyla hafifçe vurarak, biraz nemlendirici yediriyor ve sonra yüzük parmağının iç kısmını kullanarak bir kat pembe dudak parlatıcısı sürüyor. Aynadan bana bakarak, “Geçen gece restoranda o kadınlar Fransız erkekleriyle Amerikan erkeklerini karşılaştırıyorlardı,” diyor.

“Evet?” Tek kaşımı kaldırıyorum, bununla nereye varacağından emin değilim.

“Esas olarak, Fransız erkeklerin acele etmediklerini söylediler. İşleri aceleye getirmiyorlar. Ve Amerikan erkekler ateşli. İstediklerini istedikleri zaman isterler.”

Başımı sallayarak onaylıyorum. “Bunda bir sorun görmüyorum.”

“Evet, yani. Benim tecrübelerime göre, insanlar bir şeyleri

aceleyle getirdiğinde, aşırı söz verme eğilimindeler ancak sözlerini yerine getiremiyorlar.” Dudak parlaticısının kapağını kapatıyor, bana bakmak için dönüyor. “Ve insanlar bu yüzden inciniyor.”

“Ben seni incitmeyeceğim, Daphne,” diye söz veriyorum. “Şimdi işe git, yedide görüşürüz ve heyecanlanmıyormuş gibi yapmayı bırak.”

Daphne

Vücudum o kadar titriyor ki, tiyatronun tentesinin altında beklerken zar zor konuşabiliyorum. Arkadaşının oyunu az önce bitti ve Cristiano taksi çevirmeye çalışıyor fakat şu ana kadar geçenler ya hizmet dışı ya da o kadar yağmur yağıyor ki, bizi göremiyorlar ya da iki tane yağmurdan sırlıslıklam olmuş iki yolcunun arka koltuklarını ıslatmasını istemiyorlar. Pek emin değilim, tek bildiğim Manhattan'da bir taksi çevirmek için hiç bu kadar zorlanmadığım.

Boş yere gecenin onuncu taksisini durdurmaya çalışırken onu izliyorum.

“Sorun değil,” diye bağıriyorum, gerçi şehir trafiğinde beni duyabileceğinden şüpheliyim.

Kolunu yukarı kaldırıp bir diğerinin geçmesini izliyor ve sonra ellerini ceplerine koyup bana doğru koşuyor. Ocak ayı Paris'te yılın en yağmurlu ayı. Ayrıca en soğuk.

“Üzgünüm,” diyor, avuçlarını kollarımda aşağı yukarı sürtüyor. “Sen titriyorsun. Tanrım, al. Paltomu giy.”

“Hayır, hayır. Palton sana lazım.” Jestini reddediyorum.

“Aslında yağmurun durmasını bekleyebiliriz.”

“Saatler sürebilir,” diyorum.

“Eminim bir kafe falan bulabiliriz. Tam köşede bütün gece açık olan bir kahve dükkânı olduğundan eminim.”

Elimi tutup beni arkasından sürüklüyor ve bir sonraki cadde-
nin köşesine kadar koşarak gidiyoruz. Yoldan geçenlerin ve park
etmiş arabaların arasından hızla geçerken, su birikintilerinin üze-
rinden atlıyor ve kahkahalar atıyoruz. Bu çılgın bir yarış gibi. Bir
çeşit oyun. Ne kadar koştüğümüzü bilmiyorum ama yarım blok
ötede iyi aydınlatılmış bir kafe görüyoruz. Dışarıdan, şöminenin
sıcacık ışıltısını ve yanında bir takım yumuşak mobilyalar görü-
yorum. Cristiano'nun önderliğinde, oraya doğru koşuyoruz ve
kemiklerimize kadar sıırsıklam olmuş bir şekilde mekâna giri-
yoruz.

Makyajım akmış, saçlarım yüzüme yapışmış, kıyafetlerim tit-
reyen vücudumu sarıyor, yine de Cristiano sanki dünyada gördü-
ğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyor.

Beni kenara çekiyor, bulunduğumuz noktada müşterilerin her
giriş çıkışında bizi donduran kapının cereyanından uzağa doğru
ve kollarıyla beni sarıyor. Aşağı doğru bakıyorum, bakışlarımız
buluşuyor, geçici olarak kendimi kaybediyorum ve ağzını benim-
kine bastırıyor. O anda tekrar kendime geliyorum. Şu ana dönü-
yorum. Buraya. Onunla birlikte.

Ama bu an ne kadar güzel, harika ve büyüleyici olsa da, derin-
lerde bir yerde bunun sadece geçici bir şey olduğunu biliyorum.
Paris'in romantizmi bizi kör etti. Tanıdık bir yüzle heyecan verici
bir şehri keşfetmenin etkisiyle... Memleket toprağına ayak bastı-
ğımız anda, o "yeni araba kokusunu" kaybedeceğimizi bildiği-
miz yeni bir aşk vaadiyle.

Onunla her zaman böyle muhteşem olabilseydi, ona bir şans
daha vermeyi düşünürdüm. Devam etmeyi. Nereye kadar gidebi-
leceğini görmeyi. Ama gerçek şu ki, kimyayı ve tesadüfleri say-
mazsak biz sadece tamamen iki farklı yöne sürüklenen bir çift
kayıp ruhuz.

Önümüzdeki hafta bu zamanlar, öğretmenlik kariyerime başlamak için Kaliforniya'ya taşınıyor olacağım ve o, olmayı seçtiği yerde olacak.

O maceracı biri. Ve bunu ondan koparamam. Kanatlarını kesmem.

Cristiano elini elime geçiriyor, dumanı üstünde iki tane içecek ısırladığı bara doğru götürüyor ve daha sonra şöminenin yanında bir yer buluyoruz. Şirin, küçük, iki kişilik koltuk. Ceketlerimizi ve ayakkabılarımızı çıkarıyoruz, yağmur dinip otele yürüyerek dönmek için hazırlanana kadar biraz daha kuru olacakları umuyla parıldayan alevlerin yanma yerleştiriyoruz.

Odunun çıtırdayan sesi ve hafif duman kokusu bana evi hatırlatıyor, göl evinde genç bir kızken kamp yapmamızı ve kendimi bir an, onu eve götürüp ailemle tanıştırsam nasıl bir şey olacağını hayal ederken buluyorum. Ona bayılırlardı, bu kadarını biliyorum. Karizmatik ve cana yakın. Deneyimli ve ilginç.

Fakat kendimi bundan kurtulmaya zorluyorum. Şu anı yaşamalıyım çünkü bizim için bir gelecek yok.

Ve hiçbir zaman olamaz.

36. Bölüm

Cristiano

Saat gecenin ikisi ve ben cin gibiyim, otel pencerelerinden akan yağmurun sesini, bir çeşit ninniye benzer nazik tıkırtısını dinliyorum ama beni uyutmaya yetmiyor. Daphne yan yatıyor, bir eli altında ve diğeri benim göğsüme uzanmış.

İki saat önce bu odaya daldık, birbirimizin ıslak kıyafetlerini hızla çıkardık ve derhal en iyi yaptığımız şeyi yapmaya başladık. Onu duvara dayayarak sahip oldum. Yatağın üzerinde. Balkon camında. İzin verseydi tekrar yapardım ama sıcak vücudunun üzerimde erimesi tükendiğinin kesin bir işaretiydi.

“Yarın sabah eve uçuyorum,” diyor iç çekerek, tırnaklarını göğsümün ortasından aşağı doğru gezdiriyor. “Yarın gideceğim, evde birkaç gün geçireceğim ve sonra toparlanıp batıya doğru yola çıkacağım.”

“Önümüzdeki haftayı Amsterdam’da geçirmeyi planlıyordum fakat bir hafta önce eve döneceğim,” diyorum. “Zaten anneme evde daha fazla vakit geçirmek için söz vermiştim.”

Nefes nefese bir kakhaha atıyor. “Sırf ben gidiyorum diye gitme.”

“Taşınmadan önce seni görmek istiyorum.” Elimi başımın altına koyup tavana bakıyorum. “Anneme hukuk fakültesi konusunu ve mezun olmadığımı itiraf ettim.”

Daphne karnının üstüne yuvarlanıyor, eli çenesinin altında göğsüne dayanıyor. “Ah, evet? Nasıl karşıladı?”

“Umduğumdan daha iyi.”

“Ona Jax Diesel’den bahsettin mi?”

Aynı anda hem gülüyor hem öksürüyor. “Evet, o konuya gelince. Hayır, ona ben söylemedim. Yayınlanmış kitaplarımdan birini tesadüfen görmüş. Çarpıcı benzerliğe inanmadığı için Jax Diesel internet sitesine bakmış...”

Daphne kıkırdayarak elini ağzına koyuyor. “Hayır, olamaz.”

Altdudağımla ısıtıyor, utanarak başımı sallıyorum. “Evet, eğlenceli bir konuşmaydı.”

“Nasıl karşıladı?”

“Doğrusu, bilmiyorum. Sadece konuşmayı elimden geldiğince kısa sürede bitirmek istedim. Sanırım hayatımın o beş dakikasını hafızamdan sildim.”

“Yaa...” Daphne burnundan soluyor. “Yani, en azından bitti, geçti. Her neyse, bir anlığına gerçeğe dönebilir miyiz?”

Bir saniyeliğine mideme kramp giriyor. Böyle bir cümleden sonra asla iyi bir şey gelmez.

“Tabii ki.” Bakışlarını yakalayıp boğazımı temizliyorum.

“Ben Kaliforniya’ya taşmıyorum ve sen her zaman seyahat ediyorsun. Bunun süreceğini sanmıyorum,” diyor sessizce. “En azından benim için. Ve bence kendimizi kandırmamalıyız. Şu anda kendimizi biraz kaptırdık fakat yarından sonra gerçeğe dönüyoruz.”

Dik oturarak sırtımı başlığa yaslıyorum, çenem gergin. Dizlerinin üzerinde yükseliyor, çarşafı çıplak vücuduna sarıyor.

“Daphne,” diyorum, “bu konuda ciddi olduğuma seni ikna etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bunu devam ettirmek istiyorum. Nasıl olacağını bilmiyorum fakat bir şekilde çözeceğimizi biliyorum.”

Dolgun dudakları büzülüyor. Her ne düşünüyorsa, şu anda kendine saklıyor ve bu asla iyiye işaret değil.

“Annemle tanışmak ister misin?” Pat diye söylüyorum. “Yıllardır onunla tanıştırmak için kimseyi eve götürmedim; bu yüzden kardeşlerimden çok çekeceğim ama bunu yapacağım. Seni annemle tanıştıracam. İşte seninle ilgili bu kadar ciddiym.”

Parmak uçları hafifçe göğsünde sürtünüyor ve gülümsüyor. “Beni yılbaşında beri tanıyorsun, ki bu da beni çok az tanıyorsun anlamına geliyor. Sen delisin, bunu biliyor muydun?”

“Belki ama hiç aldırmiyorum.” Onu kucagiima dogru cekiyorum, ortuler kalçalarına düşüyor. Üzerime oturuyor ve bir öpücükle dudaklarını ezerken elimi beline götürüyorum. Uyarılmasının tatlı kokusu ciğerlerimi dolduruyor, penisim zonklıyor. “Sen bağımlılık yapıyorsun, Daphne. Çözmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.”

“Güzel,” diyor, iki öpücük arasında. “Fakat bir şeyi açıklığa kavuşturalım.”

“Nedir o?”

“Ben senin sevgilin değilim.”

“Henüz değil fakat olacaksın.”

37. Bölüm

Daphne

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Paris’ten getirdiklerimi boşaltırken annem, çocukluk odamın kapısında duruyor. Birkaç parça çamaşır yıkadıktan sonra, batıya gidiş için tekrar toparlanacağım. Neyse ki, çok fazla şey götürmek zorunda değilim çünkü tamamen döşeli bir daire kiralayacağım ve çoğu eşyayı kargoyla gönderebilirim. Uçakla iki büyük bavul götürmeye karar verdim ve geri kalanı FedEx’le göndereceğim.

“Gerek yok,” diyorum, odanın karşısındaki sepete bir tomar kirli kıyafet atarken gülümsüyorum. “Yine de teşekkürler.”

“Oh, neredeyse unuttuyordum,” diyor annem, gri halıda ayaklarını sürterek yürüyor. Komodinime doğru gidiyor, elini daha önce fark etmediğim küçük bir günlüğün üzerine koyarak, “Geçen hafta baban senin için kiralık arabayı geri götürürken bunu arka koltukta bulmuş. Senin olduğunu düşünerek geri getirdi fakat elyazısı bana tanıdık gelmedi,” diyor.

Cristiano’nun seyahat günlüğü.

Şimdi hatırlıyorum.

Onu tamamen unutmuştum ve yolculuğumuz sırasında sadece bir kez onu yazarken görmüştüm.

“Arkadaşına mı ait?” Annem kaşlarını kaldırıyor.

“Sanırım öyle. Ben ona geri veririm,” diyorum.

“Tamam, peki, her neyse.” Koridora doğru ilerliyor ve kapının eşiğinde duraklıyor. “Demi ve Royal bu akşam yemeğe geliyorlar. Her an burada olabilirler. Gay Paree’de nasıl zaman geçirdiğini duymak için hepimiz heyecanla bekliyoruz.”

Ağzımın bir köşesini yukarı kaldırıp başımı sallıyorum. “Tabii ki. Hemen iniyorum. Şunları bitirip çabucak bir duş alacağım.”

“Pekâlâ, tatlım.”

Annem çıktığı anda yarısı boşaltılmış çantalarımı bırakıyorum, kapımı kapatıyorum ve hemen Cristiano’nun günlüğüne gidiyorum. Her şeyi iyi bir noktada bıraktık ve son birkaç gün büyüleyiciydi. Yarına kadar buraya gelmeyecek ve bir sonraki gün annesiyle tanışmaya gideceğim. Her şey çok hızlı geliyor. Her şey biraz büyüleyici fakat kötü bir şey olacaktı gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi olduğunda, genellikle gerçek olmadığını söylerler.

Günlüğünü açıyorum, ilk girişi okuyorum ve nefesimi tutuyorum.

3 Haziran

Cabo san Lucas, Meksika

Bugün Cortez Denizi’nin Pasifik Okyanusu’yla buluştuğu Lands’ End’de bir tekne turuna çıktım. Gün doğumu turuydu ve genellikle çiftlerle birlikteydim. Bazıları balayı çiftleriydi. Bazıları otuz beşinci yıldönümlerini kutluyorlardı. Garip bir şekilde, senin orada benimle olduğunu düşünmekten kendimi alamadım; en azından ruhen. Ve gerçekten olmanı istedim. Ona bayılırdın. Sen her zaman denizi sevdin. Her neyse, gün doğumu harikaydı. Maviyle karışan pembe ve turuncu çizgiler. Bana seni düşündürtü.

12 Ağustos

Brüksel, Belçika

Bugün Brüksel'de arkadaşım Anwar'la buluştum. Onu, ben üniversite birinci sınıftayken değişim bursuyla geldiğinden beri tanıyorum. Her neyse, bana etrafı gezdirdi. Bira tadımına gittik ve Atomium Heykel Parkı'nı ziyaret ettik. Sanatı hep severdin. Keşke burada olabilseydin. Yarın Horta Müzesi'ne ve Meclis'e gideceğiz.

Sayfaları çeviriyorum, bir tarihten diğerine geçiyorum, bir ülkeden diğerine ve bir şehirden diğerine. Her biri birine yazılmış. Çok özlediği birine. Seyahatleri sırasında onunla olmasını dilediği birine...

Yatağa yığılıyorum, nefes almaya çalışırken günlüğü kapatıp göğsüme bastırıyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum fakat bu, işleri değiştiriyor. Kemiklerimdeki değişimi hissediyorum, iki gün sonra tekrar Cristiano'yu göreceğimi düşünce bu değişim hafif bir paniğe dönüşüyor.

Hızla, tekrar günlüğün sayfalarını çeviriyorum, daha yeni bir tarih arıyorum, bulduğumda gözlerim elyazısını yeterince hızlı okuyamıyor.

31 Aralık

Seaview, Kaliforniya

Sensiz bir yeni yıl daha. Görünüşe göre bir biri ardına yığılıyorlar ve asla daha kolay olmuyor. Her yeni yıl her zaman birlikte olmamız gerektiğini ve buna asla şansımız olmadığını hatırlatıyor. Her neyse, bugün ilerleyen saatlerde eve uçacağım. Umarım yakında görüşürüz.

Bir an nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki oksijen emiliyor ve göğsüm alev gibi yanıyor.

Bütün bu yazıları Joey'e mi yazıyordu? Ve bunu neden yap-sın? Hiçbiri anlamlı gelmiyor. Ve ona hiç âşık olmadığını, sadece onu koruduğunu iddia etti.

Yukarı doğru çıkan ayak sesleri günlüğü yan tarafa itmeme neden oluyor. Birkaç saniye sonra en büyük kız kardeşim Demi odama dalıyor.

“Eve hoş geldiiiii!” diyor tekdüze bir ses tonuyla, bana doğ-ru hızla gelip kollarını doluyor. Kıkırdıyorum ve bir an, az önce ne okuduğumu neredeyse unutuyorum. Demi benden uzaklaşıp koyu renk saçlarını yüzünden ittiriyor, gülüşü kayboluyor. “Sen iyi misin?”

“Evet, evet,” diyorum, gülmeye çalışarak. “Sadece uzun uçak yolculuğu sonrası sersemlik.”

“Şey, annem lazanya yapıyor ve sanırım saatin çaldığını duyuyorum, hadi.” Kolumu yakalıyor, yataktan çekip kaldırıyor. Sanki yeniden çocuk gibiyiz ama umursamıyorum. O zamanlar hayat çok daha kolaydı, bu kesinlikle doğru.

Aşağıya inerken kendi kendime bu küçük keşfin, ailemle geçireceğim zamanı mahvetmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum. Daha sonra yalnız kaldığımda bunu tekrar düşüneceğim. Yatağımda uzanıp tavandaki çatlaklara bakarken... Bu günlüğü sindirmek ve ne anlama geldiğini anlamak için zamana ihtiyacım var.

Ve bunun bana yalan söylediği anlamına gelmemesi için Tan-rı'ya dua ediyorum.

Çünkü nihayet, yavaş yavaş belki olabilir diye düşünmeye başlamıştım. Sadece belki yaşadığımız bu şey aslında tekrar de-nemeye degebilir.

38. Bölüm

Cristiano

“Selam, içeri gir.” Daphne’ye kapıyı açıyorum, derin bir nefes alışını izliyorum. Bana hemen bakmıyor ve bu durumu samimi bulmuyorum. Siyah tayı ve beyaz bluz giymiş, saçlarını başının tepesinde düzgün bir topuz yapmış. Arı sokmuş gibi dudaklarını parlak kırmızıya boyamış. Bu, beni öpmeyi planlamadığının bir işareti; en azından hemen değil ve aramıza ölçülü bir mesafe koyuyor.

Gergin, o yüzden.

Sevimli.

Elimi beline koyarak onu salona götürüyorum.

“Anne,” diye sesleniyorum. “Daphne geldi.”

Bir dakika sonra annem geliyor, beyaz önlüğü kırmızı sos lekeleriyle kaplı. Ellerini önüne sürüyor, arkasındaki düğümü hızla çözerek boynundan çıkarıyor.

“Selam, ben Cristiano’nun annesi, Valentina. Tanıştığımıza çok memnun oldum,” diyor, elini uzatarak.

“Sizinle tanışmak da harika,” diyor Daphne, odanın ortasında onu karşılayıp samimi bir şekilde gülümsüyor.

Annem ona bayılacak, yüzde yüz eminim. Bu sabah kahvaltıda bombayı patlattım çünkü dün gece gerçekten şansım olmadı.

Geç indim, taksiyle eve geldim ve doğruca yatağa gittim. Yeni programıma alışmam biraz zaman alacak ve şu anda çok yorgunum fakat Daphne annemle tanıştığı için heyecanlıyım. Söylediğim şeyde samimi olduğumu bilmesi gerekiyor. Onunla ilgili ciddiylim.

“Lütfen oturun. Biraz kalın,” diyor annem, kanepeyi göstererek. “Cristiano benimle tanıştırmak için kızları eve getirmez. Aslında eve hiç kimseyi getirmez. Aslında, kendisi eve kırk yılda bir gelir.”

Annem gülüyor ve Daphne bana bakıyor, geldiğinden beri ilk kez gözlerime bakıyor. Gülümsüyor fakat ifadesinin arkasında biraz tereddüt seziyorum. Bunu gergin olmasına bağlıyorum çünkü burada duran kızın bütün dış görünüşü tanıdığım Daphne kadar harika fakat onda yanlış bir şeyler var. Bunu görebiliyorum.

“Cristiano, Kaliforniya’da tanıştığınızı söyledi. Arabayla ülkenin bir ucundan diğerine yolculuk yaptığı genç hanımmışsınız.”

“Evet,” diyor Daphne, dimdik oturarak. “Peşime takılmak için ısrar etti. İlk başta emin olamadım ama iyi gitti. Sorumluluğu paylaşacak birinin olması iyi oldu.”

Omuzları gevşiyor ama sadece birazcık ve tekrar bana doğru bakıyor, bu sefer sanki beni inceliyor gibi. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum; böylece ona rahatlamasını söyleyebilirim ve annemin de ona benim gibi düşün olacağına ikna edebilirim.

Annem konuğumuza, “Sana bir şey göstermek istiyorum,” diyor ve ayağa kalkıp salonda ilerliyor.

TV koltuğunun arkasındaki bir yığın kitabı karıştırırken onu görünce, “Anne, ne yapıyorsun?” diye soruyorum,

Koltuğun arkasından gelen boğuk bir sesle, “Sadece bir fotoğraf albümü arıyorum,” diyor. “Ah, işte burada.”

“Hayır,” diyorum. “Bebeklik fotoğrafları olmaz.”

Annem altdudağını sarkıtıyor. “Fakat benim oğullarım çok tatlıydı ve onlarla hava atma şansım hiç olmuyor.”

“Cristiano’nun bebekliğini görmeyi çok isterim,” diyor Daphne, nazikçe gülüyor ama ben onun sadece annemin gönlünü almak istediğinin farkındayım.

Çakıltaşlı araba yolumuzdaki tekerleklerin haşır haşır sesinden dolayı dikkatimi salonun penceresine veriyorum ve Joey’in kamyonetinin araba yolundan yukarı doğru geldiğini görünce, şakağımı kaşıyorum. Onu beklemiyordum.

“Kim geldi?” Annem burnunu kırıştırarak fotoğraf albümünden başını kaldırıp yukarı doğru bakıyor.

Dikkatli bir şekilde ayağa kalkarak, “Joey,” diyorum. Daphne’ye dönerek, “Bir dakika müsaade et, tamam mı? Uzun sürmez.”

Ön bahçeye çıkıyorum, Joey tekerlekli sandalyeyle kamyonetten kaldırıma inerken merdivenlerden aşağı doğru gidiyorum. Joey’in sandalyesi için bir rampamız olmadığı için ön verandada konuşmamız gerekecek. O, çocukluk evimin içini yıllardır görmüyor ama burası çocukluğumuzda neredeyse onun ikinci evi gibiydi ve bu duruma hiç alışacağımı sanmıyorum.

Ellerimi ceplerime sokup, “Selam, Jo,” diyorum. “Ne var ne yok?”

Gözlerini kısıp güneşe bakıyor, arkasındaki Daphne’nin arabasına bir süre baktıktan sonra bana dönüyor.

“Seninle konuşmak istiyorum. Bir dakikan var mı?” diye soruyor.

“Şu anda misafirim var,” diyorum. “Fakat evet, vaktim var. Ne oldu? Her şey yolunda mı?”

Derin bir nefes alıyor, Joey’in altdudağı titriyor ve aşağı ve yan tarafa doğru bakıyor.

Sesi alçalarak, “Trent’le ilgili haklıydın,” diyor. “Onunla evlenmemeliydim.”

“Tanrım, Joey. Ne oldu?” Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, çenemin gerildiğini hissediyorum. Eğer onu incittiysen—fiziksel olarak ya da başka şekilde—ölmüş demektir.

“Hiçbir şey olmadı,” diyor. “Ben sadece... sanırım onunla yanlış nedenlerle evlendim, bilirsin. Kazadan sonra, birini bulabileceğimi sanmıyordum. Beni olduğum gibi kabul edecek birini... ve sonra Trend ortaya çıktı. Evet, o mükemmel değil. Onunla ilgili sevmediğim çok şey var.”

Nefes veriyor, omuzları düşüyor.

Gözlerimin içine bakarak, “Kabul ettim, Cris,” diyor. “Kabul ettim çünkü başka bir şansımın olmadığını düşünüyordum ve son birkaç yıldır yalnızlık çekiyorum. Dışarı çıkmıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. İnsanlar uğruyor fakat bana aynı şekilde davranmıyorlar. Hasta bir arkadaşlarını ziyaret ediyor gibi davranıyorlar. Bir mahkûm ya da bana çaresiz bir bebekmişim gibi davranıyorlar. Ve Trend asla öyle davranmadı. Herkese nasıl davranıyorsa, bana da o şekilde davranıyor.”

“O halde sorun ne?”

Başını iki yana sallayarak gülümsüyor ve daha sonra ifadesi kayboluyor, gözleri yaşıyor. “Orada durup evlilik yeminimi yaparken, kendimi... Tanrım, bu tamamen saçma gibi gelecek... bunu söylediğime bile inanamıyorum... fakat kendimi orada duran kişinin senin olmanı dilerken buldum.”

“Joey.” Bir an yüzümü avuçlarımın arasına gömüyorum. Şu anda onun tarafına pek bakamıyorum.

“Düğün gününde giyinme odasına geldiğinde,” diyor. “Bir yanım beni Trent’le evlenmekten vazgeçirebileceğini umuyordu. Fakat sonra gözlerindeki acıyı ve bana nasıl baktığını gördüm. Ve her zaman benimle ilgilenecek kişinin sen olacağını düşündüğünü söylediğinde, bunu romantik bir şekilde kastetmediğini biliyordum.

Sana asla yük olmak istemem. Bu yüzden seni her şeyin yolunda olduğuna ikna ettim. Kendimi de ikna ettim.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

Joey acı içinde gülümsüyor, gözleri gözlerime takılıyor. “Ne demek istediğimi bilmiyorum... sanırım... sanırım sana Trent’le aramızdaki ilişkinin bittiğini söylemeye geldim. Ve seni özlediyim. Seni tekrar hayatımda istiyorum. Kendini affetmeni istiyorum; böylece tekrar biz olabilir. Ben sadece her şeyin önceki gibi normale dönmesini istiyorum. Ve en çok da... sana âşık olduğumu düşündüğümü söylemeye geldim. Sanırım sana hep âşıktım fakat şu ana kadar farkına vardığımı sanmıyorum.”

Özür diler bir yüz ifadesi ve utanmış bir şekilde kıkırdıyor. Yanaklarında pembe bir kızarıklık var ve bakışlarını yere çeviriyor.

“Tanrım, bütün bunları söylemenin ne kadar zor olduğunu asla bilemezsin,” diyor nefes nefese.

“Joey.” Derin bir nefes alarak ona doğru bir adım atıyorum. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Gülüştüğü yok oluyor, sanki şu anda kalbinin kırıldığını izliyorum.

“Biliyorsun, seni her zaman seveceğim,” diyorum. “Fakat sen ve ben? Birlikte? Şimdi? Bunun bizim için mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Biriyle tanıştın,” diyor Joe, yaşlı kirpiklerini kırıştırıyor. Hareketsiz kucığında ellerini birleştirmeden önce, bir tutam çikolata kahvesi saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. “Ashley bir şeyler dedi... bir kıza telefon açmaya çalışıyormuşsun. İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Bana ayrıntı anlatmadı. Çok içki içtiğinde aradığın kızlardan biridir diye düşündüm. Ashley anlattığında, aslında güldüm, çünkü tipik bir Cristiano davranışı gibi geldi.”

Aşağı doğru kucagina bastırıldığı hareketsiz ellerine bakıyor.

Joey üzüldüğünde öyle yapıyor. Vücudu geriliyor ve hareket etmiyor. Hatta şu anda, vücudunun hâlâ hareket edebilen tarafları bile bir heykel gibi hareketsiz hale geliyor.

“Evet,” diyorum yavaşça, sanki darbeyi hafifletebilirmiş gibi. “Biriyle tanıştım.”

Yukarı, bana doğru bakarak, “Tamam, peki.” diyor Joe, kendini dudakları kapalı bir şekilde, göğsümde bir sancıya sebep olan buruk bir gülümsemeye zorluyor. Onun acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. “Onunla bir ara tanışabilir miyim?”

Başımınla onaylayarak, “Tabii ki,” diyorum.

“Gitmeliyim.” Joe burnundan nefes alıyor, yanakları pembe. Sanırım utanıyor. Sandalyesini kamyonetine geri sürdüğünde bugulu, gülen gözlerle bana dönüyor. “Yabancı birisi olma, tamam mı? Beni daha sık görmeye gel, olur mu?”

Annemin ön bahçesinin merdivenlerinde durarak, onun kamyonetine binmesini izliyorum. Daha sonra ceketinin koluyla göz yaşlarını silerek uzaklaşmasını izliyorum.

Kahretsin.

İçeri doğru yöneliyorum, biraz şaşkınlık ve hâlâ biraz önce olanları anlamaya çalışıyorum fakat Daphne’nin hatırı için kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Onu salonda yalnız görünce, “Annem nereye gitti?” diye soruyorum.

Daphne yavaşça ayağa kalkıyor, çantasını omzuna yerleştiriyor ve bakışlarını ön kapının yanındaki pencereye sabitliyor.

“Mutfakta,” diyor. “Alarm çaldı. Sosu karıştırması gerektiğini söyledi.”

Evet. Annemin tarzı. Kaşlarımı kaldırarak çantasını işaret ediyorum. “Gidiyor musun?”

“Evet.” Bakışları salonun penceresinden uzaklaşıp, endişeli bir şekilde benimkiyle buluşuyor. Joe ile olan konuşmam onun

önünde gerçekleşti. Bu pencerelerin ve duvarların kâğıt gibi ince olması pek de işe yaramıyor. Onlardan her şeyi duyabilirsin.

Beynimi zorlayarak Joey ile olan konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum, Daphne'nin durup düşünmesine sebep olabilecek herhangi bir şey söyleyip söylemediğimi merak ediyorum ama hiçbir şey aklıma gelmiyor. Joe bana karşı olan duygularını itiraf etti fakat her şey tek taraflıydı.

Daphne kapıya doğru hareket ediyor.

“Daphne, bekle.” Elini beline koyarak onu takip ediyorum. “Nereye gidiyorsun? Akşam kalacağını düşünüyordum?”

Kapının koluna uzanarak, “Üzgünüm,” diyor. “Bunu yapamam. Yapabileceğimi düşündüm fakat ben sadece... yapamam.”

Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum, bir yanımda bunun bir şaka olduğunu söylüyor, diğer yanımda bunun olduğuna inanmayı reddediyor.

Onun peşinden koşarken, sineklik eve doğru çarpıyor.

“Dur. Ne yapıyorsun?” Ayakkabılarım yontulmuş ve çatlamış kaldırımın üzerinde sürtüyor. Bu ana ait her ses, her duygu gerçekten şu an olan şeyin bir kanıtını sunar gibi abartılı.

“Lütfen, bunu yapma. Gitmeme izin ver.” Omzumun üzerinden ileri doğru bakarken sesi kısık. Baktığı tarafa dönüyorum ve annemin yan komşusu, Fran Andrews'u görüyorum. Ön verandasında oturmuş, dikkatle ve gözünü kırpmadan konuşmamızı izliyor.

Ona geri döndüğümde, arabaya binmiş. Boğazımı temizliyorum, ellerimi ceplerime sokup sürücü tarafının penceresine doğru normal bir şekilde yürüyorum. Burada bir olay çıkarmak istemiyorum fakat neler döndüğünü bilmek istiyorum.

Aşağıya doğru eğilip, “Daphne, gitme,” diyorum.

Bana bakmıyor. Gözlerini sadece ileriye doğru dikmiş. “Bunu bir olay haline getirmesek?”

“Görünürde hiçbir sebep olmadan evimden fırlayıp çıkarak sen bunu bir olay haline getirdin.” Hızlıca bir nefes veriyorum. “Annem sana bir şey mi söyledi? Seni üzecek bir şey mi dedi?”

“Hayır. Hiçbir şey yok,” diyor, bakışları bir saniyeden kısa bir süre benimkiyle buluşuyor fakat yalan söylediğini ikimizin de bildiğini kanıtlamaya yetecek kadar uzun bir süre. “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen bırak gideyim.”

“Ailenle ilgili bir şey mi oldu? Kız kardeşinle ilgili her şey yolunda mı?” Motordan hafif bir ses gelirken, araba geriye doğru hareket ediyor. “Gitmeliyim.”

“Seni arayacağım,” diyorum, geriye doğru adım atıp gidişini izliyorum. Başımı kaşıyarak, ön verandaya doğru geri dönüyorum, kırmızı arka farları tepenin üzerinde gözden kaybolana kadar izliyorum.

Bu.

Da.

Neydi?

Arka farlarının tepenin arkasında tamamen yok olana kadar beklerken, ellerimi başımın arkasına koyuyorum. Fran Andrews’a el sallayıp içeri dalıyorum.

“Nereye gitti?” Annem salonun ortasında duruyor, sol elinde kırmızı, katı bir sosa bulanmış tahta kaşık var.

Omuz silkerek tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum ve rahat bir koltuğa kendimi atıyorum. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup boş televizyon ekranına bakıyorum.

Annem kaşlarını çatarak kanepeye yanıma oturuyor, boşta kalan elini damlayan kaşığın altına tutuyor. “Onu üzecek bir şey mi söyledin? Ben iyi gittiğini düşünmüştüm. Onu gerçekten sevdim. Senin de onu gerçekten sevdiğini görebiliyorum.”

Başımı sallıyorum. “İçeri girdiğinde, hafif bir değişiklik fark

ettim. Gergindir diye düşündüm. Belki bir şey canını sıkmıştır. Bilmiyorum.” Koltuğun arkasına yaslanarak dudaklarımın arasından sert bir nefes veriyorum ve ekliyorum: “Onu daha sonra ararım, sakinleşmek için sadece biraz zamana ihtiyacı var. Eminim konuştuğumuzda...”

Düşüncemi tamamlamıyorum. Gerçek şu ki, hiçbir şeyden emin değilim. Belki eski sevgilisine döndü? Futbolcuya? Belki buraya ilişkiyi sonsuza kadar bitirmeye geldi? Belki de içeri girdiği andan itibaren hemen döneceğini biliyordu?

Fakat bu anlamlı değil.

Eğer durum bu olsaydı, beni çoktan satardı. Birinin annesiyle tanışmak için birkaç saat araba kullanmak yerine, hiç gitmemek çok daha kolay.

“Cristiano,” diyor annem, elini elime uzatarak tatlı bir şekilde, “işler olacağına varır, ben bu kadar söyleyebilirim fakat bu arada, bu genç kadını gerçekten önemsiyorsan, ki öyle olduğunu söyleyebilirim, sonsuza dek gitmeden önce onu geri kazanmak için tüm gücünle savaşmanı öneririm.” Yavaşça ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. “Şimdi, mutfığa gelip yardım et. Masanın kurulması gerekiyor.”

Burnumdan soluyarak annemin elinden tutup yan odaya doğru onu takip ediyorum. Bu gece Daphne’yi arayacağım ve eğer cevap vermezse, yarın arayacağım.

Ve sonraki gün.

Ondan sonraki gün de.

Ulaşana kadar aramaya devam edeceğim... ta ki benimle konuşmasını sağlayana kadar.

Tekrar bir uçağa atlamak kolay olurdu. Egzotik bir yere uçmak. Bu saçmalığı geride bırakmak... Fakat eğer her zaman yaptığım şeyi yaparsam, her zamanki gibi sonuçlanır: Yalnız ve ken-

dimi çoğu erkeğin sadece hayalini kurabildiği türden bir cennet hayatı yaşıyan bekâr birisi olduğuma ikna ediyor olurum.

Ama artık istediğim bu değil. Çünkü istediğim o.

Ve şimdi ölümüne savaşıcağım.

39. Bölüm

Daphne

Dört saat sonra anne ve babamın evinin otoparka giden araba yoluna giriyorum. Cristiano’lardan ayrılışımı hatırlamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Radyo sessiz. Kontakta anahtarları çekerken motor susuyor.

Şaşkınlık içindeyim.

Her tarafım uyuşmuş.

Aynı anda hem her şeyi hissediyorum, hem de hiçbir şeyi hissetmiyorum.

Joey ile yaptığı konuşmanın tamamını duymadım fakat onun Cristiano’ya hâlâ âşık olduğunu anlayacak kadar duydum. Onunla olmak istiyor ve Cristiano’nun onu her zaman seveceğini söylediğini duydum.

Eğer o günlüğün bir anlamı varsa ve eğer o yazdığı sözler doğruysa, hâlâ onu seviyor. Ve Aralık 31’e kadar, hâlâ günlüğünde ona yazıyordu.

Taşlar yerine oturuyor. Onun yanında olmasını dileyerek dünyayı dolaşıyordu, ancak o başka biriyle olduğu için olamayacağını biliyordu.

Ama şimdi o başka biriyle olmak istemiyor, onu istiyor.

Bir kez daha, ben başka birinin teselli ödülüyüm.

Ve yapamam.

Bunu yapamam.

Dört gün sonra...

Delilah kulağıma, “Gerçekten, böylesi en hayırlısı,” diyor. Seaview’ın Campus Town tarafındaki kiralık dairemdeki dolaba kıyafetlerimi asarken telefonumu omzuma sıkıştırıyorum. “Weston’la olan geçmişini ve bunun seni neredeyse mahvettiğini düşünürsek, hâlâ geçmiş bir aşka takılıp kalmış biriyle neden ilişki kurmak istemediğini anlayabiliyorum. Kimse ikinci planda olmak istemez. Kimse kendinden önce gelen birinin gölgesinde yaşamak istemez. Sen doğru şeyi yaptın. Zor olduğunu biliyorum ama bu en hayırlısı.”

“Bütün hafta beni aradı ve mesaj gönderdi.” Son kıyafetimi de asıyorum ve odanın ortasındaki topak topak yatağa yığılıyorum. “Ona bir açıklama borçlu muyum?”

Delilah gülüyor ve arka planda bebek Noah’nın mırıldandığını duyuyorum. “Ona bir açıklama borçlu değilsin, tatlım. Onu ne zamandır tanıyorsun? İki-üç hafta mı? Erkek arkadaşın değil ki. Ayrılmadınız bile. Sen sadece kendi yoluna devam ettin.”

Daha önce Delilah’ya günlükle ilgili her şeyi anlatmıştım. Paris’i. Joey ve kazayı. Her şeyi biliyor ve tanıdığım en tarafsız insanlardan birisi, o yüzden benim tarafımda olması güven verici ama hâlâ kararım ile ilgili bir şekilde huzursuzluk hissedenden bir parçam var. Fakat bu muhtemelen Paris gezisinin son bölümünü bir inkâr ve iyimserlik içinde geçiren ve umutlarımı yükselten parçamın aynısı.

İlişkimizin başarılı olmasını istedim. Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, her ne kadar neredeyse yok olana kadar heyecanımı öldürmek için uğraşsam da, gerçekten ilişkimizin başarılı olmasını istedim.

“Neyse, seni tutmayayım. Kampüse gidip ders programının çıktısını almam ve yeni ofisime birkaç bir şey bırakmam gerekiyor,” diyorum, yorgun bir şekilde iç çekerek.

“Gergin misin?”

“Pek değil,” diyorum.

“Şimdi hangi dersi vereceksin?”

“Stüdyo Çizimi I ve Karakaleme Giriş,” diyorum. “Çocuk oyuncağı.”

“Pekâlâ, beni habersiz bırakma. Bir şeye ihtiyacın olursa ara.” Sesi ara sıra boğuklaşıyor, arka planda Noah’nın ciyak ciyak ağlama sesi gelmeye başlıyor.

“Yakında beni ziyarete gel,” diyorum.

“Geleceğim.”

Telefonu kapatıp duşa doğru gidiyorum ama önce bazı eski mesajları silmek için oyalanıyorum fakat bazı kısa cevaplar gönderirken, bu hafta ilk defa Cristiano’dan cevapsız arama ya da mesaj olmadığını fark edince duraklıyorum.

Göğsüm sıkışıyor. “Sonumuzun” böyle hissettireceğini düşünmemiştim. Çok üzücü. Çok kasvetli. Bağları koparmanın bundan daha kolay olacağını düşünmüştüm ama olması gereken bu. Bu en hayırlısı. Hayatın bana defalarca gösterdiği gibi bazı şeyler anlık olarak harika ve bazen bu harika şeyler uzun sürmüyor.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum, duşun musluğunu çevirip içeri giriyorum. Su ilk başta soğuk, bütün vücudumu diken diken ediyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Baştan aşağı uyuşuğum, hem içten hem dıştan.

Ve onu şimdiden özlüyorum.

İkimizin olasılığını özlüyorum. Neon ışıkları gibi yoğun bir şeyin umudunu. Sahip olabileceğimiz her şeyi. Asla bilemeyeceğimiz her şeyi. Gerçekleşmeyen her şeyi.

40. Bölüm

Daphne

“Profesör Rosewood.” Asistanım Alexandria, çarşamba günü öğleden sonra Stüdyo Çizimi I dersinden hemen önce omzuma vuruyor.

“Evet?”

“Kadın canlı modelimiz iptal edildi,” diyor, kurşunkaleminin ucunu ısırırken kızıl kaşları yukarı doğru kalkıyor. “Betty yedek birini bulduğunu söyledi fakat çok kısa bir süre olduğu için, sadece bir erkek bulabildi. Uygun mu? Profesyonel bir model olduğunu söyledi. Onu içeriye göndereyim mi?”

Derin bir nefes alarak idari bir karar veriyorum. Öğretmenlikte sadece üçüncü günüm ve şimdiye kadar sorunsuz bir süreç oldu. Bu aksaklık sadece basit bir şey ve kesinlikle heyecan yapmaya değmez.

“Evet, sorun değil,” diyorum ona. “İnsan şeklini çizmeyi öğreniyoruz. Cinsiyet şu anda o kadar önemli değil.”

Alexandria’nın yüzü parlıyor ve başını sallıyor. “Tamam. Gidip onu getiriyorum.”

Masadaki yerimi alıyorum, öğrencilerin geri kalanı sırayla içeri girip yerlerine geçerken, üniversitenin verdiği bilgisayarına giriş yapıyorum. Ders başlamadan önce okul elektronik postamı kontrol ediyorum, bazı hızlı cevaplar gönderiyorum ve gelen ku-

tumu temizliyorum. Yukarıya doğru baktığımda Alexandria'nın arkasında bornozlu bir adamla sınıfa geri geldiğini görüyorum. Sınıfa baktığımda bütün gözlerin onda olduğunu görüyorum fakat henüz yüzünü göremiyorum. Bu yeni bir şey değil. Pek çok canlı model kendinden çok emindir ve çoğu geçimini sağlamak için modellik yapar, bu yüzden çoğu çekicidir.

Öğrencilerimin hayranlıkla bakmaları ve bu duruma alışmaları gerekiyor çünkü bu dönem çok fazla çıplak vücut görecekler. Dersimi bitirdiklerinde, bir daha asla penis veya vajina görmek istemeyecekler. En azından yakın gelecekte.

“Pekâlâ, millet,” diyorum. “Yerleşin. Hadi başlayalım. Bugün sadece elli beş dakikamız var ve ele almamız gereken çok şey var.”

Alexandria yan tarafa kayıyor ve adam ortaya çıkıyor. Bana bakıyor, sadece bana...

O bronz ten. O dağınık koyu saçlar. O tanıdık, koyu kahverengi gözler. O büyüleyici gülüş.

Kahretsin.

Sahip olduğum her zerre profesyonelliği toplayarak boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı geriye doğru atıyorum.

Birkaç adım ötede bir öğrenci, “Gerçekten tanıdık geliyor,” diye fısıldıyor.

Arkadaşı telefonunu hızla çıkarıp tırnaklarını ekrana tıklatarak, “Bu... bu Jax Diesel mi?” diyor.

Bakışlarımı hızla kaçırarak Cristiano'ya, “Lütfen soyunun,” diyorum. “Burada, bu platformda ayakta durabilirsiniz. Öğrencilere yüzünüzü dönün ve sizin için rahat olacak bir poz seçin.” Sınıfın geri kalanına dönerek, “Lütfen başlayın, birazdan döneceğim,” diyorum.

Koridora koşarak üst üste derin nefes alıyorum, içeri girmeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Bunu beklemiyordum.

41. Bölüm

Cristiano

Kâğıt, defter ve kitap çantalarının hışırtısı bugünkü ders saatinin bittiğini gösteriyor. Poz vermeyi bırakıp bornozumu omuzlarıma geçiriyorum. Daphne bakışları bilgisayarının ekranına yoğunlaşmış bir şekilde öndeki masada oturuyor.

Öğrencileri sınıfı tek tek terk ediyor ve bir milisaniye yukarı doğru baktığını fark ediyorum, bakışlarımız buluşuyor.

“Daphne.” Ülkenin diğer ucundan buraya uçmuş olmamın çok açık olması, bölümündeki idari asistana birkaç yüz doları gizlice vermiş olmam ve hileyle sınıfında çıplak model olmam sanki önemli değilmiş gibi, normal bir şekilde masasına doğru ilerliyorum.

Kollarını kavuşturup bana bakmadan önce, bilgisayarını hızla kapatıyor.

“Burada ne halt ediyorsun? Sen deli misin? Ayağa kalkıp masanın etrafında yürüyor. “Burası benim çalıştığım yer. Bu benim işim. Yapamazsın... bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?”

Ona doğru uzanıp belini kavırıyorum ve kendime doğru çekiyorum. “Daphne, Daphne. Şşşt.”

Bir anlığına beni azarlamayı kesiyor, bebek mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor.

“Bütün hayatım boyunca,” diyorum, “işler çok zorlaştığında, kaçtım. Bir şeyler beni rahatsız mı ediyor? Hooop. Oradan kaçıyorum. Fakat son birkaç haftada bir şey bunları değiştirdi ve bunun sebebi sensin. Sürekli uzaklaşmak isteyen parçam? Artık eskisi kadar güçlü değil. Artık bir kaçış istemiyorum, Daphne. Sadece seni istiyorum.”

Nefes vererek uzaklara bakıyor.

“Ve sen de beni istiyorsun,” diyorum. “Sadece bunu kabul etmekten çok korkuyorsun. Kalbinin kontrolünü başka birine vermekten çok korkuyorsun.”

Daphne gözlerini benimkilere çeviriyor.

“Geçmişte kalbini verdiği erkekler onu bir kenara atmış. Değerini bilememiş,” diyorum. “Fakat ben bunu yapmayacağım, Daphne. Sana söz veriyorum.”

Çenesinin altından tutarak egzotik parfümünün tatlı kokusunu içine çekiyorum ve bu beni bir an Paris’e geri götürüyor.

“İkimizin de sorunları var,” diyorum. “Eğer geçmişi geride bırakabilirsek... eğer ben kaçmayı bırakabilirsem ve sen tekrar kalbini birine emanet edebilirsen... birlikte bir hayatımız olabilir. Bütün hayatımız boyunca aradığımız gibi.”

“Senin günlüğünü okudum.” Sesi tekdüze. Gözlerini kırmıyor.

Tuttuğum nefesi bırakarak, elimi başımın yan tarafında kaydırarak şakaklarıma bastırıyorum.

“Joey’e hâlâ âşık olduğun çok açık,” diyor. “Ve senin teselli ikramiyen olmak istemiyorum.”

“Daphne, neden bahsediyorsun?”

“Joey’in sana hâlâ âşık olduğunu söylediğini duydum,” diyor. “Geçen hafta, annenin evinde. Konuşmalarınız duydum ve günlükte yazdıkların... hepsini ona yazmışsın. Hemen hemen her gün, onu özlediğini, onun orada seninle birlikte olmasını istediğini yaz-

mışsın. Cristiano, ona karşı bir şey hissetmediğini söyleyemezsin çünkü hissettiğin açık.”

Burun kemerimi sıkarak gülmemeye çalışıyorum.

Her şeyi yanlış anlamış.

“Daphne...” diye başlıyorum.

Geriye doğru adım atarak, “Lütfen. Git,” diyor.

Dışarıda koridordan sesler geliyor ve sürünen ayakların sesleri yaklaşıyor ve kapının kolu çevrilip öğrenciler bir sonraki ders için doluşmaya başlıyor.

Daphne bana bir bakış atıyor, bilgisayarını ve çantasını topluyor ve odayı dolduran bir sürü öğrencinin arasına dalarak koridora doğru ilerliyor.

Yanımdan geçerken kızıl saçlı bir öğrenci, arkadaşına, “Ah, bahse girerim bu bizim modelimiz, ” diyor. Yüzlerinde kocaman gülümsemelerle, bakışları üzerime yoğunlaşıyor, “Aman Tanrım, o adamı saatlerce çezebilirim.”

Bornozumu sıkıca bağlayıp kendimi dışarı atıyorum.

Bu durumu düzeltmeliyim.

Onu yeniden kazanmam lazım.

42. Bölüm

Daphne

“Betty, bunu buraya kimin koyduğunu biliyor musun? Ertesi gün öğleden sonra, elimde benim kutumda bulduğum deri kaplı küçük bir günlük tutarak, fakültenin posta kutularının önünde duruyorum. “Sanırım bu benim kutuma yanlışlıkla koyulmuş.”

Onu masasının kenarına koyuyorum, çantamı omzuma atıyorum ve kapıya doğru bakıyorum.

Elini çikolata kahvesi rengindeki kapağının üzerine koyarak, “Hayır, hayır,” diyor, “kesinlikle sizin için.”

Tek kaşımı kaldırıp önce Betty’ye daha sonra kitaba bakıyorum. Onu masasının üzerinden iterek çıkışta almam için ısrar ediyor. Masasından kaydırarak alıyorum, kolumun altına sıkıştırıp idari binadan çıkıyorum. Bir sonraki dersim beş dakika içinde başlıyor fakat merakıma hâkim olamıyorum. Koridordaki su çeşmelerinin yanında durarak, kitabın dün tarihli ilk sayfasını çeviriyorum; Cristiano’nun sınıfıma geldiği gün. Bir sonraki ders başladığında onu kovdum ve gecenin geri kalanında telefonuma bakıp onun aramasını ya da mesaj geçmesini ve hatta apartmanımın kapısına gelmesini bekledim. Fakat hiç ses çıkmadı.

Şu ana kadar.

Gözlerim sayfayı tarıyor, anında onun elyazısını yanıyorum.

18 Ocak

Seaview, Kaliforniya

Muhtemelen neden birkaç haftadır yazmadığımı merak ediyorsundur fakat sana tanıştığım kızıdan bahsettiğimde, anlayacağını düşünüyorum. Ayrıca benim adıma mutlu olacağını sanıyorum. O kadar yer varken, onunla bir havaalanında tanıştım, sen de katılırsın ki, bu durum bana pek çok yönden uyuyor. Gülmüş de recede küçük bir ekonomik arabayla ülke çapında seyahat ederek neredeyse bir haftayı birlikte geçirdik. Her an bebeği olması beklenen kız kardeşini görmek için eve gitmeye çalışıyordu ve ben de Joey'ın düğününe gitmeye çalışıyordum. Neyse, bu kız konuşmayı seviyor. Hatta senden daha fazla geveze bile olabilir ve soru sormayı seviyor. Meraklı; senin de her zaman olduğun gibi. Ve o zamandan beri başaramadığım bir şekilde ona açılmamı sağladı ... yani, sen ne zamandır olduğunu biliyorsun. Neyse, seyahat etmeyi ve macerayı sevdiğini öğrendim ve senden sonra kimsede bulamadığım eşsiz bir kalitesi var. İkinci karşılaştırmak istemiyorum. Bu doğru olmaz ve diğer yönlerden birbirinizden gece ve gündüz kadar farklısınız ama bence bu kıza âşık olduğumu bilmelisin.

Hayatıma devam etmenin zamanı geldi.

Senden sonra başka birine âşık olabileceğimi sanmıyordum.

Şimdi umudum var.

Ve onun adı Daphne.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı ve paylaştığımız aşkı sevgiyle anarken, gitmene izin vermemin zamanı geldi.

Ve yaşamama izin vermemin zamanı geldi.

Sevgilerimle,

Cristiano

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamıyorum fakat şimdi yazdığı kızın... Joey olmadığını biliyorum.

Günlüğün diğer sayfasını açıyorum, daha çok okumak için can atıyorum fakat hiçbir şey yok, sadece boş ve yazılmamış sayfalar.

Küt küt atan bir kalp ve dörtmala koşan bir zihinle, yanımdaki çeşmeden soğuk su alıyorum, derin bir nefes alıp sınıfa girmeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Günün son dersinden sonra evime sallana sallana yürürken köşede duruyorum ve “yürü” düğmesine basıyorum. Bu saatte trafik çok yoğun, çoğu insanın işten çıkış zamanı ve görünüşe göre yeşil ışık için bir süre bekleyeceğim.

Elimi cebime soktuğumda parmak uçlarım telefonumun ekranının serin camına dokunuyor ve göğsümde bir sıkışma, karnımda Cristiano’yu arama düşüncesinin sebep olduğu elektrikli bir girdap var.

Hâlâ şehirde olup olmadığını ya da bugün günlüğü posta kutuma nasıl koyduğunu bilmiyorum fakat hemen dönmek için bu kadar yolu gelmiş olabileceğini düşünmüyorum.

Telefonumu çıkarıyorum, onun adını bulana kadar kişi listemde başparmağımı gezdiriyorum. Yeşil ara tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum, kalbim çılgın gibi atıyor ve ağzım kuru.

Üçüncü çalışta, “Daphne,” diye cevap veriyor, kulak zarımda sesinin hafif titreşimini hissediyorum.

“Posta kutumdaki günlük...” diyorum. “...konuşmamız gerekiyor. Hâlâ şehirde misin?”

“Evet. Yarına kadar buradayım.”

“Bana gel. Adresi mesaj atıyorum.”

Dairemin içinde volta atarak günlükte yazdıklarını tekrar tekrar okuyorum, biraz sonra cevaplarımı alacak olmama rağmen bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum.

Kapımın hızla vurulması kalbimi neredeyse yerinden fırlatıyor ve kapıya doğru koşup hızla açıyorum. Bu işi halledip kurtulmak istiyorum. Kime yazdığını ya da neden o günlüğü posta kutuma koyduğunu bilmeden bir saniye daha geçirmeye dayanamam.

Cristiano kapının diğer tarafında, kaslı gövdesini saran açık gri bir tişört giyiyor ve ellerini kot pantolonun ceplerine sokmuş.

“İçeri gir,” diyorum, kenara çekiliyorum ve sonra kapıyı arkasından kapatıyorum. Dairemin orta yerinde ayakta duruyor, sehpanın ortasında duran kapalı günlüğe bakıyor. Kollarımı kavuşturup biraz uzak duruyorum. “Bunun benim posta kutumda ne işi olduğunu açıklamak ister misin?”

Sanki ona göre komik bir şeymiş gibi gülümsüyor ve koyu renk gözleriyle benimkilere bakıyor.

“Daphne.” Hafif bir nefes vererek adımı söylüyor ve sonra bir saniye aşağı doğru bakıyor. “Gezi günlüğüm, düşündüğün gibi değil. Joey’e yazmıyordum. Ona hiç yazmadım.”

Geriye doğru bir adım atıyorum, tek kaşımı kaldırıyorum, merakla açıklamasını beklerken kollarımı kavuşturuyorum.

“Üç yıl önce kız arkadaşım bir kazada hayatını kaybetti,” diyor. “Ona asla veda edemedim. Joey’le Oregon’daydım ve Amanda’nın öldüğünü duyduğumuzda, cenaze için aceleyle eve dönüyorduk. İşte o zaman kaza yaptık ve açıkçası ona hiç veda etme şansım olmadı.”

Kollarım çözülüyor, gevşeyerek yanlarıma düşüyor, katılaşmış vücudum yumuşuyor.

“Kazadan ve Amanda’yı kaybettikten sonra, sanırım kendimi kaybettim. Yemek yemiyor ve uyumuyordum. Çok içiyordum. Pervasızca davranıyordum.” Karanlık bir zamanı hatırlıyormuş gibi, gözlerini kısarak başını sallıyor. “Arkadaşlarımdan biri gidip biriyle konuşmam için beni ikna etti. Profesyonel biriyle. Bir gün-

lük tutmamı ve ona yazmamı tavsiye etti. Saçma bir fikir olduğunu düşündüm ama sanırım ona bağlı hissetmemi sağlaması gerekiyordu. Bitirmenin bir yoluymu ve ‘hoşça kal deme vakti’nin ne zaman geldiğini bileceğimi ve bunu k ğıda dökerek yapabileceğimi söyledi.”

Ona doğru ilerlemek istiyorum ama her sözüyle mıhlanarak donup kalıyorum. Kalbim boğazımdan çıkacak gibi.

“Bu yüzden seyahat ettim ve ona mektuplar yazdım. Eve d nd ğimde, mezarına uğruyor, dolu bir defter bırakıyor ve başka bir tanesine başlayarak devam ediyordum. Yıllardır en az yarım düzine doldurmuş olmalıyım.” Bakışlarını uzaklara çevirerek mırıldanıyor.

“Cristiano...” Suratım asılıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama yapmak istediğim, kaybı için  zg n olduğumu ve asla yeterli olmayacak bazı teselli sözleri söylemek.

“Onun Joe olduğunu sandığın için seni suçlamıyorum, Daphne.” Elini kirli sakallarında gezdiriyor. “Bu konuda biraz daha düşündüm ve ben de aynı sonuca varırdım. Bilmiyordun.” Derin bir nefes alıyor. “Fakat şimdi biliyorsun.”

“ok  zg n m.” Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, vücudum bin bir farklı duyguyla doluyor.

Düşünmeden yanına gidiyorum, kollarımı omzuna atıyorum ve kendimi göğsüne gömüyorum.  nce kımıldamıyor ve sonra ellerini kalalarımaya koyuyor. Nefesinin sıcaklığını başımın üstünde hissediyorum ve kalbinin tekdüze atışını dinleyerek gözlerimi kapatıyorum.

“Senin hakkında yanılmışım,” diyorum, sözlerim göğsüne yaslanırken nefes nefese çıkıyor.

Elleri beni kendine doğru sıkıca çekerek yan tarafımdan yukarı kayıyor. Yukarı doğru baktığımda duygusal bakışlarıyla buluşu-

yorum, dudaklarım hafifçe aralanıyor. Beni öpmesini istiyorum. Geçtiğimiz haftalarda takılıp kaldığımız bu inişli çıkışlı süreçte rağmen, her şeyin kaybolmadığına dair bir işaret istiyorum.

Gözlerinin üzerindeki bir tutam saçı ittirerek, “Daphne,” diyor. “Senin için çıldırıyorum. Hayatıma girdiğin andan beri, onu tamamen altüst ettin. Eksik olduğunu hiç fark etmediğim ve peşinden koştuğum parçam sen misin? Bu masalsı bir maceradan başka bir şey değil.”

Dudaklarımı büzüyorum ve ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, yumuşak dudakları benimkileri ele geçirdiğinde ona doğru akıyorum.

“Ben de senin için çıldırıyorum,” diyorum. Duygularımı itiraf etmek iyi hissettiriyor. Yüksek sesle düşünmeden söylemek. Onlara hayat vermek ve varlığını inkâr etmeye çalışmamak. “Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyor, yüzünü boynuma gömüyor, köprücük kemiğim boyunca ateşli öpücüklerin izlerini bırakıyor. Kollarım omuzlarında, başımı geriye doğru atıyorum ve beni mutfığa taşıyıp tezgâhın üzerine koyuyor ve aralanmış kalçalarımın arasına giriyor.

“Bunu söyleyeceğime inanamıyorum...” Ağzı gergin bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken sesi yumuşak geliyor. “Fakat sana âşık oluyorum, Daphne.” Bir an duruyor. “Seni... seni seviyorum.”

Kalbim göğsümü kaplıyor ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Kelimeler çıkmıyor, boğazıma takılıyor, nefes almaya çalıştığımız anda patlayarak ortaya saçılacak. Bütün hayatım boyunca hızlı ve çok yoğun bir şekilde âşık olan ve bu süreçte zarar gören bir kıyım. Artık o kıyım olmak istemiyorum fakat burada, onun yanında sıcak, kahverengi gözlerine bakarken bunu hissediyorum.

Denesem de inkâr edemezdım.

Omuzlarına ellerimi koyup kendimi geriye çekiyorum ve fısıldıyorum. “Ben de seni seviyorum.”

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum, kalçalarımın arasında bir beklentiyle titreyen nabız gibi atan bir sıcaklık hissediyorum, parmakları kot pantolonumun düğmesiyle uğraşırken kalbim hızla atıyor.

“Seni seviyorum fakat şu anda sana ihtiyacım var, Daphne.” Sabırsızca fermuarımı açarak nefes alıyor. Dudakları köprücük kemiğimin üzerine bastırıyor ve tenimde hafifçe nefes alışını hissediyorum. “Sana sahip olmalıyım.”

43. Bölüm

Daphne

“Biliyor musun, eğer başka biri olsaydı, dün yapmayı başardığın şeyden aşırı derecede rahatsızlık duyardım. Bugün de.” O gece çarşafı dolanmış bir şekilde yatağımda uzanırken yanağımı çıplak göğsüne bastırıyorum. Mutfakta başladık, salonda devam ettik ve yatak odamda bitirdik. “Hâlâ nasıl bunları yapmayı başardığını bilmiyorum.”

Parmak uçları kollarımın arka tarafında gezinirken pis pis gü-lüyor.

“Kime rüşvet verdin?” diye soruyorum, yarı takılarak. Cevap vermiyor. “Aman Tanrım. Birine rüşvet verdin. Betty’ye mi?”

Omuzlarını silkerek arkasındaki yastık yığınlarına yaslanıyor, diğer elini başının altına sıkıştırıyor ve tavana dik dik bakıyor. Coşkulu. Ben de. Bunu hissediyorum. Kalçalarım arasında hâlâ harika bir sıcaklık var ve orası hâlâ minik zevk artçı şoklarıyla nabız gibi atıyor.

“Ne olursa olsun, bu çok cesurca bir hareketti, Amato,” diyorum. “Ama bana bir söz ver, olur mu?”

“Tabii ki.”

“Burada çalıştığım için lütfen bir daha idari personele rüşvet verme. Geçmiş performansına bakılırsa, bu konuda becerikli ol-

duğunu söyleyebilirim ama bir şekilde işime devam etmek istiyorum, bu yüzden...”

“Anladım.”

Cristiano yan tarafına dönüyor, beni kollarına alıyor ve vücudumu kendine doğru çekiyor. Sıcaklığına ve vücudumun onunla mükemmel bir şekilde bütünleşmesine bayılıyorum.

“İstedığinin bu olduğundan emin misin?” Soruma kızacağını bilerek tedirgin bir şekilde soruyorum. Açıkçası bütün vücut hareketlerine falan bakınca, istediği şey bu. Ben onun istediği şeyim ama buradaki resmin tamamını görebildiğini sanmıyorum. “Sadece şu sebepten soruyorum; ben köklerimi buraya atıyorum ve sen özgür bir kuşsun ve ben senin kanatlarını kıran kişi olmak istemiyorum.”

“Saçma benzetmeleri bir kenara bırakırsak, sana söyledim, bu ilişkiyi sürdürmenin bir yolunu bulacağız.”

“Tamam fakat nasıl? Ne kadar çok istesem de bir çarşamba günü bavullarımı toplayıp bir hevesle Belize’ye uçamam.”

“Bahar tatilin var, değil mi? Ve yaz tatili. Sonbahar tatili. Şükran Günü. Noel. Başkanlık Günü? İşçi Bayramı?”

“Evet, onun gibi bir şey.”

“Tamam, o zaman. Hafta sonlarında yerel kaçamaklarımızı yaparız. Uzun aralarda ülke çapında seyahat ederiz ve yazın büyük gezilerimizi yaparız.” Başımın tepesini öpüyor. Böylece, hayatımda ilk kez bir programa bağlı kalmam gerekecek. Sorun değil.”

Gülümsememi boynunun kıvrımına gömerek onu içime çekiyorum ve elimi kolunun altından sokuyorum.

Bu adamı seviyorum.

Fakat bunu aceleye getirmek istemiyorum. Tadını çıkarmak istiyorum. Devam etsin istiyorum ve bu benim zamanımı almak

anlamına geliyorsa öyle olsun ama içimden bir ses bir süre hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor. Tam burada, yanımda, kalbimi tamamen dikilmiş ve bantlanmış bir şekilde ona teslim etmeye hazır olduğum günü sabırla bekliyor olacak.

“Bana söz ver, Daphne,” diye kulağıma fısıldıyor. Pencerele-
rimin dışındaki Kaliforniya günbatımının parıltısı kayboluyor ve
etrafımıza karanlık çöküyor.

“Elbette.”

“Şu andan itibaren, hayat gerçekten zorlaştığında –bu ilişki
zorlaştığında, çünkü bu tür şeyler kaçınılmazdır– birbirimize yas-
lanacağız,” diyor. “Bunun için bana söz verir misin?”

Nefes vererek başımı sallıyorum. “Evet.”

“Biliyor musun, yıllardır ilk kez geleceği düşünüyorum,” di-
yor, sesinde bir hüznün var. “Uzun zamandır bunu düşünmemiş-
tim. Çok acı vericiydi. Neredeyse geçmişi düşünmek kadar acı
verici. Hayatını planladığını sanıyorsun, onu kiminle geçireceğini
bildiğini sanıyorsun ve bu gerçekleşmediğinde, sırada ne olduğun-
u merak etmenin zevki yok oluyor.”

“Doğru.”

“Ama benim için sen bunu değiştirdin,” diyor. “Geleceği tah-
min edemiyorum. Kahretsin, geleceği kontrol edemiyorum fakat
umarım sen, benimkindesindir. Benimkinde olmanı istiyorum.”

Yüzüne bakmak için dönüyorum, keyifle gülüyorum. “Colora-
do’daki falcıyı hatırlıyor musun?”

Tek kaşını kaldırmadan önce yan tarafa bakıyor. “Evet? Ne
olmuş ona?”

“Bana çoktan ruh ikizimle tanıştığımı söylemişti.” Ona takı-
lıyorum çünkü bu tür şeylere inanmadığını biliyorum. “Eminim
herkese aynı şeyi söylüyordur. Demek istiyorum ki sen muhte-
melen haklıydın. Söylediklerinde gerçek olduğunu gösteren hiç-

bir kesin kanıt yoktu. Ailenin en küçüğü olduğumu bildi fakat bu şanslı bir tahmin olabilir. Dur. Sanatçı olduğumu da bildi. Bilmiyorum... belki..."

Cristiano bir saniye sessiz kalıyor ve daha sonra dudaklarının arasından sert bir nefes veriyor.

"Bu arada, sana ne söylemişti? O gece kaçtın ve sana hiç sormadım çünkü keyfin yoktu," diyorum, yüzünü inceleyerek.

Sırtüstü yuvarlanıyor, elini saçlarının arasından geçiriyor ve doğruca tavana bakıyor.

"Babamın ona ihtiyaç duyduğumuz kişi olmadığı için özür dilemediğini söyledi. Bizimle gurur duyduğunu. Hepimizle... ve bizi izlediğini söyledi."

Bütün sırtım ürperiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Vay canına. Bu... bu oldukça etkili. Yani, sadece sana bakarak babanın vefat ettiğini nasıl bilebilir?"

Sessizce duruyor.

"O halde belki de gerçektir?" Omuz silkiyorum.

"Belki de," diyor. "Ama sonuçta gerçekten önemli değil. Bir adım sonra ne olacağını bilmemiz gerekmiyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Bütün mesele bu. Hayat büyük bir macera. Hiçbir şey vaat edilmedi. Hiçbir şeyin garantisi yok. Her düşüşün bir çıkışı var ve eğer yeterince şanslıysak iyi şeyler, kötü şeylerden daha ağır basar. Ve daha da şanslıysak, gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu öğreniriz."

Cristiano üstüme yuvarlanarak beni yatağa yapıştırıyor. Eli nazik bir şekilde çenemi yukarı doğru kaldırarak dudaklarımı onunkilere yönlendiriyor.

"Yarın, ertesi gün ya da ondan sonraki gün ne olacağını bilmek istemiyorum," diye fısıldıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Sadece senin orada olacağını bilmek istiyorum."

SONSÖZ

Daphne

On yıl sonra

Anne ve babamın Rixton Falls'taki evlerinin antresine girdiğimizde, "Biz geldik!" diye sesleniyorum. Cristiano omuzlarındaki karı silkiyor ve ben de saçlarından silkiyorum.

Bugün yılbaşı gecesi. Tanıştığımız günün onuncu yıldönümü ve yedinci evlilik yıldönümümüz. Tipperary'deki dört yüz yıllık bir kalenin önünde evlenme teklif etmesinin üzerinden sekiz yıl geçti. Bangkok'a gecikmiş bir balayına çıkmamızın üzerinden altı yıl geçti. Sydney'deki ilk feci kavgamızın üzerinden beş yıl geçti. Mısır'da develere binmemizin üzerinden dört yıl geçti, saatlerce piramitleri dolaşmıştık ve az daha yakalanıyorduk. Moskova'da gümrükte tutulmamızın ve bir felaketten kıl payı kurtulmamızın üzerinden üç yıl geçti. Kosta Rika'da kalplerimizi ve zihinlerimizi, ikimizin de ufukta olduğunu hayal edemediğimiz bir tür maceraya açan küçük bir yetimhaneye rastladığımızdan beri iki yıl geçti.

"Daphne teyze! Daphne teyze!" Beş yaşındaki yeğenimiz Nolan koridordan geliyor, kollarını iyice açıyor ve kollarıma atlayıp bacaklarını belime doluyor.

“Selam dostum.” Cristiano, Nolan’a gülümsüyor. “Nasıl gidiyor? Noel Baba’nın geçen hafta evinize uğradığını duydum. Demek ki, sene boyunca iyi bir çocuk oldun, öyle mi?”

“Çok iyiydim, Cris amca! Ben Noah’dan daha iyiydim!” diyor. Kahkahayı basıyorum çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Duyduklarımıza göre, Noah son zamanlarda ele avuca sığmaz olmuş. “Ben çok iyiydim, Noel Baba bana Optimus Prime ve bir küçük erkek kardeş getirdi!”

“*Mamá?*” Küçük ve tatlı bir ses ceketimin ucundan çekiştirerek bana sesleniyor. Bana bu şekilde seslenen birine sahip olmak en acayip şey ve hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındayken, hayatımda hiçbir şeyden hiç bu kadar emin olmadım. Henüz en çok sevdiği yemekleri bilmiyorum ya da çizgi filmleri ya da Disney prensesleri. En çok sevdiği rengi bilmiyorum (çoğunlukla ona her sorduğumda değiştiği için). Onu getirdiğimiz bu tuhaf yeni dünyaya alışmasının ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bunların hiçbirini bilmiyorum fakat bir şeyden eminim.

Ben onun annesiyim. Şu andan sonsuza kadar.

“Evet, tatlım?” Elimi omzuna koyup nazikçe ona yol gösteriyorum. Şaşkın, kahverengi çukur gözleri yeni kuzenine dönmenden önce anne ve babamın evinin antresini inceliyor.

“Bu kim?” diye işaret ediyor Nolan.

“Bu, Lidia,” diyorum, alnındaki çikolata kahvesi, yumuşak saçlarını yana çekiyorum. “Yeni kuzenin. Beş yaşında. Senin gibi ve seni tanımayı gerçekten dört gözle bekliyor.”

Lidia tutkal gibi yapışmış, bana sürtünüyor. Geçen hafta Kosta Rika uçağından indiğimizden beri böyle fakat onu suçlamıyorum. Bunun onun için kolay olduğunu sanmıyorum ve bazen korkutucu olduğunu düşünüyorum fakat Cristiano ve ben uyanık olduğumuz her anımızı onun huzurlu ve mutlu olmasına ve bunu

yumuşak bir geçişle atlatması için ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olmasını sağlamaya adanmış.

“Lee-dee-ah.” Nolan onun adını yavaş ve doğru bir şekilde söylüyor. Hayran oluyorum. Yanıma gelip kuzeninin yakınında duruyor. Belki çok yakın. Yüzünde içten bir hayranlık ifadesi var ve içimden bir ses onların çabucak kaynaşacaklarını söylüyor.

Lidia başını sallıyor, altdudağını ısırtıyor ve çenesini göğsüne dayıyor. Biraz utangaç ve onunla San Vicente'deki yetimhanede tanıştığımız andan beri bunun farkındayız. İlk defa iki yaz önce Ciudad de la Esperanza yetimhanesini ziyaret ettik, yolumuzun üzerindeydi, orada durduk ve çocukların kahkahalarının izini takip ederek içeriye girdik. Gezimizin geri kalanını orada gönüllü olarak çalışarak geçirdik; çoğunlukla binanın bakımı, temizlik ve çamaşır yıkama gibi günlük işleri yaptık. Arada bir çocuklarla görüşmeye izin veriyorlardı ama bizi daha iyi tanımaları gerekiyordu ve emin olmak için referanslara ve geçmişin sorgulanmasına ihtiyaçları vardı. Bu, nlaşılabilir. Bundan birkaç ay sonra geri döndük. Ve takip eden aylarda elimize geçen her fırsatta geri gittik.

Lidia yetimhaneye geçen yaz en son ziyaretimiz sırasında geldi. Yüzü kirliydi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yırtık pırtık bir pijama giyiyordu. Yetersiz beslenmiş, korkmuş ve utanıyordu. Her nedense, sadece Cristiano'nun yanına yaklaşmasına izin veriyordu.

İlk başta sıra dışı bir bağdı fakat onunla daha fazla vakit geçirdikçe ve ikisinin etkileşimini daha çok gördükçe, daha fazla inkar edilemez bir bağlılık hissetmeye ve içinde bu küçük kızın olmadığı bir geleceği hayal etmenin daha önce yaşamadığımız bir çeşit boşluk olacağını fark etmeye başladık.

Bununla ilgili konuştuk, hem sıradan şeyleri hem de en ince ayrıntıları tartıştık. Fakat biz sıradan günlük işlerimizle boğuşurken, Lidia'nın doğum günü olduğunu ve onu annesi ya da baba-

sıyla paylaşmayacağını fark ettiğimizde geçen ocak ayıydı. İki-
miz de orada olmak, onunla beraber kutlama yapmak, ona sevgi,
konfeti ve balonlar yağdırmak istiyorduk. Gülüşünü kahkahasını,
minik kollarının omuzlarımıza dolandığındaki hissi özlemiştik.

Böylece birkaç telefon görüşmesi yaptık. Bir kez daha Ciudad
de la Esperanza'ya döndük ve bu küçük kızı bizim yapmak için
harekete geçtik.

Delilah köşeden yavaş yavaş yürüyerek geliyor, kucağında
mavi bir battaniyeye sarılmış, mışıl mışıl uyuyan bir bebek ve
ayaklarında büyük boy ev terlikleri var. Bitkin ifadesinde hoşnut
bir huzur var.

“Bak burada kim var,” diye başlıyor, benim tatlı minik koyu
saçlı meleğimi gördüğünde duraksıyor. Gözleri parlamadan önce
kocaman oluyor ve irkilerek bir nefes alıp elini ağzına götürüyor.
“Daphne...”

Elini Lidia'nın omzuna koyarken yüzü gururla parlayan Cristia-
no'ya bakıyorum. Lidia uzanıp minik parmaklarını onun avucuna koy-
duğunda, gülümseyerek onu rahatlatmak için elini sıkıyor.

“Bu bizim yeni kızımız, Lidia,” diye onlarla tanıştırıyorum.
“Lidia, bu teyzen, Delilah. Benim kız kardeşim.”

Cristiano, “Teyzelerinden bir tanesi,” diye beni düzeltiyor.
“Birkaç tane var.”

“Bu doğru,” diye ekliyorum. “Bir sürü teyze ve amca ve ku-
zen. Gran familia.”

Cristiano'ya dönüp yüzünü onun yün paltosuna gömüyor, onu
kollarına alıp yukarı kaldırdığında Lidia kollarım boynuna doluyor.

Sırtını rahatlatıcı bir şekilde daireler çizerek okşayarak, “Alış-
ması gereken çok şey var, biliyorum,” diyorum.

Delilah yaklaşıyor, bakışları bir bana bir Cristiano'ya kayıyor.
“Hiçbir fikrim yoktu...”

Yumuşak bir gülümsemeyle, “Hiç kimse bilmiyordu,” diyorum. “Evlat edinme süreci uzun ve karmaşıktı ve hiçbir garantisi yoktu. Herkesin umutlanmasını istemedik.”

Delilah gülümseyerek, “Demek o yüzden ücretli izindesin?” diyor. “Bir şeyin peşinde olduğunu anlamalıydım.”

Delilah göz ucuyla bakarak, “O zaman kimse bilmiyor?” diye soruyor. “Annem ve babam bile mi?”

“Kimsecikler,” diye kıkırdıyorum.

Lidia dikkatini Delilah’ya veriyor, kolunun üzerinden dikkatle bakıyor ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi Cristiano’ya yapışıyor.

Delilah yaklaşıyor, bir eliyle bebeğini özenle kucaklarken, diğer elini benim yeni kızıma uzatıyor ve sonra işleri yavaştan alması gerektiğini fark ediyor gibi duraklıyor. Kız kardeşimi biliyorum, içten içe bu çocuğa kollarım sarmak ve ona sıcak bir Rosewood tarzı hoş geldin demek için can atıyor ama onun diplomalı terapist yönü, Lidia onunla kendini rahat hissedene kadar en iyisinin beklemek olduğunu biliyor.

Delilah usulca, “Sen ne tatlı şeysin,” diyor. “Seni tanımak için sabırsızlanıyorum, Lidia ve ailenin geri kalanıyla tanışman için sabırsızlanıyorum. Anneannen ve deden seni ham yapacak.”

Lidia gözlerini kocaman açıp bakışlarını benimkine kilitliyor, Delilah’nın mesajının yanlış anlaşıldığını düşünüyorum. Rahatlatıcı kelimeler fısıldıyorum ve sessizce nefes veriyor.

Göz kırparak kız kardeşime, “İngilizce onun ikinci dili,” diyorum.

Uyumakta olan Nico’ya gözlerimi çeviriyorum, yüzünden vizon battaniyeyi ittirip daha yakından bakıyorum. “Tekrar merhaba, tatlı bebek.” Üç hafta önce doğduğunda orada olacak kadar şansım vardı. Nolan dünyaya geldiği zaman da oradaydım. “Şimdiden ne kadar değiştiğine inanamıyorum!”

Delilah yorgun bir şekilde gülümsüyor, gözleri neredeyse kapanıyor. “Evet. Gerçekten öyle. Sanırım Nico, Rosewood tarafına çekmiş. Noah tamamen Cruz ve Nolan iki taraftan da eşit almış fakat Nico, o tamamen bizim tarafa çekmiş.”

Bebek Nico, annesinin sesini duyduğunda gözlerini yavaşça kırptırarak uyanıyor.

“Cris amca, sana yeni oyuncaklarımı göstermek istiyorum. Lidia, sen de gelebilirsin!” Nolan elini Cristiano’nunkine tutuşturarak onları salona doğru sürüklüyor.

Delilah, onların köşeden kayboluşlarını izlerken, “Kesinlikle Cris amcasına bayılıyor,” diyor. “Sana çerçeveli fotoğraftan bahsetmiştim, değil mi? Hep komodinin üzerinde olan? Her gece ışığı kapatmadan, ‘İyi geceler Cris amca!’ dememiz gerekiyor.”

“Bu harika.” Burnumu kırptırarak kıkırdıyorum. “Herkes nerede?”

“Derek, Serena ve kızları annem ve babamla mutfaktalar. Demi, Royal, Beckett ve Campbell yoldalar. Zane ve Noah en son bodrum katta video oyunları oynuyorlardı.” Delilah, Nico’yu diğer koluna alarak pozisyonunu değiştiriyor. “Cristiano fotoğraf makinesini getirdi mi?”

Kafamı sallıyorum. “Evet.”

Son birkaç yıldır Cristiano fotoğrafçılığa başladı, onu tam anlamıyla bir kariyere dönüştürdü. Resmi olarak “Jax Diesel” kişiliğinden emekli oldu, kameranın diğer ucunda olmayı seçti, sadece kapak modellerini fotoğraflamakla kalmıyor; düğünleri, nişanları, bebekleri ve aileleri de çekiyor. Tamamen doğal ışıkta, samimi anları gösteren fotoğrafları yumuşak ve rüya gibi. Hayatın tüm paha biçilmez anlarını filme alma konusunda gerçekten bir ustalığı var.

“Harika,” diyor Delilah. “Ona Nico’nun kardeşleriyle beraber birkaç fotoğrafını çektiireceğim. Tüm kuzenlerin bir arada, birkaç fotoğrafını çekmek de güzel olur.”

Onu mutfığa doğru takip ederken, “Onur duyar,” dedim. Sa-

lonun önünden geçerken yan tarafa bakıyorum ve Cristiano'nun yerde Nolan ve Lidia'nın arasında, bir sürü oyuncak aksiyon figürleri ve küçük oyuncak arabalarla çevrilmiş bir şekilde bağdaş kurarak oturuşunu izliyorum. Çocuklar büyük bir gayretle oynuyorlar ve Cristiano'nun söylediği bir şeye kıkırdıyorlar ve bahse girerim küçük hayal güçleri üst noktada.

Salonla mutfakı ayıran duvara yaslanıyorum, odanın diğer ucundan bana bakan Cristiano'yu görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, koyu gözleri yanındaki mavi ladin ağacını kaplayan parlak Noel ışıklarını yansıtıyor.

Gülümseyerek kalbime ve ruhuma sahip olan adama doğru başımı sallıyorum. Onun baba oluşunu izlemeye bayılıyorum. Lidia'ya karşı çok iyi. Çok sabırlı ve yumuşak. Çok düşkün ve koruyucu. Bütün hayatı boyunca gördüğü en harika şeymiş gibi ona bakıyor. Hayatımızın bu heyecan verici ve bazen zorlayıcı yeni bölümüne başlarken daha iyi bir hayat arkadaşı isteyemezdim.

"Evet. Her şey yolunda," diyerek onu rahatlatıyorum.

Birkaç dakika sonra anne babamı ve buradaki ailemin geri kalanını Lidia'yla tanıştıracakım ve yarından sonra Jersey'ye gideceğiz; böylece ailesinin diğer yarısıyla tanışabilecek. Cristiano'nun dört erkek kardeşi de aileleriyle beraber orada ve Valentina birinci sınıf, geleneksel İtalyan akşam yemeği pişirecek. Onların da hiçbirinin Lidia'dan haberi yok ve Cris'in onları tanıtmak için can attığını biliyorum.

Yakın gelecekte ne olacağı beklentisi içimde karıncalanmalara ve kelebeklerin vız vız uçuşmalarına sebep olurken, beni en çok heyecanlandıran büyük bilinmezlik. Birkaç gün içinde Seaview'a evimize döndüğümüzde, üçümüz olacağız. Ben, Cristiano ve Lidia'mız: Üç Amatos. Ve her ne olursa olsun, bu üçlünün asla hayal edemeyecekleri en paha biçilmez maceralar yaşayacaklarını hissediyorum.